

ननु अभिव्यञ्जकानामप्यभिव्यक्तिदर्शनादेवाऽनुमानं युक्तं शक्तेः । न कार्यपक्षे प्रतिपक्षतया सम्भवति । को वा विशेषः ? प्रसिद्धेषु कारणेषु दर्शनात्, अभिव्यञ्जकेषु चाऽदर्शनात् । दृष्टानुगुणं चाऽनुमानम्, न दृष्टविरोधि ।

ननु चैकविषयत्वे विरोधः; विषयान्तरे तु विरोधकथा विरुद्धैव । सत्यम्; विषयान्तरतैवाऽत्र दुर्वचा । न दुर्वचा । श्रोत्रमाकाशमित्यभ्युपगमात्; अभिन्नं चाऽऽकाशम्; सर्वशब्दाश्च श्रोत्रविषयाः; तस्मादेकविषयत्वम्; विषयैक्याच्च दृष्टविरोधः । किमिदं प्रलप्यते ? तदिदमापतितम्—कर्णे स्पृष्टः कटिं चालयती-

कार्यं दृश्यते, तदेव क्रियत इति युक्तम् ।

नन्वभिव्यञ्जकानामप्यभिव्यक्तिदर्शनादेवाऽनुमानं युक्तं शक्तेः । यथा कार्यविशेषदर्शनात् कारणानां विशिष्टविषयशक्त्यनुमानम्, तथाऽभिव्यञ्जकानामपि विशिष्टशब्दाभिव्यक्तिदर्शनात् भवत्येव विशिष्टशक्त्यनुमानम् । पूर्वपक्षां ब्रूते—न कार्यपक्षे प्रतिपक्षतया सम्भवति । सति कार्यतया विशिष्टशब्दोपलब्धानुपपन्नायां न शक्यते भिन्नव्यञ्जकत्वेऽपि विशिष्टविषयशक्त्यनुमानम् । को वा विशेषः ? कार्यत्वाभिव्यक्तिपक्षयोरित्यर्थः । विशेषमाह—प्रसिद्धेषु कारणेषु बीजादिषु दर्शनाद्विशेषविषयायाः शक्तेः, प्रसिद्धेषु चाऽभिव्यञ्जकेषु प्रदीपादिष्वदर्शनात् । दृष्टानुगुणं चाऽनुमानं न्याय्यं न दृष्टविरोधि ।

ननु चैकविषयत्वे विरोधः । अस्याऽर्थः—यद्येक एव दीपादीनां संयोगविभागानां चाऽभिव्यङ्ग्यो विषयः स्यात्, तदा विशिष्टविषयभिव्यक्त्यनुमानं दृष्टविरोधि स्यात् । विषयान्तरे तु विरोधकथा विरुद्धैव । दीपादीनां हि रूपं विषयः; संयोगविभागानां तु शब्द इति विषयभेदे सति न दृष्टविरोधोऽस्ति । एवमभिप्रायमबुद्धा ब्रवीति—सत्यम्; विषयान्तरतैवाऽत्र दुर्वचा । शब्दस्य विषयमाकाशं गृहीत्वेदमुच्यते । इवाभिप्रायेणाऽऽह—न दुर्वचेति । पुनरप्याशयमबुद्धैकविषयतामाह—श्रोत्रमाकाशमित्यभ्युपगमात्; अभिन्नं चाऽऽकाशम्; सर्वशब्दाश्च श्रोत्रविषयाः; तस्मादेकविषयत्वम्; विषयैक्याच्च दृष्टविरोधः । न हि समानविषयाणां रूपादीनां भेदेन दीपादिभिरभिव्यक्तिः । इदानीं स्वाभिप्रायं विवृण्वन्नेकग्रन्थेनाऽऽह—किमिदं प्रलप्यते ? तदिदमापतितम्—कर्णे स्पृष्टः कटिं चालयतीति । अभिव्यक्तेर्विषयो निरूप्यते, न पुनः शब्दस्य; अन्यश्चाऽयं प्रदीपा-

ति; अभिव्यक्तेर्विषयो निरूप्यते, न पुनः शब्दस्य; अन्यश्चाऽयं प्रदीपादिविषयाद्विषयः । तस्मात् प्रदीपादिरोधाच्छब्देऽभिव्यञ्जकानुमानविरोधो न शक्यते वक्तुमित्युक्तम् । तस्मात्तद्ग्रहणनिवन्धनमनुमानं दुर्निवारम् । अतोऽदर्शनमिदानीमनैकान्तिकमित्युक्तम् ।

ननु च श्रोत्रविषयेयमभिव्यक्तिः, न शब्दविषया । ‘अभिव्यक्तं हि श्रोत्रं शब्दं गृह्णाति’ इत्येतावदभिव्यञ्जके शक्यमनुमानम्, न पुनः ‘अमुं शब्दम्, अमुं न’(१) इत्यसंस्पर्शादभिव्यञ्जकानाम् । अयमेव च राद्धान्तः । स चाऽयमनुमानविरोधीत्युक्तम् । सत्यम् ;

दिविषयाद्विषयः । तेन प्रदीपादिभिः सर्वमभिव्यज्यते ; संयोगविभागैस्तु कश्चिदेव शब्द इति । तस्मात् प्रदीपादिरोधाच्छब्देऽभिव्यञ्जकानुमानविरोधो न शक्यते वक्तुमित्युक्तम् । शब्दे यदभिव्यञ्जकानुमानम्, न तस्य दृष्टविरोधः शक्यते वक्तुम् । तस्मात् तद्ग्रहणनिवन्धनमनुमानं दुर्निवारम् । शब्दप्रत्यभिज्ञया तद्ग्रहणे सति यदनुमानमभिव्यञ्जकस्य नियतशक्तिविषयम्, तद्दुर्निवारम् । अतोऽदर्शनमिदानीमनैकान्तिकमित्युक्तम् । नाऽसत्त्वेनैवाऽदर्शनम्, किन्तु अनभिव्यक्तवपि घटत एवेति ।

पूर्वपक्षी ब्रूते—ननु च श्रोत्रविषयेयमभिव्यक्तिः, न शब्दविषया । शब्दविषयत्वं शब्दस्याऽभिव्यक्तस्य सर्वपुरुषैः श्रवणापत्तेः । ततः किमित्यत्राऽऽह—अभिव्यक्तं हि श्रोत्रं शब्दं गृह्णाति इत्येतावदभिव्यञ्जके शक्यमनुमानम् ; न पुनरमुं शब्दममुं नेति असंस्पर्शादभिव्यञ्जकानाम् । श्रोत्रस्याऽभिव्यक्तिर्न कार्यविशेषनिष्ठा, किन्तु स्वरूपमात्रेणैव ; ततश्च संस्कृतं श्रोत्रं सर्वशब्दान् शृणुयादिति । यथोक्तम्—

(२) “सकृच्च संस्कृतं श्रोत्रं सर्वशब्दान् प्रकाशयेत् ।

घटायोन्मीलितं चक्षुः पटं न हि न दृश्यते” ॥ इति ॥

अयमेव भवतां मीमांसकानां राद्धान्तः, यदुत श्रोत्रसंस्कार इति । स चाऽयमनुमानविरोधीत्युक्तम् । यदीन्द्रियमभिव्यक्तं तत्सर्वानेव विषयान् विषयप्राप्तान् गृह्णीयात् यथोन्मीलितं चक्षुः । तत्र यदि श्रोत्रमभिव्यज्येत संयोगविभागैः, ततः सर्वशब्दोपलब्धिः प्रसज्येत ; न चाऽसावस्ति । तस्मादसत्यामभिव्यक्तौ कृतिरेव शब्दस्याऽवशिष्यत इति किमत्र तद्ग्रहणं करिष्यति ? तद्ग्रहणेऽपि नाऽभिव्यञ्जकत्वकल्पना लभ्यत इति

प्रसिद्धानुमानबाधनमयुक्तम् । प्रसिद्धप्रत्यक्षबाधनमप्ययुक्तमेव । स-
प्रत्यभिज्ञं च प्रत्यक्षमात्मानि सामान्यादिषु च स्थितम् । (१) उभयो-
रबाध्यत्वे सति कस्यचिदर्थस्याऽसिद्धेरेकस्य बाधनम् ; अनुमानात्
प्रत्यक्षं बलीय इति नैयायिकाः ।

ननु च प्रत्यक्षं भ्रमभाक् । अनुमानेऽपि भ्रान्तिरवि-
शिष्टा । न ब्रूमः—अनुमानेऽपि भ्रान्तिर्नाऽस्तीति ; किन्त्वत्र
भेदाग्रहणात्तद्वुद्धिरतस्मिन्नपि भवति । सम्भावितभ्रममिति
प्रत्यक्षमेव दुर्बलं मन्यामहे । अनयैव प्रकटिताप्रकटितभ्रमकारणत-
योक्तं न्यायविद्धिः “भवति वै प्रत्यक्षादप्यनुमानं बलीयः”
इति । किं निर्ज्ञातकारणदुष्टतैवाऽत्रोपन्यस्ता ? किं जातम् ,

परमत्र तदग्रहणमेव भ्रमः, ज्वालादिषु ; न पुनः प्रसिद्धानुमानबाधनं
युक्तम् । सत्यं प्रसिद्धानुमानबाधनमयुक्तम् ; प्रसिद्धप्रत्यक्षबाधनमप्ययुक्तमेव । ननु च
प्रत्यभिज्ञा न प्रत्यक्षतया सिध्यति, अनिन्द्रियजत्वात् ; इन्द्रियं हि सन्नि-
हित एव विषये ज्ञानं जनयति ; प्रत्यभिज्ञया च देशान्तरकालान्तरा-
वस्थान्तरविशिष्टवस्तुग्रहणम् , न पुनः सन्निहितदेशकालतया वर्तमा-
नावस्थायोगितया वा ; अत इन्द्रियेणाऽर्थमनुभूतवतः पश्चादिदमिन्द्रिय-
विज्ञानजन्यं विकल्पमात्रमुपपद्यत इत्याशङ्क्याऽऽह—सप्रत्यभिज्ञं च प्रत्यक्ष-
मात्मानि सामान्यादिषु च स्थितम् । यद्यप्येतदिन्द्रियमेकं न लक्षयितुमलम् ,
तथाऽपि पूर्वानुभवभावितभावनानुभावेन जनयिष्यत इति नाऽनुपपन्नं
किञ्चित् । एकग्रन्थेनाऽऽह—उभयोरबाध्यत्वे सति कस्यचिदर्थस्याऽसिद्धेः
कार्यस्याऽभिव्यङ्ग्यस्य चाऽसिद्धेरेकस्य बाधनं युक्तम् ; तत्राऽपि अनुमानात्
प्रत्यक्षं बलीय इति नैयायिकाः । तेन प्रत्यभिज्ञाबलेनाऽभिव्यञ्जकवैधर्म्यानुमानं
बाध्यत इति ।

ननु च प्रत्यक्षं भ्रमभाक् । अतः कथं बलीय इति । अनुमानेऽपि
भ्रान्तिरविशिष्टा । अनुमानेऽपि भ्रान्तिर्विशेषमाह—न ब्रूमः अनुमाने भ्रान्तिर्नाऽ-
स्तीति ; किन्त्वत्र भेदाग्रहणात्तद्वुद्धिरतस्मिन्नपि भवति । ज्वालादिवदिति । संभा-
वितभ्रममिति प्रत्यक्षमेव दुर्बलमिति मन्यामहे । अनयैव प्रकटिताप्रकटितभ्रम-
कारणतयोक्तं न्यायविद्धिः—“भवति वै प्रत्यक्षादप्यनुमानं बलीयः” इति । इदानीं
राद्धान्तच्छायाया पृच्छति—किं निर्ज्ञातकारणदुष्टतैवाऽत्रोपन्यस्ता ? निर्ज्ञाता

यद्युपन्यस्ता ! ननु च विपर्ययाभावात् नैवाऽस्तितयोपन्यसितुं शक्यते । किं विपर्यय एव मिथ्यात्वे हेतुः ? कारणदोषोऽप्यसमीचीनहेतुतयोपन्यस्त एव ।

ननु च कारणदोषः प्रयत्नेनोपलभ्यमानतयोक्तः । कोऽयं प्रयत्नो नाम, योऽसावत्र नाऽस्तीत्युच्यते ? अयमेवाऽसौ प्रयत्नः—अन्यत्र विपर्ययात् कारणदोषं विज्ञाय तद्भावभावितयैव 'एतत्कृतोऽयं विपर्ययः' इति तमन्यत्र विजानाति; ज्ञाते च तस्मिन् असत्यपि विपर्यये 'भ्रान्तमिदम्' इत्यध्यवस्यति । किमत्रैवंभूतमस्ति ? बाढमस्ति भेदाग्रणम् ; भेदाग्रहणनिबन्धन एव शुक्तिकादिषु रजतभ्रमः । एवमत्राऽपि भेदाग्रहणनिबन्धन एव उवा-

चाऽसौ कारणदुष्टता चेति । पूर्वपक्ष्याह—किं जातं यद्युपन्यस्ता ? यज्जातं तदाऽऽह—ननु च विपर्ययाभावात्नैवाऽस्तितयोपन्यसितुं शक्यते । न हि साक्षात् भेदज्ञानं शब्दे विद्यते, येन विपर्ययो भवेत् । पूर्वपक्षी पृच्छति—किं विपर्यय एव मिथ्यात्वे हेतुः ? एकग्रन्थेनाऽऽह—यावता कारणदोषोऽप्यसमीचीनहेतुतयोपन्यस्त एव । तेन विपर्ययाभावेऽपि कारणदोषान्मिथ्यात्वं भवति ।

ननु च कारणदोषः प्रयत्नेनोपलभ्यमानतयोक्तः । पूर्वपक्ष्याह—कोऽयं प्रयत्नो नाम, योऽसावत्र नाऽस्तीत्युच्यते ? अयमेवाऽसौ प्रयत्नः—अन्यत्र विपर्ययात्कारणदोषं विज्ञाय तद्भावभावितयैव 'एतत्कृतोऽयं विपर्ययः' इति तमन्यत्र विजानाति; ज्ञाते च तस्मिन्नसत्यपि विपर्यये 'भ्रान्तमिदम्' इत्यध्यवस्यति । किमत्रैवंभूतमस्ति ? इत्येकग्रन्थः । बाधकप्रत्यये हि जाते मिथ्याभावेऽवगते सति किं निबन्धनमिदं मिथ्यात्वमिति जिज्ञासमानः कारणदोषतद्भावभावितया तस्यैव तत्र कारणतां निश्चिनोति ; निश्चिते च तस्मिन् यत्राऽपि बाधकप्रत्ययो नाऽस्ति, तत्राऽपि मिथ्यात्वहेतुकारणदोषज्ञानेन मिथ्यात्वमध्यवस्यति ; तदेवंविधं किमत्राऽस्ति ? यावता नाऽस्त्येव, बाधकस्य कदाचिदप्यदर्शनादिति । पूर्वपक्ष्याह—बाढमतिशयेनाऽस्ति भेदाग्रहणम् ; भेदाग्रहणनिबन्धन एव शुक्तिकादिषु रजतभ्रमः ; एवमत्राऽपि भेदाग्रहणनिबन्धन एव उवालादिष्विव तद्भ्रमः । शुक्तिकारजतादिषु साक्षाद्बाधकोदये सति भेदाग्रहणस्य मिथ्यात्वहेतुभावेऽवगते शब्दे बाधकाभावेऽपि भेदाग्रहणनिबन्धनस्तद्ग्राहो भवि-

लादिष्विव तद्भ्रमः । तस्मात् सुष्ठूक्तम्—शब्द एव तद्ग्रहणं भ्रान्तिः इति । यस्य तावद्विपरीताकारमर्थे ज्ञानमुत्पद्यते कदाचित्, तस्य युक्तं वक्तुम् 'विपर्ययाभावान्नाऽयं भ्रमः' इति । यस्य पुनरग्रहणनिबन्धन एव विपर्ययः, तस्य पुनः का शक्तिर्वक्तुमनुमानविरोधे सति ज्वालादिवैषम्यम् ?

ननु चाऽग्रहणमपि पुनर्ग्रहणादवसीयते । न चाऽत्र कस्यांचिदवस्थायां भेदस्य ग्रहणमस्ति सौगन्धिकस्फटिकयोरिव । ज्वालादिषु कथम् ? अनुमानाद्भेदावगतिरिति चेत्, तत्तुल्यमत्राऽपि । तस्माच्छब्दविषयं सप्रत्यभिज्ञं प्रत्यक्षमाशापाशमात्रं मीमांसकानाम् ।

यदप्युक्तमन्यैः—तुल्येऽपि संस्कार्ये संस्कारभेदात् कार्यान्यत्वमुपलभ्यत इति, यथा—मण्डूकवसयाक्ताक्षा वंशानुरगानिव

स्यतीति । तस्मात् सुष्ठूक्तं शब्द एव तद्ग्रहणं भ्रान्तिरिति । पूर्वपक्षेवाऽऽह—यस्य तावद्विपरीताकारमर्थे ज्ञानमुत्पद्यते कदाचित्, तस्य युक्तं वक्तुम् 'विपर्ययाभावान्नाऽयं भ्रमः' इति । विपरीतख्यातिपक्षे गृहीतमेव केवलं नाऽस्तीति ख्यापनीयम् ; तत्र विपरीताकारपरिच्छिन्ने वस्तुन्यनुमानं न क्रमत इति प्रत्यक्षान्तरेण यदि मिथ्यात्वं स्यात्, स्यादपि । यस्य पुनरग्रहणनिबन्धन एव विपर्ययः, तस्य पुनः का शक्तिर्वक्तुमनुमानविरोधे सति ज्वालादिवैषम्यम् ? न हि तस्य मते गृहीतस्य मिथ्यात्वं ख्याप्यते, किं त्वगृहीतभेदो गृह्यत इत्यविरोधेनाऽनुमानमुत्पद्यत एव यथा ज्वालादिष्विति ।

ननु चाऽग्रहणमपि पुनर्ग्रहणादवसीयते । न चाऽत्र कस्यांचिदवस्थायां भेदस्य ग्रहणमस्ति सौगन्धिकस्फटिकयोरिव । उपरागोपधानेन स्फटिकः पञ्चरागविशेषात्सौगन्धिकान्भेदेन न गृह्यते, उपरागापगमे तु गृह्यते ; तथेह नाऽस्ति ; तस्मात्कथं भेदाग्रहणमेतदिति कल्प्यते ? पूर्वपक्षाह—ज्वालादिषु कथम् ? तत्राऽपि भेदग्रहः प्रत्यक्षेण नास्तीत्यर्थः । अनुमानाद्भेदावगतिरिति चेत्, तुल्यमत्रानुमानानामित्युक्तम् । उपसंहरति—तस्माच्छब्दविषयं सप्रत्यभिज्ञं प्रत्यक्षमाशापाशमात्रं मीमांसकानामिति ।

यदप्युक्तमन्यैः—तुल्येऽपि संस्कार्ये संस्कारभेदात् कार्यान्यत्वमुपलभ्यत इति यथा मण्डूकवसयाक्ताक्षा वंशानुरगानिव पश्यन्तीति । अनेनेदमुक्तम्—यद्यप्येकमेव श्रोत्रं संस्कार्यम्, तथाऽपि संस्कारभेदात् कदाचित्किञ्चिदेव शब्दं वि

पश्यन्ति इति, तदिदमाकाशविजृम्भितम् ; संस्कारो हि नाम स भवति, यः स्वकार्ये शक्तिमुपजनयति ; न चैतदिन्द्रियस्य कार्यम्, यदिदमयथार्थग्रहणम् ; अग्रहणनिबन्धनमेव तदिति प्रतिपादितम् । तस्मादभेदेऽपि संस्कार्यस्य संस्कारान्यत्वेन कार्यान्यत्वं ज्ञापके न विद्यत इत्यन्यत् किञ्चिदुपदर्शनीयम् । यच्च—खड्गदर्पणादिष्वन्यथाऽभिव्यज्यते सुखमिति, किमुक्तं भवति ? ग्राह्येऽयमुपरागो दृष्टः ; युक्तश्च, अभिव्यञ्जकस्याऽपि विषयापत्तेः ; इह पुनः श्रोत्रमग्राह्यम्, संयोगविभागावपि । अत इदमप्याकाशविजृम्भितमेव । तस्मात् 'शब्दो नित्यः' इति श्रद्धयैव प्रतिपत्तव्यम्, शब्दात्मकत्वाद्वेदस्य वेदनिन्दा मा भूदिति । पठितं च धर्मशास्त्रकारैः—“स साधुभिर्बाहिष्कार्यो नास्तिको वेदनिन्दकः”

पयप्राप्तं ग्रहीष्यति ; यथैकमेव चक्षुर्मण्डूकवत्साञ्जनलक्षणसंस्कारभेदात् किञ्चिदेव रूपं गृह्णातीति । दूषयति—तदप्याशापाशविजृम्भितम् ; संस्कारो हि नाम स भवति, यः स्वकार्ये शक्तिमुपजनयति ; न चैतदिन्द्रियस्य कार्यम्, यदिदमयथार्थग्रहणम् ; अग्रहणमेव तदिति प्रतिपादितम् । न मण्डूकवत्साञ्जनं नेत्रसंस्कारः, किन्तु शक्तिप्रतिबन्धकमेव ; अत एव वंशाकारस्याऽप्रतीतिः, उरगाकारस्य स्मरणमिति स्मृतिप्रमोचे दर्शितम् । तस्मादभेदेऽपि संस्कार्यस्य संस्कारान्यत्वेन कार्यान्यत्वं क्वचिदपि ज्ञापके न विद्यत इत्यन्यत् किञ्चिदुदाहरणमुपदर्शनीयम् । न च तच्छक्यते । यच्च खड्गदर्पणादिष्वन्यथाऽभिव्यज्यते सुखमिति, किमुक्तं भवति अभिव्यञ्जकभेदात् किं भेदेन प्रतीयते, यथा दर्पणेऽभिव्यञ्जकेऽन्यद्रूपं सुखस्य दृश्यते, खड्गे चाऽन्यदिति ? दूषयति—ग्राह्येऽयमुपरागो दृष्टः । अस्याऽर्थः—तत्राऽपि न व्यञ्जकभेदेन ग्रहणम्, किन्वेकमेव सुखं गृह्यते; ग्राह्यं त्वमभिव्यञ्जकभूतदर्पणाद्यनुरक्तमिति तद्वशेनाऽन्यदिव भाति । युक्तश्चाऽयमुपरागः, अभिव्यञ्जकस्याऽपि विषयत्वात् ; इह पुनः श्रोत्रमग्राह्यम्, येन तदनुरागेण प्रतीतिः स्यात् ; संयोगविभागावप्यग्राह्यौ ; तेन तद्वशेनाऽपि भेदप्रतीतिर्नास्ति । अत इदमप्याशापाशविजृम्भितमेव । तस्माच्छब्दो नित्य इति श्रद्धयैव प्रमाणशून्यतया प्रतिपत्तव्यम् । कस्माच्छब्दयैव प्रतिपत्तव्यमित्याशङ्क्याऽऽह—शब्दात्मकत्वाद्वेदस्य वेदनिन्दा मा भूदिति । शब्देऽनित्ये शब्दात्मको वेदोऽप्यनित्य इत्यङ्गीकरणीयम् । अनित्यत्वनिन्दायां दोषमाह—पठितं च धर्मशास्त्रकारैः—“स साधुभिर्बाहिष्कार्यो

इति । तस्मादनिदं प्रथमतैवाऽत्र शरणम् ; न पुनः शब्दनित्यतापूर्व-
कमनपेक्षत्वं शक्यते युक्तितो वक्तुम् । कल्प्यतां रागादिविनिर्मु-
क्तमप्रतिहतज्ञानं करुणाविष्टचेतसं भगवन्तं कञ्चन मुनिवरम् ;
आश्रीयतां वा सुरगुरोर्दर्शनम्-व्यवहारमात्रमेवेदं वेदत्रयाभिहितं
पश्यामः । प्राज्ञैर्लोकयात्रासिद्ध्यर्थं सुप्रतिबन्धमनुपाल्यमानमिति ।
इदमेव युक्तं मन्यामहे ; न हि दृष्टे सम्भवत्यदृष्टकल्पना न्याय्या ।

नास्तिको वेदनिन्दकः” इति । यत एव नित्यता शब्दस्य वक्तुं न शक्यते,
तस्मादनिदं प्रथमतैवाऽत्र वेदव्यवहारे शरणम् ; अपरिभाविनतत्त्वैरपरान्
व्यवहरतो दृष्ट्वा वेदस्य व्यवहारः प्रवर्त्यते ; तैरप्यपरव्यवहारदर्शनात्
तैरप्येवमिति अयं प्रथम इति नाऽस्ति, अनादित्वात् संसारस्य । न पुनः
शब्दनित्यतापूर्वकं वेदस्य प्रामाण्येऽनपेक्षत्वं शक्यते युक्तितो वक्तु-
म् । यदि पुनरन्धपरम्परानुव्यवहारादनिदं प्रथमतया लोको न व्यवहरति
तर्हि लोकः कल्प्यतां वा रागादिविनिर्मुक्तमाशयदोषरहितं यथादृष्टार्थ-
वादिनं रागादिविनिर्मुक्तत्वेऽप्युपदेशसिद्धये करुणाविष्टचेतसं रागादि-
विरहेऽपि करुणया रागादिव्यतिरिक्तया परहितबुद्ध्या स्वार्थनिरपे-
क्षयाऽविष्टचित्तत्वात् परेभ्य उपदेशस्य दातारमप्रतिहतज्ञानं भगवन्तं
कञ्चन मुनिवरं धर्मातिशयसम्पन्नं धर्मबलेनैवाऽप्रतिहतज्ञानम् । यथाहुः-
“आर्षे सिद्धदर्शनं च धर्मेभ्यः” इति । यावद्व्येवंविधः पुरुषो लोकैर्न
कल्पितः, तावत्तद्वचनभूताद्वेदादर्थनिश्चयपूर्वको व्यवहारो लोकस्य न
सिद्ध्यति । कल्प्यतामिति ण्यन्ताद्वितीयो णिच्; लोकः कल्पयंस्त्वया
वेदव्यवहारसमर्थनवादिना प्रयुज्यतामिति । अथ वेदार्थस्य सकलप्र-
माणाविषयत्वात्तद्विधं पुरुषं लोकः कल्पयितुं न शक्नोति, तदा-आश्रीयतां
वा सुरगुरोर्दर्शनम् । संव्यवहारमेवेदमदृष्टप्रयोजनरहितं वेदत्रयाभिहित-
मर्थं प्राज्ञैर्लोकयात्रासिद्ध्यर्थं स्वकीयां भोजनशयनादिलोकयात्रां सा-
धयितुं सुप्रतिबन्धं सुप्रयुक्तं ङम्भात्मकमनुपाल्यमानं पश्याम इति
यदाहुः—

(१) “अग्निहोत्रं त्रयो वेदास्त्रिदण्डं (पुण्ड्रं) भस्मगुण्ठनम् ।

बुद्धिपौरुषहीनानां जीविकेति बृहस्पतिः” ॥ इति ॥

इदमेव सुरगुरोर्दर्शनं युक्तं मन्यामहे ; न हि दृष्टे लोकयात्रासिद्ध्य-
र्थत्वे सत्यदृष्टकल्पना न्याय्या ; तेन यदिदमुच्यते—यद्ययमप्रमाणभूतः
पौरुषेय एव वेदः, किमिति त्रैवर्णिकानां महतां महता प्रयत्नेन वेदा-

दृष्ट्वाऽयमर्थः—यत् प्राज्ञैः ऋजव उपजीव्यन्त इति । तथा च सिद्धमागमवादिनामपि हेतुदर्शनादप्रामाण्यम्—“यूपहस्तिनो दानमाचरन्ती” (१) त्येवमादिषु । कर्तव्यो वा सप्रत्यभिज्ञस्य प्रत्यक्षस्य शब्दो विषय इति यत्तः । कथं पुनर्ज्वालादेरिवाऽनुमानाच्छक्यतेऽन्यत्वमवगन्तुम् ? ननु चाऽनुमानादित्युक्तम् । किं तदनुमानम् ? अनभिव्यञ्जकवैषम्यम् । नन्वभिव्यञ्जकानामनेकविषया शक्तिर्दृष्टा । ननु चेदमभिव्यञ्जकविषयमनुमानम् ; कथमन्यविषयमनुमानमन्यविषयस्याऽवच्छिन्नौ हेतुः ? श्रोत्रस्य ह्यभिव्यञ्जकसंस्कारं निरुणाद्भि, न पुनः शब्दस्याऽन्यत्वमवगमयति ।

ध्वयनधारणतर्धानुष्ठानलक्षणो व्यवहार इति, तदन्यथासिद्धं कृतम् ; ऋजुभ्यो ऽम्भेन जीविकालाभेन प्रयासस्याऽर्थवत्त्वात् । दृष्ट्वाऽयमर्थः—यत् प्राज्ञैः ऋजव उपजीव्यन्त इति । तथा च सिद्धमागमवादिनामपि हेतुदर्शनादप्रामाण्यम् “यूपहस्तिनो दानमाचरन्ती” त्येवमादिषु । अस्याऽर्थः—येऽप्यागमं प्रमाणमिच्छन्ति, तेऽपि “यूपहस्तिनो दानमाचरन्ती” त्येवमादिषु ऋत्विगगतलोभलक्षणहेतुदर्शनादप्रामाण्यमाहुः । तथा हि—केनचिद्वृत्तिजा लोभिष्टेन श्रद्धाप्रधानो यजमानः कश्चियूपहस्तिदानं कारितः; तद्दर्शनादेषा स्मृतिः कृता—इत्याचारहेतुदर्शनात् दृढयोरपि स्मृत्याचारयोरप्रामाण्यम् ; एवमत्रापि जीविकालोभलक्षणहेतुदर्शनादाचारस्य न प्रामाण्यमिति । अथैतज्ज्ञेष्टम्, तदा कर्तव्यो वा सप्रत्यभिज्ञप्रत्यक्षस्य शब्दो विषय इति यत्तः । संप्रति समाधाताऽऽह—कथं पुनर्ज्वालादेरिवाऽनुमानाच्छक्यतेऽन्यत्वमवगन्तुम् ? यथा ज्वालादेरनुमानादन्यत्वं शक्यतेऽवगन्तुम्, तथा कथं शब्दस्याऽन्यत्वं शक्यतेऽवगन्तुम् । आक्षेप्ताह—ननु चाऽनुमानादित्युक्तम् । समाधाताऽऽह—किं तदनुमानमिति । आक्षेप्ताह—नन्वभिव्यञ्जकानामनेकविषया शक्तिर्दृष्टेति । येऽभिव्यञ्जकास्तेषामनेकविषया शक्तिः, यथा दीपस्य; अभिव्यञ्जकौ च संयोगविभागौ भवत इति । समाधाताऽऽह—ननु च दमभिव्यञ्जकविषयमनुमानम् । अनेकविषयमभिव्यक्तिसाधकम् । एकग्रन्थेनाह—कथमन्यविषयमनुमानमन्यविषयस्य शब्दविषयस्याऽन्यत्वस्यावच्छिन्नौ हेतुः ? पुनरप्येकग्रन्थेनाऽऽह—श्रोत्रस्य ह्यभिव्यञ्जकसंस्कारं निरुणाद्भि । एतदनुमानं ‘श्रोत्रमभिव्यञ्जकेन संस्क्रियत’ इत्येतन्निराकरोति । न

ननु चोक्तम्—न चेत् संयोगविभागाः श्रोत्रस्य शब्दग्रहण-
समर्थं संस्कारमापादयन्ति, शब्दस्योत्पादकाः प्राप्नुयुः ; उत्पत्तौ
चाऽऽन्यत्वम्—इति । कथमन्यप्रतिषेधोऽन्यस्योत्पत्तिमवगमयति ?
अन्यथा व्यापारानुपपत्तेः । न चेत्संस्कारकाः संस्क्रुर्युः, किमन्य-
दतः शब्दोत्पत्तेः ? किं यस्य संस्कारकता नोपपद्यते, तेनोत्पाद-
केन भवितव्यम् ? न चेदुत्पादकः, निर्व्यापार एव स्यात् ; अन्या-
र्थता च संयोगविभागयोरुपलब्धा । सत्यम् ; यदर्थाः, तत्र भव-
न्तुत्पादकाः संस्कारका वा । परप्रतिपत्त्यर्थता च सिद्धा ; तत्तयो-
र्यदिष्टं तत्परिकल्प्यताम् ; विषयान्तरे पुनः सम्बन्धाभावात् कि-

पुनः शब्दस्याऽऽन्यत्वमवगमयति ।

आक्षेप्ताह—ननु चोक्तम्, न चेत्संयोगविभागाः श्रोत्रस्य संस्कारं शब्दग्रह-
णसामर्थ्यमादधति शब्दस्यैवोत्पादकाः प्राप्नुयुः ; उत्पत्तौ चाऽऽन्यत्वमिति । यदि
संयोगविभागाः श्रोत्रं न संस्क्रुर्युस्तदा शब्दोत्पादका एव भवेयुः ;
उत्पत्तौ चाऽऽन्यत्वमिति । समाधाताऽऽह—कथमन्यप्रतिषेधोऽन्यस्यो-
त्पत्तिमवगमयति ? श्रोत्रसंस्कारस्य प्रतिषेधे कथमन्यस्य शब्दस्यो-
त्पत्तिरित्यर्थः । आक्षेप्ताह—अन्यथा व्यापारानुपपत्तेः । संस्कारकत्वे
प्रतिषिद्धे यदि शब्दोत्पादकत्वं न स्यात्, तदा संयोगविभाग-
योर्व्यापार एव (१)नोपपद्यते । एकदेश्याह—न चेत्संस्कारं कुर्युः, किम-
न्यदतः शब्दोत्पत्तेः कुर्युः ? समाधाताऽऽह—किं यस्य संस्कारकता नोपपद्यते,
तेनोत्पादकेन भवितव्यम् ? आक्षेप्ताह—न चेदुत्पादकः, निर्व्यापार एव स्यात् ।
भवतु निर्व्यापार इति चेत्तत्राऽऽह—अन्यार्थता च संयोगविभागयोरुपलब्धा । तेन
व्यापारोऽङ्गीकर्तव्यः, स च संस्कारकत्वे प्रतिषिद्धे शब्दोत्पत्तिविषय
इति । समाधाताऽऽह—सत्यं यदर्थाः, तत्र भवन्तुत्पादकाः संस्कारका वा ; न पुनः
शब्दे, तदर्थत्वाभावात् । किमर्थता तर्हि संयोगविभागयोरित्यत्राह—
परप्रतिपत्त्यर्थता च सिद्धा । परः शब्दं प्रतिपद्यताम्—इत्येतदर्थं संयोगवि-
भागौ वायवीयावारभ्येते । तत्राऽनयोरुत्पादकसंस्कारत्वयोर्यदिष्टं त-
त्परिकल्प्यताम् ; विषयान्तरे शब्दे पुनः सम्बन्धाभावात् किमास्पदं
कल्पनायाः ? न हि शब्दस्य संयोगविभागयोश्च काश्चित् सम्बन्धः ; प्रति-
पत्त्या सह संयोगविभागयोः सम्बन्ध इति यावत् । समाधातोपसंह-

मास्पदं कल्पनायाः ? तस्मादन्यत्वे हेतुतां संयोगविभागयोः
(१) कथमिव नैयायिका मन्यन्ते ? एवं मन्यन्ते—न चेत् श्रोत्रे कार्य-
मस्ति, शब्दे कार्यं प्रतिपद्यामहे । किं कार्यतस्तादर्थ्यम् ? ओम्
इत्युच्यते । सिद्धं तर्हि कार्यं श्रोत्रे ; न संयोगविभागाः शब्दार्था
इति मन्यन्ते शब्दविदः ।

ननु च कार्यदर्शनात् न युक्तं वक्तुं शब्दविदाम् । कार्य-
दर्शनमेव नाऽस्तीति ब्रुवते, शब्दे तद्ग्रहणात् । किं तर्हि कुर्व-
न्ति संयोगविभागाः ? श्रोत्रसंस्कारमिति ब्रूमः ! ननु चाऽन्यैः

रति—तस्मादन्यत्वे हेतुतां संयोगविभागयोः कथमिव नैयायिका मन्यन्ते ? आक्षे-
प्ताह—एवं मन्यन्ते—न चेच्छ्रोत्रे कार्यमस्ति, शब्दे कार्यं प्रतिपद्यामहे । अस्याऽर्थः—
परप्रतिपत्त्यर्थता तावत्संयोगविभागयोः ; किञ्चित् कुर्वन्तश्च तादर्थ्यम्,
नाऽन्यथा ; तत्र सर्वशब्दोपलब्धिप्रसङ्गेन यदा श्रोत्रे कार्यं नाऽस्ति, तदा
शब्दे कार्यं विज्ञायते ; तत्राऽपि नाऽभिव्यक्तिः कार्यम्, सर्वपुरुषाणां साक्षि-
कृष्टविप्रकृष्टानामपि युगपच्छब्दोपलब्ध्यापत्तेः । तस्मादुत्पत्तिरेव शब्दे
कार्यमिति ; समाधाताऽऽह—किं कार्यतस्तादर्थ्यम् ? येनैवं ब्रवीषीति । आक्षे-
प्ताऽऽह—ओमित्युच्यते । समाधाताऽऽह—सिद्धं तर्हि कार्यं श्रोत्रे ; न संयोगविभागाः
शब्दार्थाः—इति मन्यन्ते शब्दविदः । शब्दे तद्ग्रहणान्न शब्दार्थता संयोगवि-
भागयोः ।

आक्षेप्ताऽऽह—ननु च कार्यदर्शनात् न युक्तं वक्तुं शब्दविदाम् । संयोग-
विभागाः शब्दार्था न भवन्तीति । यदा हि श्रोत्रे सकलशब्दोपलब्धि-
प्रसङ्गेन संस्कारलक्षणं कार्यं नाऽस्ति, तदा पारिशेष्याच्छब्द एव कार्यं
विज्ञायत इति कार्यदर्शनाच्छब्दार्था एव संयोगविभागा इत्यर्थः । समा-
धाताऽऽह—कार्यदर्शनमेव नाऽस्तीति ब्रुवते, शब्दे तद्ग्रहणात् । ‘शब्दे कार्यं विज्ञा-
यत—इत्येतदेव नाऽस्ति’ इति ब्रुवते शब्दविदः । कुतः ? शब्दे तद्ग्रह-
णात् ‘स एवायं शब्दः’ इति शब्दस्य तत्प्रत्ययात् उत्पत्तिस्तावन्न का-
र्यम्, उत्पत्तौ सत्यामन्यत्वस्याऽवश्यंभावित्वात् ; स इति प्रत्ययविरो-
धात् ; न च शब्देऽभिव्यक्तिः संभवतीति । उभयवादि संमतमाक्षेप्ताह—
यदि शब्दस्योत्पत्ति न कुर्वन्ति, किं तर्हि कुर्वन्ति संयोगविभागाः ? समाधाताऽऽह—
श्रोत्रसंस्कारं कुर्वन्तीति ब्रूमः । आक्षेप्ताऽऽह—ननु चाऽन्यैर्नयनोन्मीलनादिभिः

संस्कारैर्वैलक्षण्यमत्र नोपपद्यत इत्युक्तम् । अनुमानात् कार्या-
भावं मन्यते भवान् ; वयं तु प्रत्यक्षादुत्पत्तिं नेच्छामः ; प्रत्यक्षानु-
मानयोश्च प्रत्यक्षं बलीय इति सिद्धम् । ननु चाऽग्रहणं भ्रमहेतुरि-
त्युक्तं ज्वालादीनामिव । इह तु त्वग्रहणमेवाऽसिद्धम् । तत्र कथम् ?
कार्यानुमानात् । इह पुनस्तदद्याऽपि न मिध्यति ; न चाऽसिद्धं

रिन्द्रियसंस्कारकैः समानदेशवर्तिसकलरूपाद्युपलम्भहेतुभिः सहाऽमीषां
संयोगविभागानां श्रोत्रसंस्कारकत्वेनाऽभ्युपगतानां प्रतिनियतशब्दोप-
लम्भहेतुतारूपविलक्षणता नोपपद्यत इत्युक्तम् । समाधाताह—अनुमानात्
कार्याभावं मन्यते भवान् ; वयं तु प्रत्यक्षादुत्पत्तिं नेच्छामः ; प्रत्यक्षानुमानयोश्च प्रत्यक्षं
बलीय इति सिद्धम् । अस्याऽर्थः—श्रोत्रे कार्यं न भवतीत्यभिव्यञ्जकसामान्या-
नुमानात् भवान् मन्यते, श्रोत्रं च कार्याभावाद्यनुमानेनाऽवगम्य शब्दे त-
द्ग्रहणवाधनीमुत्पत्तिं कल्पयति ; वयं तु सप्रत्यभिज्ञात् प्रत्यक्षात् श-
ब्दस्यैकर्ता प्रतिपद्यमाना उत्पत्तिमनिच्छन्तः श्रोत्रसंस्कारमभिव्यञ्जक-
सामान्यानुमानप्रसक्तसकलोपलम्भवाधेन नियतशब्दविषयं कल्पया-
मः ; एवं च त्वदीयं शब्देत्प्रत्यनुमानं अनुमानान्तरपूर्वकम् ; अस्म-
दीयं तु प्रत्यक्षपूर्वकं नियतशब्दविषयश्रोत्राभिव्यक्तिकल्पनम् ; प्रत्यक्षा-
नुमानयोश्च शीघ्रप्रवृत्ततया प्रत्यक्षं बलीय इति सकलजादीनां सिद्धम् ;
अनुमाने तु सम्बन्धव्याप्तिग्रहणस्मरणपक्षधर्मताध्यवसानलक्षणा सा-
मग्री बहुतरविलम्बसम्पादनीया ; प्रत्यक्षे तु नाऽर्थान्तरपरिग्रहसव्यपे-
क्षा काचिदस्तीति शीघ्रतरप्रवृत्तानुमानवशेनैव वस्तुनिर्णय इति—यु-
क्तम् तद्ग्रहणं सति नियतविषयाभिव्यक्तिजनकत्वं संयोगविभागयोः ।
आक्षेप्ताऽऽह—ननु चाऽग्रहणं भ्रमहेतुरित्युक्तं ज्वालादीनामिव । अस्याऽर्थः—यदि त-
द्ग्रहणमेवेदं सिद्धं स्यात्, तदा तद्वलभाव्यनुमानं बलीयो भवेत् ; वा-
चता यथा ज्वालादिषु भिन्नेष्वपि भेदाग्रहणमात्रात्तद्ग्रहणं भ्रमः, तथा
अयमपि तद्ग्रहणभ्रम एवेति कथमेतत्पूर्वकमनुमानं बलीय इति । समा-
धाताऽऽह—इह त्वग्रहणमेवाऽसिद्धम् । नाऽत्र भेदाग्रहणमेतदिति निश्चितम् ; तेन
प्रतीतिबलात्तद्ग्रह एवायमिति सिद्धमेतत्पूर्वकस्याऽनुमानस्य बलीय-
स्त्वम् । आक्षेप्ता साम्यापादनाभिप्रायेणाऽऽह—तत्र ज्वालादौ कथमग्रह-
णसिद्धिरिति । समाधातोत्तरमाह—कार्यानुमानात् । प्रभाषिततिलक्षणात्
कार्याज्ज्वालादिषु भेदानुमानात् भेदाग्रहणं सिद्धम् ; इह तु तदेव कार्यं
भेदानुमानहेतुभूतमद्यापि न सिद्धम् । न चाऽसिद्धम् शब्दे भेदाग्रहणसि-

सिद्धौ पर्याप्तम् । प्रत्यक्षं चाऽनपेक्षत्वात् सिद्धम् । अनुमाने वा काऽपेक्षा ? इयमेवाऽपेक्षा—सिद्धेऽनुमाने कार्यम्, कार्ये च सत्यनुमानमिति ; न पुनरेवं प्रत्यक्षं तद्ग्रहणापेक्षम् ; प्रत्यक्षादेव हि तद्ग्रहणम् ।

किञ्च संयोगविभागौ श्रोत्रार्थतयान्यतः प्रसिद्धौ । कुतोऽन्यतः ? उक्तम् “दर्शनस्य परार्थत्वात्” इति लोकतः । तस्मात् तादर्थ्ये सति यथा सम्भवति तथा कार्यं कल्पनीयम् । न ह्यौ पर्याप्तं भवति । प्रत्यक्षं त्वनपेक्षत्वात् सिद्धम् । आक्षेप्ताऽऽह—अनुमाने वा काऽपेक्षा ? न काचिदपेक्षेत्यर्थः । समाधाताह—इयमेवापेक्षा—सिद्धेऽनुमाने कार्यम् । नाऽत्र प्रभातुल्यं कार्यं प्रत्यक्षसिद्धमस्तीत्यनुमानत एव कार्यमवगन्तव्यम् ; अतः सिद्धेऽनुमाने कार्यं विज्ञेयम् ; कार्ये च सत्यनुमानम् । यदपि तदनुमानम्, तदपि लिङ्गापेक्षमिति तस्य कार्यं लिङ्गं वक्तव्यम् ; अतः कार्ये सत्यनुमानेन प्रवर्तितव्यम् ; अतोऽनुमेयकार्यपेक्षत्वात् सापेक्षमनुमानम् । न च (१) तदनुमेयं कार्यमस्तीति नाऽनुमानात् भेदाग्रहणम् अतति भेदाग्रहणे तद्ग्रहणमेतदिति सिध्यति । न पुनरेवं प्रत्यक्षं तद्ग्रहणापेक्षम् । यथाऽनुमानं भेदाग्रहणापेक्षम्, नैवं प्रत्यक्षं तद्ग्रहणापेक्षम् ; प्रत्यक्षादेव हि तद्ग्रहणं सिध्यति । एतदुक्तं भवति—यावाद्भि भेदाग्रहणनिबन्धनोऽयं भ्रम इति प्रत्यक्षमन्यथासिद्धं न क्रियते, न तावत्तद्ग्रहणमव्यनुमानं निरोद्धुं शक्यते; अनिरुद्धे च तस्मिन् शब्दोत्पत्त्यनुमानं नाऽऽत्मानं लभते ; तेन भेदाग्रहणसापेक्षमनुमानम्, प्रत्यक्षं तु न किञ्चिदपेक्षत इति ।

युक्त्यन्तरं चाऽऽह—संयोगविभागौ च श्रोत्रार्थतयाऽन्यतः प्रसिद्धौ । तेन यदर्थतया संयोगविभागौ प्रसिद्धौ तत्रैव संस्कारजनकाविति युक्तम् । कुतोऽन्यतः ? श्रोत्रार्थतया प्रसिद्धौ । उक्तम् “दर्शनस्य परार्थत्वात्” इति लोकतः । दर्शनस्योच्चारणस्य परार्थत्वात् परप्रतिपत्त्यर्थत्वाच्छ्रोतृगतशब्दप्रतिपत्त्यर्थत्वाच्छ्रोतरीयं कार्यं न्याय्यम् ; तत्र श्रोतरि कार्यासम्भवात् तदीये श्रोत्रे कार्यं युक्तम् । तस्मात् तादर्थ्ये परप्रतिपत्त्यर्थत्वे सति यथा सम्भवति कार्यम्, तथा कार्यं कल्पनीयम् ; तत्र श्रोतरीयसंभावच्छ्रोत्र एवेत्युक्तम् । न पुनः शब्दगतं कार्यं परिकल्प्य शब्दार्थत्वम् ; अन्यतः कार्यस्य शब्दवर्तिनोऽनवगमादित्युक्तम् ‘शब्दे तद्ग्रहणात्’

कार्यतत्तात्पर्यम्, अन्यतोऽनवगमादित्युक्तम् । तस्मान्नाऽत्र उवा-
लादीनामिव प्रमाणमस्ति । तस्मात् “सतः परमदर्शनम्” इति
युक्तमनैकान्तिकत्वम् । कथं तर्ह्येकविषयैवाऽभिव्यक्तिः शक्यते
वक्तुम् ? कार्यदर्शनात् युक्ता अदृष्टस्य कल्पना ; अतो दृष्टस्य तद्-
ग्रहणस्य नाऽपह्नवो न्यायः । कार्यान्तरदर्शनात् कारणान्यत्वक-
ल्पना न्याय्यैवेति ।

“उपरतयोः संयोगविभागयोः” इति कौ तौ संयोगविभा-
गावभिप्रेतौ ? तालवादीनामिति ब्रूमः । कुत एतत् ? उपरतयोरिति
श्रवणात् ; वायवीयानामुत्पत्तिरुपरतिश्चाऽनुमेया । “न नूनमुपर-

इति । समाधातोपसंहरति—तस्मान्नाऽत्राऽन्यत्वे उवालादीनामिव प्रमा-
णमस्ति । प्रकृतं निगमयति—तस्मात् सतः परमदर्शनमिति युक्तमनैकान्तिकत्वम् ।
आक्षेपाऽऽह—यदि श्रोत्रे कार्यम्, कथं तर्ह्येकविषयैवाऽभिव्यक्तिः शक्यते कल्पयि-
तुम् ? अत्यन्तानुपपन्नमेतत्—यत् कश्चिदेव शब्दं गृह्णाति, कश्चिन्नेति,
सर्वेषां सन्निहितत्वादिति । समाधत्ते—कार्यदर्शनात् । प्रतिनियतत-
त्तच्छब्दाभिव्यक्तिलक्षणकार्यदर्शनाद्युक्तमन्यत्राऽदृष्टस्य प्रतिनियतोपल-
म्भनसामर्थ्यस्य कल्पनम्, न पुनर्दृष्टस्य तद्ग्रहणस्य शब्दवर्तिनोऽपह-
्नवो न्यायः इति । नन्वेवं सति बहवः संयोगविभागा अङ्गीकरणीया
अभिव्यञ्जकाः, अन्यथा कथं प्रतिनियमेनाऽनेकशब्दोपलम्भः स्यात् ?
तदङ्गीकारे च कल्पनागौरवमित्यत्राऽऽह—कार्यान्तरदर्शनात् कारणान्यत्वकल्पना
न्याय्यैवेति ।

“उपरतयोः संयोगविभागयोः श्रूयत इति चेत्, नैतदेवम् ; न
नूनमुपरमन्ति संयोगविभागाः, यत उपलभ्यते शब्दः ; न हि ते प्रत्य-
क्षाः” इति भाष्यमनुभाषितम् । अत्र चोद्यभाष्ये “उपरतयोः संयोगविभा-
गयोः” इति कौ तौ संयोगविभागवभिप्रेतौ ? ययोरुपरतयोरपि शब्द उपलभ्यत
इति चोद्यत इत्यर्थः । उत्तरम्—तालवादीनां संयोगविभागावभिप्रेता
विति ब्रूमः । कुत एतत् ? उत्तरम्—भाष्ये “उपरतयोः” इति श्रवणात् ।
ननु यद्यप्येवं श्रूयते, तथाऽपि किमिति वायवीयावपि न प्रतीयते ? तत्रा
ऽऽह—वायवीयानां तूत्पत्तिरुपरतिश्चाऽनुमेया । अस्याऽर्थः—यदि वायवीयाभिप्रा-
येणदमुच्यते, तदा तयोः कार्यगम्ययोः कार्यं सत्युपरतिरेव न शक्यते
वक्तुम् ; वाक्ते च, ततोऽवगच्छामः—तालवादिसंयोगविभागामभिप्रायेण-

मन्ती”ति कोऽभिप्रायः ? वायवीयान् संयोगविभागान् मनसि कृत्वा कार्यसमधिगम्यत्वादिदमुत्तरम् “न हि ते प्रत्यक्षाः” इति स्पष्टीकृतम् । यद्येवमिदानीमुत्तरग्रन्थो नोपपद्यते “आकाशविषयत्वात्तस्य, एकत्वाच्चाऽऽकाशस्ये”ति । कथं नोपपद्यते ? वायवीयानामभिव्यञ्जकत्वे कार्यपक्ष इव ‘यत्र ते, तत्रैवोपलब्ध्या भवितव्यम्’ इत्येवं नोपपद्यते । अथायमभिप्रायः—अभिव्यक्तिपक्षे नैव वाय्वाश्रिताः शब्दा भवन्ति । किं तर्हि ? आकाशस्था एव । येषां पुनः क्रियन्ते, तेषां वायवीयाः संयोगविभागा असमवा-

दमुच्यत इति । तेनाऽयं चोद्यभाष्यार्थः—तात्वादीनां संयोगविभागविव्यञ्जकौ न भवतः, उपरतयोरपि तयोः शब्दश्रवणादिति । अत्र परिहारभाष्यम् “न नूनमुपरमन्ति संयोगविभागाः” इति । अत्र कोऽभिप्रायः ? वायवीयान् संयोगविभागान् मनसि कृत्वा कार्यसमधिगम्यत्वादिदमुत्तरम् । कार्यसमधिगम्या वायवीयाः संयोगविभागाः कार्ये सति नोपरता इत्यभिप्रायः; वायवीयाभिप्रायेणैवेदमुत्तरमित्येतत् “न हि ते प्रत्यक्षाः” इत्यनेन भाष्येण स्पष्टीकृतम् । तात्वादीनां तु संयोगविभागौ प्रत्यक्षावेवेति तदभिप्रायेण ‘न हि ते संयोगविभागाः प्रत्यक्षाः’ इति वचनं नैव घटते; अतो वायवीयाभिप्रायेणैव परिहारः । आक्षिपति—यद्येवं स्पष्टीकृतम्, इदानीमुत्तरग्रन्थो नोपपद्यते “आकाशविषयत्वात्तस्य, एकत्वाच्चाऽऽकाशस्ये”ति । कथं नोपपद्यते ? वायवीयानामभिव्यञ्जकत्वे कार्यपक्ष इव ‘यत्र ते, तत्रैवोपलब्ध्या भवितव्यम्’ इत्येवं नोपपद्यते । अस्याऽर्थः—भाष्ये हि “यदि संयोगविभागाः शब्दमभिव्यञ्जन्ति, न कुर्वन्ति, तदा आकाशविषयत्वात्तस्यैकत्वाच्चाऽऽकाशस्य य एवाऽयमत्र श्रोत्राकाशः स एव देशान्तरेष्वपीति सुप्तस्यैरभिव्यक्तः पाटलिपुत्रेऽप्युपलभ्येत” इत्यनेन ग्रन्थेन संयोगविभागानां शब्दमभिव्यञ्जकत्वे एकत्राभिव्यक्तस्य सर्वत्रोपलब्धिः स्यादिति चोद्यं कृतम्; तच्च वायवीयानामभिव्यञ्जकत्वे नोपपद्यते, तेषां प्राप्याभिव्यञ्जकत्वात् । तेन यत्रैव ते, तत्रैवाऽभिव्यक्तिर्भविष्यति । तात्वादि-संयोगविभागानभिप्रायेण तु चोद्यमिदमुपपद्यते, तयोरप्राप्याभिव्यञ्जकत्वात् । आक्षेपैव समाधा-तुराशङ्कामुपन्यस्यति—अथाऽयमभिप्रायः, अभिव्यक्तिपक्षे नैव वाय्वाश्रिताः शब्दा भवन्ति । किं तर्हि ? आकाशस्था एव । तेनैकत्वात् सर्वत्राकाशस्य सर्वत्रोपलभ्यत इत्युपपद्यते चोद्यमभिव्यक्तिपक्षे । येषां पुनः क्रियन्ते, तेषां वायवीयाः

यिकारणतां प्रतिपद्यन्ते । तदेव समवायिकारणं भवति । यत्रैव कारणम्, तत्रैव कार्योपलब्धिरिति युक्तम् । एवमपि नि-
र्ज्ञाते वायवीयसंयोगविभागयोरभिव्यक्तिकारणत्वे यत्रैवा-
ऽभिव्यञ्जकं तत्रैवाऽभिव्यक्तिः ; यथा यत्रैव कारणम्, त-
त्रैव कार्यम् । अथैतन्मन्यसे—कार्ये एतद्युक्तम्, नाऽभिव्यक्ता-
विति, तदयुक्तम् ; अभिव्यक्तिरपि कार्यमेव ; अभिव्यङ्गां तु
पूर्वोत्पन्नम् ; अतो यद्देशाभिव्यक्तिः, तत्रैवोपलब्धिरिति तुल्यमु-
भयोरपि पक्षयोः । तस्माद्वाक्येयोऽयं ग्रन्थः । अविशेषज्ञो देवानां

संयोगविभागा असमवायिकारणतां प्रतिपद्यन्ते । यदा चैते असमवायिकारण-
भूताः तदा तदेव वायुद्रव्यं समवायिकारणं भवति, समवायिकारणप्र-
त्यासन्नं ह्यसमवायिकारणं भवति, यथा तन्तुषु समवायिकारणभूनेषु
समवेतास्तन्तुसंयोगाः पटस्य तन्तुसमवेतस्य, यथा च तन्तुरूपाणि
तन्तुसमवेतपटरूपोत्पत्तौ; तेन वायुप्रत्यासन्ना वायवीयाः संयोगवि-
भागा इति वायुरेव समवायिकारणम् । यत्र च समवायिकारणम्, तत्रै-
व कार्योपलब्धिः; यथा यत्र तन्तवस्तत्रैव पटोपलब्धिरिति युक्तमिति ।
इदानीमिमामाशङ्कां दूषयति—एवमपि निर्ज्ञाते वायवीयसंयोगविभाग-
योरभिव्यञ्जकत्वे चाद्यं नोपपद्यते । यस्मात् यत्रैवाऽभिव्यञ्जकम्, तत्रैवाऽभिव्य-
क्तिः यथा यत्रैव कारणम्, तत्रैव कार्यमिति । अज्ञातेषु तु वायवीयेषु तात्वा-
दिसंयोगविभागानामप्राप्यकारित्वे युज्येतांऽपि चोद्यम् ; तच्च नाऽस्ति,
स्पष्टीकृतत्वाद्वायवीयामिप्रायस्य । पुनरपि समाध्यातुराशङ्कामाक्षेप्तै-
वाह—अथ मन्यसे कार्यं एवैतद्युक्तम् कारणदेशोपलभ्यत्वम्, ना-
भिव्यक्ताविति । दूषयति—तदयुक्तम् ; अभिव्यक्तिरपि कार्यमेव । तेनाऽभिव्यक्ति-
रपि कारणदेशैव युक्ता; अभिव्यञ्जकं च तस्याः कारणमिति यत्रैवाऽभि-
व्यञ्जकम्, तत्रैवाऽभिव्यक्तिः । यद्यभिव्यक्तिरपि कार्यं कस्तर्हि कारणाभि-
व्यञ्जकयोर्भेद इत्यत्राऽऽह—अभिव्यङ्ग्यं तु पूर्वोत्पन्नम् । अभिव्यक्तिरसती सती
क्रियते; अभिव्यङ्ग्यं पूर्वोत्पन्नम्, तेनाऽभिव्यङ्ग्यामिप्रायेणाऽभिव्यञ्ज-
कता; अभिव्यक्त्यमिप्रायेण तु कारणतैव । अतो यद्देशाभिव्यक्तिः, तत्रैवोपल-
ब्धिरिति तुल्यमुभयोरपि पक्षयोः । आक्षिप्योपसंहरति—तस्मात् वाक्येयोऽयं
ग्रन्थः । समाधत्ते—अविशेषज्ञो देवानां प्रियः; कार्यं हि कारणदेशं भवति । कार-

प्रियः । कार्यं हि कारणदेशं भवति; अकार्यं पुनर्न परापेक्षदेशम् । तस्मादभिव्यक्तिर्भवत्वभिव्यञ्जकदेशा; अभिव्यङ्ग्यं तु किमिति तद्देशम् ? अतज्जन्यत्वादभिव्यङ्ग्यस्य ; तद्देशस्य अभिव्यङ्ग्यत्वाभिमत-शब्ददेशस्य चैकत्वादाकाशस्य सर्वैर्ग्रहणं प्राप्नोति, अज्ञातेष्वपि वा-यवीयसंयोगविभागेषु; (१)सर्वश्रोत्रेष्वेकमाकाशं यतः । सत्यं यथा भवानाह—यदि शब्दस्याऽभिव्यञ्जकाः संयोगविभागाः स्युः; श्रोत्रस्य त्वभिव्यञ्जकाः; श्रोत्रस्य च श्रोतृदेशतैव ।

ननु चाऽऽकाशमेव श्रोत्रम् ; तच्चाऽन्यत्राऽपीति तुल्यं शब्दाभिव्य-क्त्या । उच्यते—सत्यं सर्वत्राऽऽकाशमेकम् ; किन्तु तस्य श्रोत्रभावः श्रोतृदेश एव, कर्तृभिस्सम्बन्धेन करणत्वात् ; कर्तृर्भोगायतनवशेन शरीरदेश एव कर्तृत्वान्न तुल्यता । तस्मादुत्पत्ताविवाऽभिव्यक्तावपि

णाश्रीनसिद्धित्वात्तदभावे तस्याऽभावात् । अकार्यं पुनर्न परापेक्षदेशम् । यत एव तस्मादभिव्यक्तिर्भवत्वभिव्यञ्जकदेशा, कार्यभूतत्वात् । अभिव्यङ्ग्यं पुनः कि-मिति तद्देशम् ? अतज्जन्यत्वादभिव्यङ्ग्यस्य ? तद्देशस्य च आभिव्यङ्ग्यत्वाभिम-तशब्ददेशस्य चाऽऽकाशस्यैकत्वात् सर्वैर्नानादेशावस्थितैरपि ग्रहणं भवति । ननु यद्यभिव्यङ्ग्यं सर्वदेशेषु; तथाऽप्यभिव्यक्तेः प्रादेशिक-त्वात् सर्वत्रोपलब्धिर्न युज्यते । उच्यते—नाऽभिव्यञ्जकसमवेताभिव्यक्तिः । किं तर्हि ? अभिव्यङ्ग्यसमवायिनी; अभिव्यङ्ग्यं चाऽनवयवशोऽभिव्य-क्तं सर्वत्रैकरूपमिति युक्तं सर्वत्र ग्रहणम् । एवं च 'तस्मादभिव्यक्ति-र्भवत्वभिव्यञ्जकदेशा' इत्यभ्युपगम्यवादोऽयमिति युक्तमज्ञातेष्वपि वा-यवीयेषु संयोगविभागेषु चोद्यम् ; सर्वश्रोतृदेशेष्वेकमाकाशं यतः, एक-त्वेन ह्याकाशस्याऽकाशविषयः शब्दः सर्वत्रोपलभ्येतेति(२)युक्तमेव तच्चो-द्यम् । परिहरति—यथाऽऽह भवान् तथा स्यात्, यदि शब्दस्याऽभिव्यञ्जकाः संयो-गाविभागाः स्युः; श्रोत्रस्य त्वभिव्यञ्जकाः । संस्कारका ह्यमी । श्रोत्रस्य च श्रोतृदेशतैव ।

ननु चाऽऽकाशमेव श्रोत्रम् ; तच्चाऽन्यत्राऽपि तुल्यं शब्दाभिव्यक्त्या । उच्यते—सत्यं सर्वत्राऽऽकाशमेकम् ; किन्तु तस्य श्रोत्रभावः श्रोतृदेश एव, कर्तृभिस्सम्बन्धेन करणत्वात् ; कर्तृर्भोगायतनवशेन शरीरदेश एव कर्तृत्वादिति, न शब्दाभिव्यक्तिस्तुल्यता । उप-संहरति—तस्मादुत्पत्ताविवाऽभिव्यक्तावपि न सर्वैरुपलब्धिः । 'नैतदेवम् अप्राप्ताश्चेदु-

न सर्वैरुपलब्धिः । (१) नैतदेवम् ; अप्राप्ताश्चेदुपकुर्वन्ति, सन्निकृष्टविप्रकृष्टदेशस्थितौ युगपच्छब्दमुपलभेयाताम्' इति । ननु श्रोत्रसंस्कारपक्षे 'दूरस्थितं श्रोत्रं न संस्क्रियत' इति वदता प्राप्तैरेव संस्कार इत्युक्तम् ; असत्यां च प्राप्तौ (२) दूरसन्निकृष्टव्यपदेश एव न घटते । किमिदम् 'अप्राप्ताश्चेदुपकुर्वन्ती'ति ? अप्राप्ताशङ्कैव नाऽस्ति, (३) "दूरे सत्याः"—इत्यभिधानात् । तस्मान्न विद्मः कथमिदं भाष्यमाया तम् ? एवमिदमायातम्—श्रोत्रसंस्कारपक्षे सर्वगतत्वाच्छब्दस्य यावति कार्यगम्यः संस्कारः, तावति युगपदग्रहणं प्राप्नोति । कोऽभिप्रायः ? ननु च वायवीयाः संयोगविभागाः नैवाऽप्राप्य श्रोत्रं संस्कर्तुं क्षमाः । न हि संयोगविभागैः संयोगविभागान्तरमारभ्यत इति श-

पकुर्वन्ति, सन्निकृष्टविप्रकृष्टदेशस्थितौ युगपच्छब्दमुपलभेयाताम्' इति भाष्यमनुभाषितमाक्षेप्तुम् ; आक्षिपति—ननु श्रोत्रसंस्कारपक्षे 'दूरस्थितं श्रोत्रं न संस्क्रियत' इति वदता प्राप्तैरेव संस्कार इत्युक्तम् । कथं पुनः 'दूरस्थितं न संस्क्रियत' इति वदता प्राप्तैरेव संस्कार इत्युक्तं भवति ? तत्राऽऽह—असत्यां च प्राप्तौ दूरसन्निकृष्टव्यपदेश एव न घटते । 'इदं दूरं श्रोत्रम्' इति व्यपदेशः सन्निकृष्टश्रोत्रापेक्षया भवति; सन्निकृष्टता च प्राप्तस्य भवति, नाऽप्राप्तस्य; अतः प्राप्तैरेव संस्काराभिधानात् 'अप्राप्ताश्चेदुपकुर्वन्ती'त्यनेन ग्रन्थेन किमिदमुक्तम् ? अत्राऽप्राप्ताशङ्कैव नाऽस्ति, "दूरे सत्याः" इत्यभिधानात् । "दूरे सत्याः कर्णशङ्कुलया अनुपकारकाः" इति ग्रन्थेन दूरस्थं न संस्क्रियत इति प्रतिपादितम् । तस्मान्न विद्मः कथमिदं भाष्यमायातमिति । समाधत्ते—एवमिदमायातम्—श्रोत्रसंस्कारपक्षे सर्वगतत्वात् शब्दस्य यावति कार्यगम्यः संस्कारः, तावति युगपदग्रहणम् । यावति भूभागे शब्दोपलम्भः, तावति युगपदेवोपलम्भः श्रोत्रसंस्कारपक्षे स्यात्, शब्दस्य सर्वगतत्वात् । यदि हि यावच्छब्द एव प्रादेशिकः, तदा क्रमेण सङ्गच्छमानः श्रोत्रेणाऽपि क्रमेणैवोपलभ्यते; सर्वगतत्वात्त्वसौ युगपत्सर्वत्रैवाऽस्तीति युगपदेवोपलब्धिः स्यात् । कोऽभिप्रायः ? एकग्रन्थेनाऽऽह—ननु च वायवीयाः संयोगविभागाः नैवाऽप्राप्य श्रोत्रं संस्कर्तुं क्षमाः । प्राप्तश्च क्रमेणैव; तेन क्रमेणोपलब्धिर्भवति । उत्तरमाह—न हि संयोगविभागैः संयोगविभागान्तरमारभ्यत इति शक्यते वक्तुम् उभयप्रसङ्गात् ।

वयते वक्तुम्, उभयप्रसङ्गात्; न ह्येकस्मिन् कार्ये कारणद्वयक-
ल्पना घटते; कार्यं हि कारणमवगमयति, न पुनः कार्यान्तरमपि ।
तस्मादुत्पत्तिपक्ष एवैतदुपपद्यते—यावद्वेगं संयोगविभागाः कार्य-
मारभन्त इति, न पुनरभिव्यक्तिपक्षेऽपि । ननु कार्यपक्षेऽपि का-
र्यान्तरकल्पना नैव घटते । सत्यं न घटते; कार्यान्तरोपलब्धिस्तु
प्रत्यक्षैव, दूरस्थसमीपस्थैः क्रमेणोपलब्धेः ।

अस्याऽर्थः—यदि संयोगविभागैः संयोगविभागान्तरं जन्येत,
नदा प्राप्य श्रोत्रसंस्कारकत्वं संयोगविभागानां स्यात्; न च
संयोगविभागभ्यां संयोगविभागान्तरं जन्यते । कस्मान्न ज-
न्यत इत्यत्राऽऽह—उभयप्रसङ्गात् । स्वयमभिव्यञ्जकत्वमभिव्यञ्जका-
न्तरजनकता चेत्पुनरुभयमेकस्य प्रसज्येत; तस्मादेक एव संयोगवि-
भागाः श्रोत्राणि नानादेशवर्तीनि संस्कुर्वन्ति; तेनाऽऽपाद्येदमुच्यते 'अ-
प्राप्ताश्चेदुपकुर्वन्ति सन्निकृष्टविप्रकृष्टदेशस्थितौ युगपच्छब्दमुपलभेय-
ताम्' इति । भवतूभयप्रसङ्गः, को दोष इत्यत्राऽऽह—न ह्येकस्मिन् कार्ये कार-
णद्वयकल्पना घटते । एकस्मिन्नभिव्यक्त्याख्ये कार्येऽनेककारणकल्पना संयो-
गविभागास्तावत्कारणम्, पुनश्च तज्जनिता न्यपि संयोगविभागान्तराणि
कारणमित्युभयप्रसङ्गेन कारणद्वयकल्पना; सा चाऽयुक्ता । कुतः? तत्राऽऽह—
कार्यं हि कारणमवगमयति, न पुनः कार्यान्तरमपि । शब्दाभिव्यक्तिलक्षणं हि
कार्यं कारणमेव कल्पयति संयोगविभागलक्षणम्; न पुनः संयोगवि-
भागयोरपरं संयोगविभागलक्षणं कार्यान्तरमपि, (१) मूलभूतेभ्य एव सं-
योगविभागेभ्यस्तस्य कार्यस्योचितत्वात् । तस्मादुत्पत्तिपक्ष एवैतदुपपद्यते—
यावद्वेगं संयोगविभागाः कार्यमारभन्त इति, न पुनरभिव्यक्तिपक्षेऽपि । अस्याऽर्थः—
शब्दोत्पत्तिपक्ष एवैतत् सन्निकृष्टविप्रकृष्टानां क्रमेणोपलम्भनमुपपद्यते,
न पुनरभिव्यक्तिपक्षेऽपि; यस्मादुत्पत्तिपक्ष एव संयोगविभागा याव-
द्वेगं शब्दलक्षणं कार्यमारभन्ते, तेन क्रमेणोत्पद्यमानः शब्दः क्रमेणोप-
लभ्यते । ननु च कार्यपक्षेऽप्येकस्मात्कार्यात् कारणान्तरकल्पना नैव
घटते? सत्यं न घटते । एकग्रन्थेनाऽऽह—कार्यान्तरोपलब्धिस्तु प्रत्यक्षैव, दूरस्थ-
समीपस्थैः क्रमेण शब्दोपलब्धेः । तेन कार्यान्तरदर्शनात् कारणान्तरकल्पना
न्याय्येति भावः ।

ननु चाऽभिव्यक्तावपि तुल्यम् । न तुल्यम् ; न ह्यभिव्यक्तिरभिव्यक्त्यन्तरमारभते; कार्यस्य तु कार्यान्तरारम्भे न कश्चिद्विरोधः; भवति ह्यापेक्षिकं कार्यं कारणं च; न पुनरभिव्यक्तिरभिव्यञ्जिका चेति । तस्मात् दूरस्थसमीपस्थैर्युगपदेव शब्दग्रहणम्, यावति ग्रहणम् । तस्मात् युक्तोऽयमाक्षेपः । उद्योतस्योद्योतान्तरापेक्षा—इति बालिश-

ननु चाऽभिव्यक्तावपि तुल्यम् । अभिव्यक्त्यन्तरदर्शनादभिव्यञ्जकान्तरकल्पनोपपन्नेति । परिहरति—न तुल्यम्; न ह्यभिव्यक्तिरभिव्यक्त्यन्तरमारभते । क्वचिददर्शनात् । कार्यस्य तु कार्यान्तरारम्भे न कश्चिद्विरोधः; भवति ह्यापेक्षिकं कार्यं कारणं च । मूलकारणापेक्षया कार्यम्, स्वकीयकार्यापेक्षया कारणं च । न पुनरभिव्यक्तिरभिव्यञ्जिका चेति । अयमर्थः—नाऽभिव्यक्तावपि तुल्यम्; यस्मान्नाऽभिव्यक्तिरभिव्यक्त्यन्तरमारभते क्वचिदप्यदृष्टत्वात्; कार्यं तु कार्यान्तरमारभते एव, लोके प्रायेण दर्शनात् । तेनाऽऽद्याः संयोगविभागाः शब्दमारभन्ते; तदारब्धाः शब्दाः शब्दान्तरमारभन्त इति युक्तम्; न पुनरभिव्यक्तिः सत्यभिव्यक्त्यन्तरमारभमाणा अभिव्यञ्जिका चेति क्वचिदपि दृष्टम् । तस्मादभिव्यक्तिपक्षे दूरस्थसमीपस्थैर्युगपदेव शब्दग्रहणम् । अप्राप्याऽपि संयोगविभागानां कियत्यपि प्रदेशे श्रोत्रसंस्कारकत्वात् संस्कारस्य च कार्यगम्यत्वात् यदि परमत्यन्तदवीयसि देशे श्रोत्रसंस्कारो न, मा भूज्जाम; यावति तु संस्कारः तावति युगपदेव स्यात् । तस्माद्युक्तोऽयमाक्षेपः—अप्राप्ताश्चेदुपकुर्वन्तीति । ननु चाऽभिव्यक्तिपक्षेऽपि क्रमेणाऽभिव्यक्तिर्मविष्यति । अभिव्यक्तः स एव शब्दोऽभिव्यञ्जको भवतु । भवति चाऽभिव्यक्तस्याऽभिव्यञ्जकता यथा आलोकस्य सौरादेर्नायनैस्तेजोवैयवैर्बहिर्विसारिभिरभिव्यक्तस्य घटाद्यभिव्यञ्जकतेत्यत्राऽऽह—उद्योतस्याऽप्युद्योतान्तरापेक्षेति बालिशभाषितमेतत् । अनेन दृष्टान्तासिद्धिरुक्ता; न ह्यालोकस्याऽऽलोकान्तरापेक्षायां प्रमाणमस्ति । यत्पुनर्नायनरश्मिसापेक्षत्वम्, तदुपलब्धौ, नाऽभिव्यक्तौ; उपलब्धियोग्यतापादनं ह्यभिव्यक्तिः; तदुत्तरकाले चोपलब्धिः । घटादयो हि स्वरूपतो नोपलब्धियोग्याः, सतामप्यालोकविरहे विस्फारितलोचनैरप्यदर्शनात्; आलोकस्त्वविकलव्यापृतेन्द्रियस्याऽऽसन्नः सन्नुपलब्धिगोचर एवेति । तदुक्तम्—

भाषितमेतत् । तस्माद्वायवीयाः संयोगविभागाः शब्दमारभन्ताम् ।
औलूक्यो वा भवतु राद्धान्तः—(१) ‘संयोगाद्विभागाच्छब्दाच्च शब्द-
निष्पत्तिः’ इति । किमत्राऽनुक्तस्य प्रदर्शनम् ? अत्राऽपि मे श्रवणं
विद्यत इति कोऽयमभिमानः ? (२) नाऽयमभिमानः; कस्यचिदज्ञस्य—
नाऽयं राद्धान्तो भगवता भाष्यकारेणोपन्यस्तो निरस्तश्चेति भवति
मतिः; तदपनोदनायेदमुपन्यस्तम् । वायुशब्दोपन्यासेनैवाऽयमुप-

(३) ‘अग्न्यादयो घटादीनां प्रसिद्धा ये प्रकाशकाः ।

न ते प्रकाश्यरूपा हि प्रकाशस्याऽनपेक्षणात्’ ॥ इति ॥

एवमसिद्धे दृष्टान्ते पराकृतमिदम्—अभिव्यक्तः शब्द एव पुनर-
भिव्यञ्जको भवत्विति । उपसंहरति—तस्माद्वायवीयाः संयोगविभागाः शब्द-
मारभन्ताम् । स च वाय्वाश्रितः शब्दः श्रोत्रे संयुक्तसमवायलक्षणेन स
स्वन्धेनोपलभ्यताम्; वायुश्च यावद्वेगं गत्वा श्रोत्राकाशेन क्रमेण संयु-
ज्यताम् । यद्वा औलूक्यो वैशेषिकीयो भवतु राद्धान्तः ‘संयोगाद्वि-
भागाच्छब्दाच्च शब्दनिष्पत्तिः’ इत्येतत्सूत्रोक्तः । अत्र चेयं तेषां प्रकि-
या—आद्यशब्दः संयोगादुत्पद्यते । यथा भेरीदण्डसंयोगानुगृहीताङ्ग-
रीगगनसंयोगादाकाशे शब्द उपजायते, स उपजातः शब्दान्तरमार-
भते, सोऽप्यपरमिति वीचीनिचयसञ्चरणक्रमेण कर्णशङ्कुलीमध्याका-
शदेशे धर्माधर्मोपगृहीते श्रोत्रभावमापन्ने समुपजातः समवायलक्षणेन
सन्निकर्षेण गृह्यते । एवं विभागादाद्यः शब्द उपजायते । यथा वंशद-
लविभागानुगृहीताङ्गशदलाकाशविभागादाकाशे शब्द उपजायते, सो
ऽप्यपरमारभते, सोऽप्यपरमिति पूर्ववद्योज्यम् । अत्र चाऽऽद्यः शब्दः का-
र्यविरोधी; अन्यः कारणविरोधी; मध्ये भवास्तु कार्यकारणोभयवि-
रोधिन इति ज्ञेयम् । अत्र चोदयति—किमत्र वैशेषिकराद्धान्तस्य भा-
ष्यकारेणाऽनुक्तस्य प्रदर्शनात् ? यदि परं वैशेषिकमतेऽपि परिच्छयो वि-
द्यत इत्येतावन्मात्रं ख्यापयितुमिदमुपन्यस्तम्, तच्चेदमकिञ्चित्करम्;
तदाह—अत्राऽपि मे श्रवणं विद्यत इति कोऽयमभिमानः ? नाऽयमभिमानः, कस्य
चित्त्वज्ञस्य भवति मतिः—नाऽयं वैशेषिकीयो राद्धान्तो भगवता भाष्य-
कारेणोपन्यस्तो निरस्तो वेत्येवंरूपा; तदपनोदनायेदमुपन्यस्तम् । वायुशब्दो-

न्यस्तो निरस्तश्च, तुल्यकारणत्वादुपन्यासस्य (१)निरासस्य च । तस्मादभिव्यक्तिकार्यपक्षयोरन्यथात्वप्रदर्शनार्थोऽयं ग्रन्थः-अप्राप्ताश्चेदुपकुर्वन्तीति ।

(२)“नैतदेवम् ; अभिघातेन हि प्रेरिता वायवः स्तिमितानि वाय्वन्तराणि प्रतिबाधमानाः सर्वतोदिक्कान् संयोगविभागानुत्पादयन्तो यावद्वेगमभिप्रतिष्ठन्त” इति । ननु तदेवेदमुत्पादकत्वमुक्तम् ; प्रतिज्ञातं चाऽभिव्यञ्जकत्वं संयोगविभागानाम् । तस्मादसम्बद्धमेवेदं प्रतिभाति । किमिति भोः ? उक्तमितीति । अनभिव्यक्तिज्ञो

पन्यासेनैवोपन्यस्तो निरस्तश्चेति । कस्मात् ? तुल्यकारणत्वादुपन्यासस्य निरासस्य च । क्रमेण शब्दोपलब्धिरेवोपन्यासे कारणं तावत् पक्षद्वयेऽपि तुल्यम्, निरासोऽपि च प्रत्यभिज्ञाबलेन तुल्यः । अत एव च “अनुवातं दूरादप्युपलभ्यते शब्दः” इति वैशेषिकपक्ष एवेदं दूषणं दत्तवान्, अनुवातमित्यस्य शब्दाच्छब्दान्तरारम्भपक्षेऽनुपयोगित्वात् । बौद्धपक्षेऽपि चाप्राप्तशब्दोपलम्भाश्रयणादिदमपरिहार्यं दूषणम् । यत एव वैशेषिकश्री आकारपक्षयोस्तुल्यता, तस्मादभिव्यक्तिकार्यपक्षयोरन्यथात्वप्रदर्शनार्थोऽयं ग्रन्थः-“अप्रसाधेदुःकुर्वन्ति” इति । कार्यपक्षे क्रमेणोपलब्धिर्घटते, न पुनरभिव्यक्तिपक्षे-इत्येतावन्मात्रपरोऽयं ग्रन्थः ; न पुनः कार्यपक्षेऽपि वायवीय एवेत्यत्र तात्पर्यम् । वायवीयो वा भवतु, संयोगविभागयोर्वैतिनाऽत्राऽनीवाऽभिनिवृष्टव्यमिति ।

नैतदेवम् ; अभिघातेन हि प्रेरिता वायवः स्तिमितानि वाय्वन्तराणि प्रतिबाधमानाः सर्वतोदिक्कान् संयोगविभागानुत्पादयन्तो यावद्वेगमभिप्रतिष्ठन्त इति भाष्यमनुभावितमाक्षेप्तुम् ; आक्षिपति-ननु तदेवेदमुत्पादकत्वमुक्तम् ; प्रतिज्ञातं चाऽभिव्यञ्जकत्वं संयोगविभागानाम् । अस्याऽर्थः-“अभिघातेन ही” त्यनेनेदमुक्तमकोष्ठ्या वायव आन्तराणामवयवानामभिघातेन प्रेरिताः सन्तः स्तिमितानि वाय्वन्तराणि प्रतिबाधमानाः सर्वदिक्षु संयोगविभागानुत्पादयन्तो यावद्वेगमभिप्रतिष्ठन्त इति । तत्र च ‘अप्राप्ताश्चेदुपकुर्वन्ति’ इत्याक्षेपस्याऽपरिहृतत्वादुत्पादकत्वमेवोक्तम्, न पुनरभिव्यञ्जकत्वं संयोगविभागानाम् । तस्मादसम्बद्धमेवेदमुत्तरं प्रतिभाति । समर्थयिता पृच्छति-किमिति भोः ? असम्बद्धम् । आक्षेप्ताऽऽह-उक्तमितीति । उत्पादक-

भवान् । कात्राऽनभिव्यक्तिज्ञता ? इयमनभिव्यक्तिज्ञता; अभिव्य-
क्तिर्हि तिरस्कारापनयः । केन वोक्तम् 'न' इति ? स एवाऽपनयोऽ
पनयान्तरं नाऽऽरभत इत्युक्तम्; सकृद्व्यापारा ह्यपनये भवन्त्यपने-
तारः, न यावदपनेयमादित्यप्रभादय इव । सत्यम्; यद्येक एवा-
पनेताऽनेकव्यापारः परिकल्प्येत, स्यादयं दोषः; अत्र पुनर्बहवो
ऽभिव्यञ्जकाः । कथमिदं ज्ञायते ? भवतो वा कार्यपक्षे कारणब-
हुत्वं कथम् ? कार्यबहुत्वादिति चेत्, ममाऽप्यभिव्यक्तिबहुत्वादभिज्ञ-
त्वमुक्तमित्यतो हेतोरसम्बद्धम् । अत्र चैक इतिशब्दः स्वरूपनिर्देशपरः,
द्वितीयस्तु हेतुर्थपरः; 'किमिति' इत्यपि हेतुरेव पृष्टः; स एव इतिश-
ब्देन कथितः । समाधाताऽऽह—अनभिव्यक्तिज्ञो भवान् । अस्यार्थः—यो या
वदभिव्यक्तिस्वरूपं जानाति, स कथमप्राप्तानामभिव्यञ्जकतां ब्रूयात् ?
आक्षेप्ताऽऽह—कात्राऽनभिव्यक्तिज्ञता ? समाधाताऽऽह—इयमनभिव्यक्तिज्ञता । स
एवाह—अभिव्यक्तिर्हि तिरस्कारापनयः । स्तिमिता वायवस्त्रसरेणुसञ्चरणतूल-
लवधारणलिङ्गाः श्रोत्रं तिरस्कृत्याऽवतिष्ठन्ते; ते च वेगवताऽभिघातप्रार-
तेन वायुना कोष्ठ्येनाऽपनीयन्ते, यथा मूलोदकादीनां तिरस्कारका मृदा-
दयः खननादिभिरिति तिरस्कारापनय एवाऽभिव्यक्तिः । आक्षेप्ताह—केन
वोक्तं तिरस्कारापनयान्नाऽभिव्यक्तिर्भविष्यतीति, किन्तु स एवाऽपनयो-
ऽपनयान्तरं नारभत इत्युक्तम् । यः सन्निकृष्टश्रोत्रवतीं तिरस्कारापनयः कृतः,
स विप्रकृष्टश्रोत्रान्तरगतं तिरस्कारापनयं नाऽऽरभत इत्युक्तम्; अभिव्यक्ति-
रभिज्ञञ्जिका न भवति—इत्यभिधानात् । ननु मा नामापनयोऽपनया-
न्तरमारभताम्, किन्तु य एवापनेता स एवाऽपनयान्तरं किमिति ना
रप्स्यत इत्यत्राऽऽह—सकृद्व्यापारा ह्यपनये भवन्त्यपनेतारः, न यावदपनेयमादित्यप्र-
भादय इव । येऽपनेतारस्तेऽपनये सकृदेव व्याप्रियन्ते. न पुनर्यावन्त्य-
पनेतव्यानि तावतामपनये पुनर्व्याप्रियन्ते; तेन सकृद्व्यापारत्वात्तेषां क्र-
मोपलब्धिर्न स्यात् । अत एव च क्रमोपलब्धिसिद्धयेऽपनयेनाऽपनया-
न्तरं जनयितव्यमिति वाच्यम्, तच्च नाऽस्ति । समर्थयिताऽऽह—सत्यम्;
यद्येक एवाऽपनेता अनेकव्यापारः परिकल्प्येत, स्यादयं दोषः; अत्र पुनर्बहवोऽभिव्यञ्जकाः ।
प्रतिश्रोत्रं वायवीयसंयोगविभागानां भिन्नत्वात् । क्रमवन्तश्च ते संयोग-
विभागाः, वायोः क्रमेण गमनात् । कथमिदं ज्ञायते ? बहवस्संयोगविभागा
इति । उत्तरम्—भवतो वा कार्यपक्षे कारणबहुत्वं कथम् ? कार्यबहुत्वा-
दिति चेत्, ममाऽप्यभिव्यक्तिबहुत्वादभिव्यञ्जकबहुत्वम्, भविष्यति । कथं पुनरभि-

कबहुत्वम् । कथं पुनरभिव्यक्तिबहुत्वम् ? यथैव कार्यबहुत्वम् । एकत्वे पुनर्वक्ष्यामः प्रत्यक्षस्य बलीयस्त्वमित्युक्तम् । एकत्वे च नित्यता; नित्यत्वेऽभिव्यक्तिबहुत्वमेव, न कार्यबहुत्वमिति स्थितिः ॥ १३ ॥

प्रयोगस्य परम् ॥ १४ ॥

प्रयोगस्येति । स्थिते एतस्मिन् न्याये गोमयादिवत् प्रयोग-
सिद्धिः, प्रमाणान्तरप्रमितविषयत्वाल्लौकिकस्य वाक्यस्य ॥

व्यक्तिबहुत्वम् ? यदि ह्यभिव्यक्तिबहुत्वं सिद्धं स्यात्, तदा स्यादभिव्य-
ञ्जकबहुत्वम् ; तत्तु कथमिति प्रश्नः । उत्तरम्—यथैव कार्यबहुत्वम् । त्व-
न्मते सिद्धं क्रमेणोपलब्धेः, तथाऽऽस्मन्मतेऽप्यभिव्यक्तिबहुत्वम् । कथं
तर्ह्यभिव्यक्तिबहुत्वनिश्चयस्तवेत्यत्राऽऽह—एकत्वे पुनर्वक्ष्यामः प्रत्यक्षस्य बली-
यस्त्वमित्युक्तम् । तेनैकः शब्दः, प्रत्यभिज्ञानात् । एकत्वे च नित्यता । नित्य-
त्वे चाऽभिव्यञ्जकत्वम्, अभिव्यञ्जकत्वे च क्रमेणोपलब्धेरभिव्यक्तिबहु-
त्वमेव, न कार्यबहुत्वमिति स्थितम् । एतस्वत्र वक्तव्यम्—तिरस्कारक-
स्तिमितवाच्यपनयस्य तुल्यत्वात् सर्वे शब्दाः किमिति न गृह्यन्ते इति ।
तदिदमयुक्तम् ; कार्यतो हि तिरस्कारापनये कल्प्यमाने, बहवस्ते वा-
यवः स्तिमिताः श्रात्रं पिधायाऽवतिष्ठन्ते, तत्र कस्मिंश्चिदपनीते कश्चिदेव
शब्द उपलभ्यते, न सर्वे इति दर्शनमूलेयं कल्पना; तेनाऽपनेयाप-
नेतृबहुत्वान्न किञ्चिदनुपपन्नं भविष्यति, यदि सप्रत्यभिज्ञं प्रत्यक्षं
स्थास्यति ॥ १३ ॥

प्रयोगस्य परम् ॥ १४ ॥

“प्रयोगस्य परम्” इति सूत्रमनुभाषते—प्रयोगस्येति । स्थित एतस्मिन्
न्याये ‘शब्दं कुरु’ इति प्रयोगसिद्धिः गोमयादिवत् ; यथा समाहार
कर्तव्यतायामेव गोमयकर्तव्यतोच्यते लक्षणया, तथा प्रयोगकर्तव्य-
तायामेव शब्दकर्तव्यतोच्यते लक्षणया । कथं पुनर्लक्षणया प्रयोगवर्णन-
मित्यत्राऽऽह—प्रमाणान्तरप्रमितविषयत्वाल्लौकिकस्य वाक्यस्य । यदेव प्रमाणान्त-
रेण प्रमितम्, तदेवं प्रत्याययितुं लोको वाक्यं प्रयुज्जे ; तत्र च न श-
ब्दस्य प्रमाणान्तरेण करणं दृष्टम् ; प्रयोगस्य करणं दृष्टमिति तत्क-
र्तव्यताप्रतिपादनपरमेवेदं वाक्यमिति ज्ञाते तात्पर्ये लक्षणा न्याय्येति ।

आदित्यवद्यौगपद्यम् ॥ १५ ॥

“(१)यथैतदेकस्य सतः” इत्यनेकताभ्रान्तिमापादयति । कथं पुनर्विपर्ययादृते भ्रान्तिरिति शक्यते वक्तुम् ? कारणदोषदर्शनात् । कस्य कारणस्याऽत्र दुष्टता अवगम्यते ? विषयस्य तावच्छ्रोत्रपथासत्तेर्नैव दुष्टता । श्रोत्रस्याऽप्यभिव्यक्तत्वात् नैव ।

अथ तु दुष्टं श्रोत्रमिति कल्प्यते ; एवं तर्हि शब्दस्यैव ग्रहणं न प्राप्नोति । न च शब्दादृतेऽन्यच्छ्रोत्रस्य ग्राह्यमस्ति । यद्येवं कार्यपक्षेऽपि कथमनेकत्वग्रहणं श्रोत्रम् ? नैव हि तच्छ्रौत्रम् ; मानसं हि तत् ।

आदित्यवद्यौगपद्यम् ॥ १५ ॥

“यथैतदेकस्य सतः” इत्यनेकताभ्रान्तिमापादयति । अनेन नानादेशेषु युगपच्छब्दोपलम्भेनाऽनकताप्रतीतिः भ्रान्तिरिति भाष्यार्थोऽनुभाषितः । आक्षिपति—कथं पुनर्विपर्ययादृते भ्रान्तिरिति शक्यते वक्तुम् ? न ह्येवं विपर्ययज्ञानमुत्पद्यते—नानादेशेषु शब्दो नोपलभ्यत इति ; अतो बाधकप्रत्ययाभावात् कथमपि भ्रान्तिरिति ? समाधिः—कारणदोषदर्शनात् । कारणदोषदर्शनादपि भ्रान्तिर्भवति । अभ्रान्तिरिति—कस्य कारणस्याऽत्र दुष्टता अवगम्यते ? एकग्रन्थेनाऽऽह—वचनस्य शब्दस्य तावदत्र दुष्टता नाऽस्ति, श्रोत्रपथासतेः श्रोत्रं समवायात् । श्रोत्रस्याऽभिव्यक्तत्वात् संस्कृतत्वान्नैव दुष्टताऽस्ति ।

अथ तु दुष्टं श्रोत्रमिति परिकल्प्यते ; एवं तर्हि शब्दस्यैव ग्रहणं न प्राप्नोति । कार्यकरणशक्तिहानिश्च दुष्टत्वम् ; शब्दग्रहणं च श्रोत्रस्य कार्यम् ; तत्र यदि तद्दुष्टम् , कथं शब्दं गृह्णीयात् ? (२)अथ दुष्टतया कार्यान्तरं न करिष्यतीत्युच्यते, तत्राऽऽह—न च शब्दादत्र श्रोत्रस्याऽन्यद्ग्राह्यमस्ति, यत्र दुष्टत्वं स्यात् । समर्थनैकदश्याह—यद्येवं यदि शब्दादन्यच्छ्रोत्रस्य ग्राह्यं नाऽस्ति, तर्हि कार्यपक्षेऽपि शब्दस्य कथमनेकत्वग्रहणं श्रोत्रम् ? अनेकदशमम्बन्धस्यऽशब्दत्वात् श्रोत्रेण नानात्वग्रहणं स्यात् । आभ्रान्तिरिति—नैव हि तच्छ्रौत्रम् ; नानात्वम् । मानसं हि तत् । समाधत्तैकदे-

मनसा वा किं श्रोत्रेणाऽगृहीतमेव बाह्यं वस्तु गृह्यते ? किं चाऽत्र शब्दव्यतिरिक्तं बाह्यं वस्त्वभिप्रेतं भवतः ? यदिदं शब्दनानात्वम् । किं वा शब्दव्यतिरिक्तमिदं शब्दनानात्वम् ? किं शब्द एव, उत शब्दादन्यः शब्दधर्मः ? (१) न तावदयं शब्दस्यैव धर्मो भवति, रूपादिष्वपि दर्शनात् ; रूपाद्यपि हि नानेति गम्यते । नाऽप्ययं शब्द एव, 'नानात्वं शब्दस्ये'ति व्यतिरेकदर्शनात् । तस्मान्न विद्यः कस्येन्द्रियस्य व्यापारः, यस्य दुष्टता कल्प्येत । किं तर्हीदं नानात्वमग्राह्यमेव ? दृश्यते तु सर्वार्थेषु । बुद्धिरूपता चाऽग्राह्यत्वाद्बुद्धेः प्रत्युक्ता ।

इत्याह—मनसा वा किं श्रोत्रेणागृहीतमेव बाह्यं वस्तु गृह्यते ? यदि श्रोत्रेणाऽगृहीतमेव शब्दे नानात्वलक्षणं बाह्यं वस्तु मनसा गृह्येत, तदा मानसमिदं नानात्वं स्यात् ; नैनदुचितम्, सर्वत्राऽगृहीते बाह्य मनसः प्रवृत्त्यदर्शनात् । तस्मान्न मानसमिदं कार्यपक्षेऽपि नानात्वम् । अश्वेता निराकरोति—किं चाऽत्र शब्दव्यतिरिक्तं बाह्य वस्त्वभिप्रेतं भवतः ? यच्छ्रोत्रेणाऽगृहीतं मनसा न ग्राह्यमिति ब्रवीषि । एकदेश्याह—यदिदं शब्दनानात्वम् । तच्छब्दव्यतिरिक्तं बाह्य वस्त्वित्यर्थः । (२) आश्वेता निराकरोति—किं वा शब्दव्यतिरिक्तमिदं शब्दनानात्वम् ? स एव विकल्पयति—किं शब्द एव, उत शब्दादन्यः शब्दधर्म इति । न तावदयं शब्दधर्मः शब्दस्यैव तावदयं धर्मो न भवति, रूपादिष्वपि दर्शनात् ; रूपाद्यपि हि 'नाना' इति गृह्यते । नाऽप्ययं शब्द एव, 'नानात्वं शब्दस्ये' इति व्यतिरेकदर्शनात् । तस्मान्न विद्यः कस्येन्द्रियस्याऽत्र नानात्वे व्यापारः, यस्य दुष्टता कल्प्यते भवद्भिः ? एकदेश्यवाऽऽह—किं तर्हीदं नानात्वमग्राह्यमेव ? पूर्वोक्तेन विकल्पेन तर्हि किं नानात्वमिदमग्राह्यमेव ? स एवाऽऽह—दृश्यते तु सर्वार्थेषु । तेन शब्दस्यैवाऽयं धर्मो मा भूत् ; शब्दस्यान्येषां चाऽर्थानां धर्मो भविष्यति । न च दृश्यमानमेवेदं बाह्यं वस्तु न भवति । किं तर्हि ? बुद्धिरूपमिति वक्तव्यम् ; तदाह—बुद्धिरूपता त्वग्राह्यत्वात् बुद्धेः प्रत्युक्ता । यदि हि बुद्धिः प्रत्यक्षा स्यात्, तदा स्यादेव बुद्धिरूपम् ; न च सा प्रत्यक्षेत्युक्तम् ;

१. अस्यैव धर्मस्तावदयं न भवतीति. क. पु.

२. आश्वेताऽऽह—किमिदं शब्दनानात्वमिति. क. पु.

उच्यते—यद्यस्य ग्राह्यं (१) गृहीते च तस्मिन् ग्राह्यान्तरावम-
शो नानात्वम् । एवं तर्हि श्रोत्रस्यैव दुष्टता । दुष्टे च शब्दग्रहणं
न प्राप्नोति । असति च शब्दग्रहणे शब्दान्तरावमर्शः कुतः ?
तस्मादवमर्शे दुष्टता कल्पनीया, न पुनः शब्दग्रहणे । मन-
सस्तर्हि दुष्टत्वम् । ननु च मनसोऽपि नैव दुष्टत्वं शक्यते वक्तुम्,
श्रोत्रग्रहणं यथार्थग्रहणात् ; न ह्यगृहीतसम्यगर्थस्य तदर्थविमर्शो
घटते । तस्माद्देवा एनां भ्रान्तिं कल्पयिष्यन्ति, अविपर्ययात् दुष्ट-
कारणतानवधृतेः । अभ्रान्ते च भ्रान्त्यभिधानं भ्रमादपि पापी-

आक्षेपा समर्थयन्ते—उच्यते—यद्यस्य ग्राह्यम्, गृहीते च तस्मिन् ग्राह्यान्तराव-
मर्शो नानात्वम् । अस्याऽर्थः—न नानात्वं नामान्यदेव, किन्तु स्वभावत-
एव ये विलक्षणा अर्थाः तेषु गृहीतेषु यदिदं वैलक्षण्यं विमृश्यते तदिदं
नानात्वम् ; तेन गृहीतमेव नानात्वम्, वैलक्षण्यरूपत्वात् । वैलक्षण्ययो-
राच्च न विलक्षणा भावाः । किं तर्हि ? स्वभावत एव । एकदेश्या
ह—यदि नानात्वं श्रोत्रग्राह्यं कार्यपक्षे, एवं तर्हि नियमपक्षेऽपि
श्रोत्रस्यैव दुष्टता कल्पनीया । आक्षेपा दूषयति—दुष्टे च शब्दग्रहणं न प्रा-
प्नोति । कार्यशक्तिविघातकत्वादुदुष्टतायाः । स एवाऽऽह—असति च शब्द-
ग्रहणे शब्दान्तरावमर्शः कुतः ? यत एव श्रवणेन्द्रियस्याऽदुष्टत्वम् । तस्मात्
अवमर्शः अवसृज्यते येन तस्मिन्नावमर्शे दुष्टता कल्पनीया, न पुनः
शब्दग्रहणे श्रोत्रेन्द्रिये । एकदेश्येवाऽऽह—मनसः तर्हि दुष्टता भवतु ; तेन
शब्दोऽपि गृह्यते ; श्रोत्रस्याऽदुष्टत्वात् मनसश्च दुष्टत्वादेकत्वानवमर्शा-
च्च नानात्वावमर्शो भवति ।

आक्षेपा दूषणग्राह—ननु च मनसोऽपि नैव दुष्टत्वं शक्यते वक्तुम् ।
श्रोत्रग्राह्ये शब्दे यथार्थग्रहणात् । यावद्धि किञ्चन गृह्यते, तत्सर्वं
न मनसा विना ; तत्र यदि मनो दुष्टम्, तदा शब्दग्रहणमेव
यथार्थं न स्यात् ; अस्ति च शब्दे यथार्थग्रहणमिति मनसोऽपि दुष्ट-
त्वं नाऽस्ति । कथं पुनरवगम्यते शब्दे यथार्थग्रहणमस्तीति तत्राऽऽह—
न ह्यगृहीतसम्यगर्थस्य तदर्थविमर्शो घटते । न ह्यगृहीतावषयोऽवमर्शोऽस्तीत्य-
र्थः । उपसंहरति—तस्माद्देवा एनां भ्रान्तिं कल्पयिष्यन्ति ; अविपर्ययादुदुष्टकारण-
तानवधृतेः । कार्यपक्षे तु नानात्वबुद्धिर्न भ्रान्तिरिति युक्तं कार्यत्वमेव ।

यः । तस्मादभ्रमकारणमत्र वक्तव्यं भ्रान्तिज्ञैः ।

इदमभिधीयते—उक्तं भवतैव 'नाऽगृहीतबाह्येन्द्रियेण मनसा गृह्यत' इति । इन्द्रियेण च तद्ग्रहणात् अनेकत्वं नाऽस्तीति प्रत्यक्षेणाऽवसितम् । मनसाऽप्यनेकत्वग्रहणं नैवोपपद्यते । किमालम्बनमस्याः, किञ्चेन्द्रियमनेकत्वावगतेः ? इदमिन्द्रियमिदं चालम्बनम्—नानादेशस्था हि ध्वनयो युगपदागच्छन्त इतरेतरनिरपेक्षा एव युगपत् (१) संस्कारानारभन्ते श्रोत्रस्य ; तत्संस्कारानुरोधाच्चैकमपि शब्दमनेकमिव गृह्णाति । एकैकसंस्कारोपजननाच्छक्तेः नायनशक्तिरिवाऽङ्गुलिभिन्ना एकमपि भिन्नमिव

अभ्रान्ते च ज्ञाने भ्रमाभिधानं भ्रमादपि पापीयः । तस्माद्वक्तव्यमेव भ्रान्तिज्ञैर्भ्रमकारणम् ।

परमसमाधाताह—इदमभिधीयते, उक्तम् भवतैव 'न ह्यगृहीतसम्यगर्थस्य तदर्थविमर्शो घटत'—ह्यनेन ग्रन्थेनाऽगृहीतं बाह्यं वस्तु मनसा न गृह्यत इति । ततः किमित्यत्राऽऽह—इन्द्रियेण च तद्ग्रहणात् । स एवाऽयमिति ग्रहणात् ; अनेकत्वं नाऽस्तीति प्रत्यक्षेणाऽवसितम् । बाह्येन्द्रियेण चाऽनेकत्वस्याऽग्रहणात्, मनसाऽप्यनेकत्वग्रहणं नैवोपपद्यते । आक्षेप्ताऽऽह—किमालम्बनमस्याः, किञ्चेन्द्रियमनेकत्वप्रतिपत्तेः ? इदमिन्द्रियमिदं चालम्बनम्—नानादेशस्था हि ध्वनयो युगपदागच्छन्त इतरेतरनिरपेक्षा एव युगपत्संस्कारमारभन्ते श्रोत्रस्य ; तत्संस्कारानुरोधाच्चैकमपि शब्दमनेकमिव गृह्णातीति । अस्याऽर्थः—अन्योन्यनिरपेक्षा बहवो ध्वनयो बहूनेव संस्कारान् श्रोत्रस्य जनयन्ति ; तत्संस्कारवशेन च श्रोत्रेन्द्रियवर्तिना नानाशब्दबुद्ध्य उपजायन्ते ; तत्र प्रतिपत्तिभेदात् प्रतिपत्तव्ये शब्देऽपि प्रतिपत्ता भेदप्रतिपत्तिव्यवहारं करोति । अनेकमिव गृह्णातीति । यथाऽनेकं गृह्यमाणमनेकव्यवहारं प्रवर्तयतीति, तथेदमपि प्रतिपत्तिभेदेन भेदव्यवहारं प्रवर्तयतीत्यर्थः । कस्मात्पुनः प्रतिपत्तिभेद इत्यत्राऽऽह—एकैकसंस्कारोपजननाच्छक्तेः नायनशक्तिरिवाऽङ्गुलिभिन्ना एकमपि भिन्नमिव गृह्णाति । एकैकेन संस्कारेण ध्वनिना श्रोत्रशक्तेरुपजायमानत्वाच्छक्तिस्तावद्भिद्यते ; तथैकमपि भिन्नं गृह्णाति ; यथा नयनशक्तिरङ्गुलिभिन्ना अभिन्नमपि चन्द्र-

गृह्णाति । तस्माच्छक्तिभेदाग्रहणनिबन्धनोऽयं भ्रमः । अनेन सान्तरालग्रहणं प्रत्युक्तम् । कथं पुनरनेन सान्तरालग्रहणं प्रत्युच्यते ? युक्तं तावत् संस्कारभेदात्(१) शक्त्युद्बोधः । तदनुरोधिनी भिन्ना च शक्तिरेकमपि विषयं भेदेन समर्पयन्ती स्वभेदाग्रहणादनेकग्रहणभ्रममुत्पादयतीति । अन्तरालग्रहणे को हेतुः ? तस्मात्करणान्तरं ब्रूहि । (२)नोच्यते ; इदमेव कारणम् । (३)कथमिदं कारणम् ? नानादेशोत्था ध्वनयो भेदेन संस्कारमारभमाणा आमूलं शक्तेरुद्बोधं जनयन्ति । अतः श्रोत्राकाशस्थितोऽपि शब्दोऽनुग्राहकानुरोधात्तद्देशस्थ इव गृह्यते ।

मसं भिन्नमिव गृह्णातीति । उपसंहरति—तस्माच्छक्तिभेदाग्रहणनिबन्धनोऽयं भ्रमः । शक्तिभेदमगृह्णानाशब्दव्यवहारं प्रवर्तयति ; भिन्नां शक्तिमजानन् प्रतिपत्तिभेदा(४)परिकल्पनात् प्रत्येतद्व्यमेव भिन्न मन्यते । यस्तु शक्तिभेदं मन्यते, स जानाति—प्रतिपत्तिरेव केवला भिद्यते, प्रतिपत्तयं तु तदेवेति । अनेन सान्तरालग्रहणमपि प्रत्युक्तम् । यदिदं विच्छिन्नं शब्दग्रहणं तदनुपपन्नमिति शङ्का, शब्दस्य श्रोत्राकाशे समवेतस्य ग्रहणात् । तत्रेदमुच्यते—अनेन सान्तरालग्रहणेऽपि प्रतिवचनं दत्तम् । इयमपि भ्रान्तिरित्यर्थः । अत्र चोदयति—कथं पुनरनेन सान्तरालग्रहणं प्रत्युच्यते ? एकग्रन्थेनाऽऽह—युक्तं तावत्संस्कारवशाच्छक्त्युद्बोधः ; तदनुरोधिनी भिन्ना च शक्तिरेकमपि विषयं भेदेन समर्पयन्ती स्वभेदाग्रहणादनेकग्रहणभ्रममुत्पादयतीति । अन्तरालग्रहणे को हेतुः ? तस्मात्कारणान्तरं ब्रूहीति । परिहरति—नोच्यते । कारणान्तरम् । इदमेव हि कारणम् । चोदयति—कथमिदं कारणम् ? उत्तरम्—नानादेशोत्था ध्वनयो भेदेन संस्कारमारभमाणा आ मूलं शक्तेरुद्बोधं जनयन्तीति । अतः श्रोत्राकाशस्थितोऽपि शब्दोऽनुग्राहकानुरोधात्तद्देशस्थ इव गृह्यते ।

अस्याऽर्थः—येऽमी नानादेशोत्था ध्वनय आगच्छन्तः श्रोत्रशक्तेरुद्बोधं जनयन्ति, ते आ मूलं मूलत आरभ्य-मूलभूतसंयोगविभाग-सहिता इति यावत् । अतश्चाऽनुग्राहकध्वनिवशेन ध्वनिमूलदेशस्थित इव शब्दः प्रतिभाति ; यद्यपि परमार्थतः श्रोत्राकाशस्थित एव शब्दो

ननु चाऽन्य एव संयोगविभागः संस्करोति । केयं मन्दता भवतः ? अननुगृहीतपूर्वसंयोगविभागोऽन्यः संस्करोतीति नोपपद्यते ; (१) तदनुग्राहकवश दुःप्राप्तिरिव कार्यम् । अत एव च

गृह्यते, बाह्येन्द्रियत्वेन श्रोत्रस्य प्राप्यकारित्वात् ; तेनाऽभिव्यञ्जकवशाद्-
षा भ्रान्तिरिति मन्तव्यम् । एषा चाऽत्र दर्शनस्थितिः—शब्दः स्वदेशर-
हितः श्रोत्रेण गृह्यते, तस्य श्रोत्रदेशत्वादिन्द्रियाणां स्वानुभवासमर्थत्वा-
त् ; श्रोत्रं तु यद्यापि देश स्वातन्त्र्येण न गृह्णाति, तथाऽपि शब्दं गृह्णदेव श-
ब्दाभिव्यञ्जकमूलदेशमपि गृह्णातीत्यनुभवबलेन कल्प्यते । तत्र शब्दस्य
देशरहितस्य दशमपेक्षमाणस्य तेन देशेन सहाऽसम्बन्धमगृह्णतस्तद्देश-
सम्बन्धग्रहणव्यवहारो भवतीति ।

ननु चाऽन्य एव संयोगविभागः संस्करोति । तेन ध्वनिमूलदेशो
नाऽभिव्यञ्जकदेशः ; न चाऽसम्बन्धग्रहणं श्रोत्रस्य ; अतिप्रसङ्गा-
दिशुक्तम् । परिहरति—केयं मन्दता भवतः ? अननुगृहीतपूर्वसंयोग-
विभागोऽन्यः संस्करोतीति नोपपद्यते । अननुगृहीतः पूर्वः संयोगविभागो येन
सोऽननुगृहीतपूर्वसंयोगविभागः । अनुगृहीतः पृष्ठवर्तितया सहायत्वेन
गृहीत उच्यते । एतदुक्तं भवति—पूर्वान् संयोगविभागानङ्गीकृत्याऽन्यो-
ऽभिव्यनकीति ।

इदमत्राऽऽकृतम्—कोऽप्यो वायुदूरःप्रभृतिष्वष्टसु स्थानेषु संयो-
गविभागौ जनयन् क्रमेण श्रोत्रदेशं प्रत्यासीदन्नपेक्षितपूर्वसंयोग-
विभागः श्रोत्रं संस्करोति, अन्यथा विशेषशब्दाभिव्यक्त्यभावप्रस-
ङ्गात् ; स्थानविशेषाभिघातवशेन हि वर्णविशेषोपलब्ध्यनुगुणसंस्का-
रोदया नाऽन्यथेति । स्थानाभिघातवशेन वायुविशेष एवेत्यत्रो विशि-
ष्टशब्दोपलब्ध्ये निमित्तमिति चेत्तत्राऽह—तदनुग्राहकवशदुःप्राप्तिरिव कार्यम् ।
यदि तदनुग्राहकवशादुःप्राप्तिः, तदा कार्यमेव परं तदनुग्राहकवशाद्-
स्तु । यत एव स्थानाभिघातापेक्षा, अत एव च पूर्ववेगानुवर्त्युपरमः संस्कारा-
णाम् । पूर्वो यो वेगस्तदनुवर्त्युपरमः संस्काराणां वायूनाम् । संस्क्रियते
यैः श्रोत्रं ते संस्काराः । अयमाशयः—बलवताऽभिघातेन यो वायुः प्रेर्य-
ते, तस्य चिरकालानुवर्ती वेगो भवति ; वेगाद्याश्च संस्काराद्वायुषू-
त्तरकर्माण्युत्पद्यन्ते ; चिरकालानुवर्तिनि च वेगो वायुः दूरं दूरतरं च

पूर्ववेगानुवर्त्युपरमः संस्काराणाम् । तस्मादात्मोदयानुरूपमुपजन-
यन्तस्तथा तथा तमवगमयन्ति ।

“(१)कामं देशा एव भिन्नाः स्युः” इति किमर्थोऽयमुपन्यासः ?
प्राप्नोति, यदि श्रवणेन्द्रियं संयोगविभागदेशमागच्छत्, न चैतद-
स्ति, भाष्य एव प्रत्युक्तत्वात् । अत एव “कामम्” इत्युक्तम् ।
सत्त्वान्तरपक्षेऽपि तावत् भेदो न प्राप्नोतीतिभिप्रायः । ननु एक-

तस्मादात्मानुरूपं शक्त्युद्बोधमुपजनयन्तः संयोगविभागास्तथा तथा भिन्न-
मिव देशान्तरवर्तिनमिव चाऽर्थमवगमयन्ति ।

“कामं देशा एव भिन्नाः स्युः” इति भाष्यमनुभाषितम् । आक्षि-
पति—किमर्थोऽयमुपन्यासः ? अत्र हि भाष्ये “एकरूप्ये सति देशभेदेऽपि
कामं देशा एव भिन्नाः स्युर्न शब्दः” इत्युपन्यस्तम्; स चाऽयमुपन्यासः
किमर्थः ? नन्वस्येदं प्रयोजनम्, यद्देशभेदेऽपि शब्दो न भिद्यत इति ।
उच्यते—नेदमस्य प्रयोजनं संभवति, शब्दस्य देशभेदाभावात्, श्रो-
त्रस्य एव सर्वः शब्दो गृह्यते; नाऽभिव्यञ्जकदेशस्थः, श्रोत्रस्य प्राप्यका-
रित्वात् । अथाऽभिव्यञ्जकदेश एव शब्द उपलभ्यते; तदनुपपन्नम्, शब्द-
संस्कारपक्षप्रसङ्गात्; अभिव्यञ्जकदेशे हि शब्दस्य यदुपलभ्यमानम्,
तत्रैवमेव कारणं यदुत तत्र शब्दोऽभिव्यक्त इति; श्रोत्राभिव्यक्तिपक्षे
हि श्रोत्रं स्वसमवेतमेव शब्दं गृह्णीयात् । न च वाच्यम् ‘भवतु शब्द-
संस्कारः’ इति । कुतः ? तस्मादेवं हि शब्दसंस्कारः प्राप्नोति युक्तो
भवति; यदि श्रवणेन्द्रियं संयोगविभागदेशमागच्छत् । संयोगदेशगमनेन हि तास्म-
न् पक्षे श्रोत्रस्य प्राप्यकारिता निर्वहिति, नाऽन्यथा ! न चैतदस्ति । श्रो-
त्रस्य गमनम् । भाष्य एव प्रत्युक्तत्वात् (२); “प्रत्यक्षा हि कर्णशङ्कुली तद्देशा
गृह्यते” इत्युक्तम् । तस्मादनर्थकोऽयमुपन्यासः । समाधत्ते—यत एव प-
रमार्थतो देशभेदो नाऽस्ति, अत एव “कामम्” इत्युक्तम् । अभ्युपगम्यवा-
दप्रदर्शनार्थम् । सत्त्वान्तरपक्षेऽपि । यद्यपि सत्त्वान्तरे शब्द उपलभ्यते,
तथाऽपि तावद्भेदो नाऽस्ति; ऐक्यप्रतीतेः—इत्यभिप्राये । भाष्यकारस्य
“कामं देशा एवे”ति वदतः । तत्र कश्चिच्चादयति—नन्वेकस्य पुरुष-
स्याऽनेकत्रोपलब्धिः पूर्वपक्ष उक्ता; अत्र पुनरादित्ये अनेकेषां पुरुषाणा-
मनेकत्रोपलब्धिः; तस्मादादित्यदृष्टान्तो न तुल्य इति । परिहरति—

स्याऽनेकत्रोपलब्धिः । मुखप्रलपितमेतत् ; एकस्याऽनेकत्रोपलब्धिः
परिचोदिता परिहृता ॥ १५ ॥

शब्दान्तरमविकारः ॥ १६ ॥

“शब्दान्तरमविकारः”—नैवेह “इको यणचि” इति प्रकृतिवि-
कारभाव उपदिश्यते; न हि लोके यकारं प्रयुयुक्षमाणा इकारमुपा-
ददते । लोकसिद्धस्य चाऽऽदेशा भवन्ति । तस्मादयमर्थ आदेशिकः-
अचि परत इकारस्य स्थाने यकारः । सादृश्यं तु प्रकृतिविकारभावेऽ
नैकान्तिकम् । दधिपिटककुन्दपिटकयोरदर्शनात् इत्युक्तम्, अतः
सिद्धं शब्दान्तरत्वम् ॥ १६ ॥

नादवृद्धिः परा ॥ १७ ॥

“नादवृद्धिः परा” तुल्यं भेदपरिहारेण; यथैव हि तत्र भिन्ना
मुखप्रलपितमेतत् । यस्मादेकस्य पदार्थस्याऽनेकत्रोपलब्धिः परिचोदिता परि-
हृता च संव; एकं वा पुरुषं बहुभिर्वा पुरुषैरिति नाऽयं भेदो विव-
क्षितः सर्वथा; कथमेकस्याऽनेकत्रोपलब्धिरिति चोदितम्, तच्चादित्य-
दर्शनेन समर्थतामनि नऽनुपपन्नं किञ्चित् ॥ १५ ॥

शब्दान्तरमविकारः ॥ १६ ॥

“शब्दान्तरमविकारः” इति सूत्रं पठितम् । नैवेह “इको यणचि” इति
प्रकृतिविकारभावोपदिश्यते । येन पाणिनरनुशासनविरोधः स्यात् । कस्मा-
त्प्रकृतिविकारभावो नापदिश्यत इत्यत्राऽऽह—न हि लोके यकारं प्रयुयुक्षमाणा
इकारमुपाददते । तथाऽपि किमित्याह—लोकसिद्धस्य चाऽऽदेशा भवन्ति । यद्वस्तु
लोके सिद्धं तस्यैवादेशः सूत्रेणोपदेशो भवति । यत एवम् तस्मादयमर्थ
आदेशिकः । अचि परत इकारस्य स्थाने प्रसङ्गे यकारः प्रयोक्तव्य इति;
तेन पाणिनिवचनान् प्रकृतिविकारभावो नाऽवगम्यते । सादृश्यं तु प्राकृति-
विकारभावनैकान्तिकम् । दधिपिटककुन्दपिटकयोरदर्शनात् प्रकृतिविकारभावस्ये-
त्युक्तं भाष्यं । अतः सिद्धं शब्दान्तरत्वम् । यकारस्य, न पुनरविकारवि-
कारत्वं यकारस्य ॥ १६ ॥

नादवृद्धिः परा ॥ १७ ॥

“नादवृद्धिः परा” इति सूत्रं पठितम् । तुल्यं भेदपरिहारेण । नादवृ-

भिन्नमिवाऽवगमयन्ति, एवमत्राऽपि प्रचिताः प्रचितमिव, विभागस्थिता विभक्तमिव । अतो महानिव अवयववानिव च भ्रान्तिरुपपद्यते । (१)संस्कारानुरोधाच्छक्तेरुद्बोधः—इत्युक्तम् । तस्मादयमपि संस्कारभेदाग्रहणनिबन्धन एव भ्रमः । अतः स्थिते सप्रत्यभिज्ञप्रसङ्गे पूर्वोक्तमनैकान्तिकीकृतमनित्यत्वे हेतुजातम् ॥ १७ ॥

नित्यस्तु स्याद्दर्शनस्य परार्थत्वात् ॥ १८ ॥

इदानीं सप्रत्यभिज्ञप्रत्यक्षस्य शब्दविषयतोच्यते—“नित्यस्तु स्याद्दर्शनस्य परार्थत्वात्” इति । “दर्शनस्य परार्थत्वात्” इति ध्या महत्त्वं वर्णानाम् । तदेव दर्शयति—यथैव हि तत्र भेदपरिहारे भिन्ना नादाः शब्दं भिन्नमिवाऽवगमयन्ति, एवमत्राऽपि प्रचिताः महान्तः प्रचितमिव महान्तमिव, विभागस्थिताः विभागेन अवयवेन स्थिताः, सावयवा इति यावत्, विभक्तमिव सावयवमिव । अतो महानिव अवयववानिव च भ्रान्तिरुपपद्यते । अत्रेदं तत्त्वम्—बहवो वायवः समानस्थानकरणप्रेरिताः परस्परनिरपेक्षाः युगपदेव कृत्स्नां कर्णशङ्कुलीमण्डलस्य नेमिं प्राप्नुवन्तो निरन्तराः श्रोत्रदेशमेव शब्दं निरन्तरं ग्राहयन्तो महान्तमिव शब्दं प्रतिपादयन्ति, यथा निरन्तरेषु गृह्यमाणेषु वृक्षेष्वेकमिव महान्तमवयविनं मन्यत इति । कथं पुनरेवमित्यत्राऽऽह—संस्कारानुरोधाच्छक्तेरुद्बोध इत्युक्तम् । वायवीयसंयोगविभागानुरोधाच्छक्तेः श्रोत्रवर्तिन्या उद्बोध इत्युक्तम् ; तेन तदनुरोधेन भ्रान्तिरुपजायत इति । तस्मादयमपि संस्कारभेदाग्रहणनिबन्धन एव भ्रमः । यो हि संस्कारभेदं जानाति, स तद्वशेन ‘बह्वयः शब्दबुद्ध्यो युगपदुत्पन्नाः, न पुनरेक एव महाच्छब्द उपलभ्यत’ इति कल्पयति ; तेन संस्कारानभिज्ञस्येयं भ्रान्तिरिति । उपसंहरति—अतः सिद्धे सप्रत्यभिज्ञप्रत्यक्षे पूर्वोक्तमनैकान्तिकीकृतमनित्यत्वे हेतुजातम् । प्रत्यभिज्ञाशब्देनाऽत्र ज्ञानधर्मः पूर्वानुभवभावनावमर्शेन ‘स एवाऽयम्’ इति वस्तुग्राहकत्वमुक्तम्, न ज्ञानमेव ॥ १७ ॥

नित्यस्तु स्याद्दर्शनस्य परार्थत्वात् ॥ १८ ॥

इदानीं सप्रत्यभिज्ञस्य प्रत्यक्षस्य शब्दविषयतोच्यते । शब्दविषयेऽपि सप्रत्यभिज्ञं प्रत्यक्षमस्तीत्युच्यते । “नित्यस्तु स्याद्दर्शनस्य परार्थत्वात्”

कस्याऽयं हेतुः ? नित्यतायाः शब्दस्य । ननु चाऽयमपक्षधर्मः ; अप-
क्षधर्मस्य चाऽस्य हेतुत्वं नाऽस्तीति नैयायिकाः । अश्रुतशास्त्रा हि
ते । दर्शनमेवाऽत्र परार्थतयोपन्यस्यते ; तत्र निर्विषयं नाऽस्तीति
शब्दोऽत्र विषयतयोपन्यस्यते । ततः किम् ? इदं ततः—परार्थदर्श-
नसम्बन्धिता हेतुः । एतदुक्तं भवति—परार्थं दर्शनं यस्य । तस्य
किम् ? नित्यता । कस्य यथा ? सर्वस्येति ब्रूमो धूमादेः ।

ननु च स्वप्रतिपत्त्यर्थमपि दर्शनं धूमादेः । भवतु ; परप्रतिपत्त्य-
र्थताऽपि, अनिराकरणीयं चैतदविरोधात् । शब्देऽपि विद्यमानत्वात् ।

इति सूत्रं पठितम् । आक्षिपति—दर्शनस्य परार्थत्वादिति कस्याऽयं हेतुः ? उत्तरम्—
शब्दनित्यतायाः । आक्षेप्ताऽऽह—ननु चाऽयं परार्थत्वलक्षणो धर्मोऽपक्षधर्मः ;
सिषाधयिषितधर्मो हि धर्मो पक्षशब्देनोच्यते ; अत्र च शब्दस्य नित्य-
तालक्षणो धर्मः साध्ययितुमिष्ट इति शब्दः पक्षः । न च तस्य परार्थत्वं
धर्मः । किं तर्हि ? दर्शनस्य । तथाऽपि किमित्याह—अपक्षधर्मस्य चाऽस्य हेतु-
त्वं नाऽस्तीति नैयायिकाः । न्यायविदो मन्यन्ते । समाधाताऽऽह—अश्रुतशास्त्रा हि ते ।
न तैर्मामांसाशास्त्रं श्रुतम्, य एवं मन्यन्ते । कथं तर्हि शास्त्रार्थं (१) इत्यत्रा-
ह—दर्शनमेवाऽत्र परार्थतयोपन्यस्यते । दर्शनविशेषणतयाऽत्र परार्थतोपन्यस्य-
ते । तत्र दर्शनं निर्विषयं क्वचिदपि नाऽस्तीति शब्दोऽत्र विषयतयोपन्य-
स्यते ; विषयतया शब्दः परार्थदर्शनसम्बन्धीत्यर्थः । ततः किम् ?
उत्तरम्—इदं वक्ष्यमाणं ततो भवतीत्यर्थः । परार्थदर्शनसम्बन्धिता हेतुः
इति भवति । एतदुक्तं भवति—परार्थं दर्शनं यस्येति । मध्य एव पृच्छति—तस्य
किम् ? उत्तरम्—नित्यता । पुनः पृच्छति—कस्य यथा ? उत्तरम्—सर्वस्य धूमादे-
र्यथेति ब्रूमः । तेनेत्यमिदं साधनं प्रयोक्तव्यम्—शब्दो धर्मो, नित्य इति
साध्यो धर्मः, परार्थदर्शनसम्बन्धितावात् यो यः परार्थदर्शनसम्बन्धी स
स नित्यः, यथा धूमादिरिति ।

अत्र हेःवसिद्धिमाशङ्कते—ननु च स्वप्रतिपत्त्यर्थमपि धूमादेर्दर्शनमिति ।
तेन परार्थत्वमसिद्धमिति भ्रान्तस्याऽऽशङ्का । परिहरति—भवतु स्व-
प्रतिपत्त्यर्थता, (२) परप्रतिपत्त्यर्थताऽप्यस्ति । तेन नाऽसिद्धिर्हेतोः । ननु
च परार्थता नाऽस्त्येव ममिंस्त्वकमते ; तच्चाऽऽह—अनिराकरणीयं चैतदविरो-
धात् । न हि परार्थत्वे धूमादीनामङ्गीक्रियमाणे किञ्चिद्विरुध्यते । शब्देऽपि

कालान्तरावस्थायित्वं च नित्यशब्देनोच्यते, न सदकारणत्वम् ।
ननु च (१)सन्नकारणश्च शब्द इष्यते । बाढमिष्यते; स तु परार्थ-
मात्रतयैव दर्शनस्य सिध्यति । किमिति तर्हि विशेष उच्यते ?
कथं नामाऽनित्यस्याऽपि धूमादेर्दृष्टान्तता स्यात् ।

ननु चाऽस्याऽप्यनित्यता प्राप्नोति, (२)प्रसिद्धे दर्शनात् ।

विद्यमानत्वात् । परार्थतायाः । धूमादिष्वपि यदि भवति, तदा का क्षतिः ?
ननु च नित्यत्वे साध्ये न धूमादेर्दृष्टान्तता तेषामनित्यत्वादित्यत्राऽऽह-
कालान्तरावस्थायित्वमुच्चारणकालात्कालान्तरावस्थायित्वं नित्यशब्देनोच्य
ते न सदकारणत्वम् । नित्यशब्देन हि स्वशक्त्या सदकारणमु-
च्यते; 'यत्सदकारणं तन्नित्यम्' इति लोकप्रसिद्धम्, यथा गगनमा-
त्मेत्यादि । यथाऽऽह भगवान् कादयपः—'(३)'सदकारणं नित्यम्' इति ।
तदिदं न नित्यशब्देनोच्यते; अपि तु लक्षणया कालान्तरावस्था-
यित्वमेव ।

अत्र चोदयति—ननु च सन्नकारणश्च शब्द इष्यते । तेन श्रौतमेव नित्यत्वं
नित्यशब्देन किमिति नोच्यत इति भावः । परिहरति—बाढमिष्यते, स
तु परार्थमात्रतयैव दर्शनस्य सिध्यति । यदेव हि कालान्तरावस्थायित्वेन श-
ब्दस्योच्चारणस्य परप्रतिपत्त्यर्थता स्थिता, न शब्दकारणता, तदेवं
सिध्यतीति न प्रयत्नेन साध्यते । अत्र चोदयति—यदि हि तावदिष्य-
ते सदकारणता शब्दस्य, किमिति तर्हि प्रयत्नेन नित्यशब्देऽप्युच्चा-
रिते कालान्तरावस्थायित्वैव साध्यत इति विशेष उच्यते यावता
नित्यतैव साध्यताम्; न कालान्तरावस्थायित्वेति । परिहरति—कथं
नामाऽनित्यस्याऽपि धूमादेर्दृष्टान्तता स्यादिति । यदि हि नित्यतैव साध्येत, तदा
धूमादीनां दृष्टान्तता न स्यात्, साध्यविकलत्वात्; धूमादिव्यक्तयो हि
सामान्येनोपाधिना अग्निसम्बन्धव्याप्ता अग्निव्यक्तिमेव गमयन्ति ।
न च धूमादिव्यक्तीनां सदकारणता, किन्तु कालान्तरावस्थायिता ।
तस्मात् दृष्टान्तलाभाय कालान्तरावस्थायित्वैव साध्या ।

अपरश्चोदयति—ननु चाऽस्याऽपि शब्दस्याऽनित्यता प्राप्नोति, प्रसिद्धे
धूमादौ दर्शनात् । यथाभूतो हि दृष्टान्ते धर्मो दृष्टः, तथाभूतेनैव दार्ष्टा-
न्तिकेऽपि भवितव्यम्; तेन धूमवदानित्यता शब्दस्य प्राप्नोति । परिहरति—

१. सदकारणत्वञ्च पदमिष्यत इति. क. पु.

२. विधेर्दर्शनादिति. क. पु. ३. वैशे. सू. ४. १. १.

अत एव कालान्तरावस्थायित्वमात्रं साध्यतयोच्यते । कालान्तरावस्थायितया च सिद्धं शब्दस्य सदकारणत्वम् । दर्शनमेव हि तस्य कारणतया शङ्कितं परैः; तच्च परार्थतया अकारणतां गतम् । तस्मात् परार्थदर्शनसम्बन्धितामात्रस्य हेतुत्वं शब्दस्य सदकारणत्वं सिद्धम् । ननु च तत्तुल्योपादानमभेदमुपादाय सिध्यति पारार्थ्यं दर्शनस्य । सत्यं सिध्यति; किन्तु नेत्यंभूतत्वे प्रमाणमस्ति । न कस्यचिदप्यासंसारं जन्तोः 'पूर्वोक्त-

अत एव कालान्तरावस्थायित्वमात्रं साध्यतयोच्यते । यत एव दृष्टान्तेऽनित्यता दृश्यते, अत एव कालान्तरावस्थायित्वमात्रं साध्यतयोच्यते; अन्यथा दृष्टान्ताभावप्रसङ्गात् । ननु भवतु कालान्तरावस्थायिता, नित्यता तु तद्वदेव न स्यादित्यत्राऽऽह—कालान्तरावस्थायितया च सिद्धं सदकारणत्वं शब्दस्य । तेनाऽनित्यता न प्रसज्यते । तदा कथं सदकारणता सिध्यतीत्यत्राऽऽह—दर्शनमेव हि तस्य कारणतया शङ्कितं परैः । उच्चारणमेव हि शब्दस्य कारणतया शङ्कितम्; तच्च कालान्तरावस्थायित्वे सिद्धे द्वितीयश्रवणे परार्थतया परप्रतिपरार्थतया अकारणतां शब्दं प्रति गतम्, किन्तु अभिव्यञ्जकमेव; ततश्च प्रथमश्रवणेऽपि तदभिव्यञ्जकमेवेति सिद्धमकारणत्वम् । उपसंहरति—तस्मात् परार्थदर्शनसम्बन्धितामात्रस्य धूमादेर्दृष्टान्तत्वं शब्दस्याऽपि सदकारणत्वं सिद्धम् ।

अत्र चोदयति—ननु च तत्तुल्योपादानमभेदमुपादाय सिध्यति पारार्थ्यं दर्शनस्य । अस्याऽर्थः—उच्चारितमात्रे हि विनष्टे शब्दे परार्थमुच्चारणं न घटते, सङ्केतितस्य शब्दस्य पुनर्व्यवहारकालेऽसत्त्वादसङ्केतितस्य चाऽप्रतिपादकत्वात्; यदा पुनः सङ्केतिते शब्दे विनष्टेऽपि तत्तुल्योऽपरो यश्शब्द उत्पद्यते तत्सादृश्येन व्यामूढा अभेदमुपादायाऽर्थं प्रतिपद्यन्त इति घटते, तदा तद्दर्शनस्य परार्थताऽपि सिध्यतीति नैकान्तेन कालान्तरावस्थायितां शक्नोति गमयितुम् ।

परिहरति—सत्यं सिध्यति; किन्तु नेत्यंभूतत्वे प्रमाणमस्ति । अस्य तत्प्रत्ययस्य प्रातिभासिकस्तावद्वाचकप्रत्ययो नाऽस्ति शुक्तिकारजतादिवत्; आनुमानिकोऽपि नाऽस्तित्युक्तम् "सतः परमदर्शनम्" इत्यत्र; तेन तत्प्रत्ययोऽयं व्यामोह इति न शक्यते वक्तुमिति । प्रातिभासिकबाधाभावमाह—न कस्यचिदप्यासंसारं जन्तोः 'पूर्वोक्त-

सदृशमुच्चारयामि तत्सदृश एवाऽऽयम्' इति विज्ञानोत्पादो दृष्टः ।
अत एव चाऽविपरीतं प्रतिपद्यन्ते । अन्यथा मालाशब्दप्रत्ययस्यैव
शालाशब्दसंवेदनाद्विपर्ययः स्यात् ।

ननु च न सादृश्येऽपि विपर्ययो दृश्यते, यथा गोगावी-
शब्दयोः । तदेकत्वग्राहिणां तु न दृश्यते विपर्ययः, न सा-
दृशग्राहिणाम् ; तत्त्वविदां त्वनुत्पत्तिरेव । किमिदं तत्त्व-
विदामिति ? गोशब्दस्य गाव्यादयोऽपभ्रंशाः—इत्येवंविदः तत्त्व-
विदः । तेषां नैव गाव्यादिभ्योऽप्यर्थज्ञानमुत्पद्यते गोशब्दादेवा-

रितसदृशमुच्चारयामी' त्युच्चारयितुः "तत्सदृशोऽयम्" इति श्रोतुर्वा विज्ञा-
नोत्पादो दृष्टः । अनेन(१) "कस्यचित्कृत्रिमो भविष्यति सम्बन्ध इति
चेत् तदुक्तम्" इति भाष्यं व्याख्यातम् । भाष्ये चोक्तशब्देन "(२)यस्य
च दुष्टं करणं यत्र च मिथ्येति प्रत्ययः, स एवाऽसमीचीनः प्र-
त्ययो नाऽन्यः" इत्युक्तम् ; तेन कृत्रिमसम्बन्धशब्दाभेदभ्रमेणाऽर्थप्रत्ययो
न भवतीत्युक्तं भवति । यत एवाऽयमभ्रान्तस्तत्प्रत्ययः अत एव चाऽवि-
परीतं प्रतिपद्यन्ते । अन्यथा भ्रान्तत्वे हि मालाशब्दप्रत्ययस्यैव शालाशब्दसंवेद-
नाद्विपर्ययः स्यात् । यथा मालाशब्दप्रत्ययस्य शालाशब्दविषयस्याऽर्थे वि-
पर्ययो भवति; शालाशब्दविषयात् सत्यसंवेदनात्—येन हि शालाश-
ब्दं मालाशब्दबुद्ध्या गृहीत्वा मालार्थः प्रतिपन्नः तस्य च पुनः शालाशब्दं
तत्त्वतो ज्ञाते मालाप्रत्ययो निवर्तते, न चेह तथा विपर्ययो भवति;
तस्मान्नेयं भ्रान्तिरिति ।

ननु च सादृश्येऽपि शब्दयोरगवतेऽर्थप्रत्ययविपर्ययो न दृश्यते यथा
गोगावीशब्दयोः गोसदृशादपि गावीशब्दात् गवार्थप्रत्ययो न वि-
पर्येति, तथेहाऽपि स्यादित्यर्थः । परिहृति—तदेकग्राहिणां तु न दृश्यते
विपर्ययः, न सादृशग्राहिणाम् । अस्याऽर्थः—ये गावीशब्दमेवैकं वाचकं
मन्वानाः प्रयुज्यते शब्दमर्थं च प्रतिपद्यन्ते, तेषां नाऽस्ति विपर्ययः;
ये पुनः गोशब्दसादृश्येन भ्रान्ताः, तेषां विपर्ययो भवत्येव ।
तत्त्वविदां तु अनुत्पत्तिरेव । गाव्यादिशब्देभ्यः । पृच्छति—किमिदं तत्त्वविदामिति ?
गोशब्दस्य गाव्यादयोऽपभ्रंशाः—इत्येवंविदस्तत्त्वविदः; तेषां नैव गव्यादिभ्योऽप्यर्थ-
ज्ञानमुत्पद्यते, गोशब्दादेवाऽर्थं प्रतिपद्यन्ते—इत्युक्तं व्याख्यातृभिः । अस्याऽर्थः—सर्वेऽ-

उर्थं प्रतिपद्यन्ते—इत्युक्तं व्याख्यातृभिः । न चाऽनादितया संसार-
स्याऽऽदिशब्दता कस्यचित्कल्पयितुं शक्यते, यत्सदृशोपादानात्
संव्यवहारसिद्धिः । तस्मात् (१) सप्रत्यभिज्ञप्रत्यक्षमूलोऽयं व्यवहार
इति स्थितम् ।

ऽप्येतेऽपभ्रंशा आदिमन्तः; तत्र केनचिद्वृद्धेन गोशब्दमुच्चारयितुका
मेन प्रमादात् गावीत्युच्चरितम्; तत्राऽपरो वृद्धोऽर्थप्रकरणादिवशेन
तदीयां विवक्षामवगम्य 'गोशब्दमुच्चारयितुकामो गावीत्युच्चरित
वान्' इत्युच्चिचारयिषितात् गोशब्दादेव गवार्थं प्रतिपद्यते; (२) न पुन
गावीशब्दादिति । न चाऽनादितया संसारस्याऽऽदिशब्दता कस्यचित्कल्पयितुं शक्यते,
यत्सदृशोपादानाद् संव्यवहारसिद्धिः । यदि संसार (३) आदिमान्, तदाऽऽद्यः
शब्दोऽर्थवान् सङ्केतवशेन, तत्सादृश्यादपरेभ्योऽर्थप्रतीतिः कल्प्यते; न
चैतदस्ति । तस्मादियमपि कल्पना नोपपद्यते—अर्थवत्सादृश्यादर्थवगम
इति । तस्मात्सप्रत्यभिज्ञप्रत्यक्षमूलोऽयं व्यवहार इति स्थितम् । व्यवहारदर्शनेन
प्रत्यभिज्ञैव लोकानामस्तीति साधितम् ।

अत्र कोचित् चोदयन्ति—प्रत्यभिज्ञास्वरूपं प्रत्यक्षं न भवतीति,
तदुदय कारणभावात् ; इन्द्रियमात्रेण हि तावदिदं जनयितुं न श-
क्यते, तस्य पूर्वानुभूतार्थविषयीकरणासामर्थ्यात् । न च पूर्वानुभवभा-
वितभावनासच्चिवेनेन्द्रियेण जनयितुमिदं शक्यते, भावनाया इदानीं-
तनेऽर्थेऽव्यापारात् ; यदेव हि पूर्वानुभवेन विषयीकृतम्, तदेव भाव-
नावशेन स्मर्यते ; न पुनरपूर्वमेव गृह्यत इति । तदिदमयुक्तम् ; स्था-
पितो हि सर्वाभनुवसमवायी पुरुष एको विषयाणामनुभविता । स च
प्रतिबुद्धपूर्वानुभवभावनो व्याप्रियमाणकरणः पूर्वापरानुसन्धानस-
मर्थः 'तदिदम्' इत्येकेनैव स्मरणग्रहणच्छायाबाहिना ज्ञानेन कालान्त-
रावस्थायि वस्तु गृह्णाति । केवला भावना स्मृतिहेतुः ; केवलं चेन्द्रि-
यं ग्रहणमात्रकारणम् ; (४) परस्परोपकारकतया तु विलक्षणं कार्यं जनयत
इति नाऽनुपपन्नम् । तदुक्तम् "विषयप्रत्यभिज्ञा चैतन्निबन्धना" इति ।
एतत्त्वत्र वक्तव्यम्—क्षणिकत्वादभिव्यक्तेः कथं शब्दे प्रत्यभिज्ञेति । गृही-
ते हि वस्तुनि संस्कारोद्बोधे सति प्रत्यभिज्ञा; न च शब्दोऽगृहीतः प्रति-

१. शब्दविषयप्रत्यभिज्ञाप्रत्ययमूलोऽयमिति. क. पु.

२. न पुनर्गावीति शब्दादिति क. पु.

३. आदिमान्स्यादिति. क. पु. ४. परस्परोपकारमात्रमेवेति. क. पु.

अन्यदेव च साधितम्, अन्यच्चोपसंहृतम्; (१)कालान्तरावस्थितिः साधिता, सप्रत्यभिज्ञं प्रत्यक्षमुपसंहृतम्; अन्यदेवोपन्यस्तम्, अन्यच्चोपनिषतितम् । तदेवेदम्; प्रत्यभिज्ञानादेव हि कालान्तरावस्थायिता सिध्यति । कालान्तरावस्थितिश्च सप्रत्यभिज्ञप्रत्यक्षगम्येत्युक्तम् । यदि प्रत्यभिज्ञयैव कालान्तरावस्थायित्वं साध्यते, किमिति तर्हि परार्थदर्शनसम्बन्धिता हेतुरित्युक्तम् ? यत एव प्रत्यभिज्ञयैव कालान्तरावस्थायिता, अत एव परार्थदर्शनसम्बन्धिता हेतुरित्युक्तम्; प्रत्यभिज्ञैव ह्यभिन्नार्थदर्शनमित्युच्यते, न पुनरन्यत् । स्वरूपस्य दर्शनान्तरसिद्धत्वात् तत्पूर्वकत्वाच्च प्रत्यबुद्धसंस्कारेण प्रत्यभिज्ञातुं शक्यते, तावत्कालमभिव्यक्तेरनवस्थानात् । उच्यते, न वस्तुग्रहणमेवैकं संस्कारोद्बोधकम्; नानाप्रकारत्वात्तदुद्बोधहेतूनामिति कारणान्तरोद्बुद्धसंस्कारः प्रथमसंज्ञिपात एव शब्दं प्रत्यभिज्ञानातीति सकलमविकलम् ।

अत्र चोद्यमाह—अन्यदेव साधितमन्यच्चोपसंहृतम् । अत उपक्रमोपसंहारौ परस्परविरुद्धौ । तदेवाऽऽह—कालान्तरावस्थितिः साधिता । नित्यस्त्विति वदता । सप्रत्यभिज्ञं प्रत्यक्षमुपसंहृतम् । अन्यदेवोपन्यस्तमन्यच्चोपनिषतितम् । यथान्यस्मिन्नस्त्रे क्षिप्तेऽन्यदुपनिषतति, तादृशमेवेदमिति । समाधानमाह—तदेवेदम् । यदुपक्रान्तम्, तदेवोपसंहृतम्; नाऽन्यत् । कुतः ? प्रत्यभिज्ञानादेव हि कालान्तरावस्थायिता सिध्यति । अयमाशयः—कालान्तरावस्थायिता या एव (२)सिद्धये या प्रत्यभिज्ञा साधिता, सैवोपसंहृतेति नाऽस्ति विरोधः । यदि प्रत्यभिज्ञयैव कालान्तरावस्थायित्वं साध्यते, किमिति तर्हि परार्थदर्शनसम्बन्धिता हेतुरित्युक्तम् ? उत्तरम्—यत एव प्रत्यभिज्ञयैव कालान्तरावस्थायिता, अत एव परार्थदर्शनसम्बन्धिता हेतुरित्युक्तम् ? प्रत्यभिज्ञया हि शब्दे प्रत्युच्चारणं परापरत्वे निराकृते दर्शनस्य परार्थता भवति; अन्यथा हि शब्दोत्पत्त्यर्थतैव स्यादुच्चारणस्य ।

नन्वभिन्नार्थदर्शननिबन्धनोऽयं शब्दानां प्रत्युच्चारणं परापरभावनिवेधः; न प्रत्यभिज्ञानिबन्धन इत्यत्राऽऽह—प्रत्यभिज्ञैव ह्यभिन्नार्थदर्शनमित्युच्यते, न पुनरन्यत् । ननु भवतु शब्दविषया प्रत्यभिज्ञा, तथाऽपि कथं तद्बलेन दर्शनस्य परार्थनेत्यत्राऽऽह—स्वरूपस्य दर्श-

भिज्ञायाः । न च स्वार्थपराथतामेको यज्ञः प्रतिपत्तुं क्षमः ॥१८॥

सर्वत्र यौगपद्यात् ॥ १९ ॥

“सर्वत्र यौगपद्यात्”—इति । अनेनाऽन्वयव्यतिरेकसमधि-
गम्यमर्थावगतिहेतुत्वं दर्शयति शब्दस्य । किमतो यद्येवम् ? का-
लान्तरावस्थायिता सिध्यति; न हि कालान्तरानवस्थायिनोऽन्व-
यव्यतिरेकनिश्चयः; अतः कालान्तरावस्थायिता सिध्यति । का-
लान्तरावस्थितिश्च सप्रत्यभिज्ञप्रत्यक्षसमधिगम्येत्युक्तम् । कथं
पुनरन्वयव्यतिरेकसमधिगम्यमस्याऽर्थावगतिहेतुत्वम् ? आकृतेः प-

नान्तरसिद्धत्वात्, तत्पूर्वकत्वाच्च प्रत्यभिज्ञायाः । न च स्वार्थपराथतामेको यज्ञः प्रति-
पत्तुं क्षमः । अस्याऽर्थः—प्रथमे तावदुच्चारणे शब्दस्वरूपं तेनैव प्रथमेन
दर्शनान्तरेण उच्चारणान्तरेण सिद्धं जनितमिति वक्तव्यम्; तत्पूर्वि-
का च द्वितीयोच्चारणे प्रत्यभिज्ञा; तस्यां च सत्यामुत्पादितस्य शब्द-
रूपस्य पुनरुत्पादनं न सम्भवतीति प्रयत्नस्य शब्दाभिव्यञ्जकतया प-
रार्थत्वम्; एवं च निश्चितपारार्थ्यः प्रयत्नो न प्रथमश्रवणे स्वार्थः श-
ब्दस्वरूपनिष्पत्त्यर्थो भवितुमर्हति, अपि तु द्वितीयश्रवणवदभिव्यञ्जक
एवेति सिद्धं प्रत्यभिज्ञयैवोच्चारणस्य पारार्थ्यम् ॥ १८ ॥

सर्वत्र यौगपद्यात् ॥ १९ ॥

सर्वत्र यौगपद्यादिति । अनेनाऽन्वयव्यतिरेकसमधिगम्यमर्थावगतिहेतुत्वं दर्शयति
शब्दस्य । आकृत्यन्वये व्यक्त्यन्तरेऽपि शब्दप्रयोगात् तदाकृतिव्यतिरेके
चाऽस्याकृतिकेऽप्रयोगादाकृतिवचनः शब्द इत्यवगम्यते, अतोऽन्वय-
व्यतिरेकसमधिगम्यमर्थावगतिहेतुत्वं शब्दस्य । किमतो यद्येवम् ? उत्तर-
म्—कालान्तरावस्थायिता सिध्यति; न हि कालान्तरानवस्थायिनोऽन्वयव्यतिरेकनिश्च-
यः; अतः कालान्तरावस्थायिता सिध्यति ? तथाऽपि किमित्याह—कालान्तराव-
स्थितिश्च सप्रत्यभिज्ञप्रत्यक्षसमधिगम्येत्युक्तम् । अतोऽनेनाऽपि प्रकारेण शब्दे स-
प्रत्यभिज्ञं प्रत्यक्षमस्तीति साध्यते । कथं पुनरन्वयव्यतिरेकसमधिगम्यमस्या-
र्थावगतिहेतुत्वम् ? यावताऽङ्गुलिनिर्देशेनैव किमिति न भवति ‘इयं गौः’ इति ?
उत्तरम्—आकृतेः पदार्थत्वात् । भवत्वेवं तथाऽपि किमित्याह—न चैकप्रयोग-

दार्थत्वात् । न चैकप्रयोगावगम्या आकृतेः पदार्थता, स्वातन्त्र्ये-
णाऽग्रहणात् द्रव्याश्रितानाम् ; अगृहीतानां च (१) पृथङ्निर्देशा-
योग्यत्वात् । तस्मात् व्यवहारसमधिगम्यैवाऽऽकृतिपदार्थता, न नि-
र्देशसमधिगम्या । व्यवहारश्चाऽन्वयव्यतिरेकसमधिगम्य इति सि-
द्धा प्रत्यभिज्ञा ॥ १९ ॥

सङ्ख्याभावात् ॥ २० ॥

“सङ्ख्याभावात्” तदेवेदं सप्रत्यभिज्ञं प्रत्यक्षं पुनरुपन्यस्य-
ते हेतुप्रचयदर्शनार्थम् । हेतुप्रचये पुनः कोऽर्थोऽभ्यधिकः सिध्य-
ति हेत्वन्तरनिरपेक्षत्वाद्धेतूनां स्वार्थसिद्धौ ? न खलु कश्चित् ।
अनर्थकस्तर्हि प्रचयोपन्यासः । न चाऽऽनर्थकः ; प्रचये सति दा-
र्ढ्यमाहार्थधियां भवति ; तदर्थश्चाऽयं प्रयासः, न कुतधियाम् ।

समधिगम्या आकृतेः पदार्थता । कुतः ? स्वातन्त्र्येणाऽग्रहणात् द्रव्याश्रितानाम् । ये हि
द्रव्याश्रिताः, न ते स्वातन्त्र्येण गृह्यन्ते शौक्ल्यत्वादिवत् ; द्रव्याश्रिता चाऽऽ-
कृतिः ; स्वातन्त्र्येणाऽगृहीतानां च पृथङ्निर्देशायोग्यत्वात् । तेन ‘अस्य
शब्दस्य वाक्या’ इति न शक्यते आकृतिर्निर्देशुम् । तस्माद्व्यवहारसमधि-
गम्यैवाऽऽकृतिपदार्थता, न निर्देशसमधिगम्या । वृद्धव्यवहारादेवाऽऽकृतिवचनता
गम्यते व्यवहारश्चाऽन्वयव्यतिरेक इत्यन्वयव्यतिरेकक्षमतया कालान्तरा-
वस्थितिनिश्चयात् । प्रत्यभिज्ञया च विना कालान्तरावस्थित्यनिश्च-
यात् सिद्धा प्रत्यभिज्ञा ॥ १९ ॥

सङ्ख्याभावात् ॥ २० ॥

“सङ्ख्याभावात्” इत्यनेनाऽपि सूत्रेण—तदेवेदं सप्रत्यभिज्ञं प्रत्यक्षं पुनरु-
पन्यस्यते । किमर्थः पुनरुपन्यास इत्यत्राऽऽह—हेतुप्रचयदर्शनार्थम् । पुनरुपन्य-
स्तम् । अत्र चोदयति—हेतुप्रचये पुनः कोऽर्थोऽभ्यधिकः सिध्यति ? हेतुना हि
साध्यं साध्यितव्यम् ; तच्चैकेनाऽपि हेतुना सिध्यतीति नाऽस्त्यधिकोऽ-
र्थः ; हेत्वन्तरनिरपेक्षत्वाद्धेतूनां स्वार्थसिद्धौ । यदि हि यावत्परस्परसव्यपेक्षा
एव साध्यं साध्येयुः, तदा भवेदर्थो हेत्वन्तरोपन्यासस्य ; न चैतद-
स्ति । उत्तरम्—न खलु कश्चित् । अर्थः । चोदयति—अनर्थकस्तर्हि प्रचयोप-
न्यासः । परिहरति—न चाऽनर्थकः । प्रयोजनं दर्शयति—प्रचये बाहुल्ये

तस्मादस्ति प्रयोजनम् । कथमसौ कृत्वसुच् प्रत्यभिज्ञायां हेतुः ? एकस्याऽऽवृत्तौ दर्शनात् । सत्यमेकस्य; स तु क्रियायाः “क्रियाभ्यावृत्तिगणने” इत्यादेशात् ; न हि शब्दः क्रिया । किं तर्हि ? द्रव्यं गुणो वा स्यात् । तदिदमन्यदीयमन्यस्योच्यमानं मातुलधनकथनन्यायमावहति ।

सति हेतूनां दार्ढ्यमाहार्यधियामपि संस्कार्यधियामपि भवति; आहार्यबुद्धि-पुरुषानुग्रहार्थश्चाऽयं प्रयासः, न कृतधियाम्; तस्मान्मन्दबुद्धिप्रबोधनमस्ति प्रयोजनम् ।

इदानीमाक्षिपति—कथं पुनरसौ कृत्वसुच् प्रत्यभिज्ञायां हेतुः ? उत्तरम्—एकस्याऽऽवृत्तौ दर्शनात् । तेन ‘अष्टकृत्वो गोशब्द उच्चरितः’ इति कृत्वसुच्प्रत्यययोगादेकस्य शब्दस्याऽऽवृत्तिः प्रतीयते; एकताप्रतीतिः प्रत्यभिज्ञेति भवति कृत्वसुच्प्रयोगः प्रत्यभिज्ञाहेतुः । पुनराक्षेप्ताऽऽह—सत्यमेकस्याऽऽवृत्तौ; स तु क्रियायाः । एकस्या आवृत्तौ; “क्रियाभ्यावृत्तिगणने” इत्यादेशः । पाणिनेर्भगवतस्सूत्रम् । (१) न हि शब्दः क्रिया । किं तर्हि ? द्रव्यं गुणो वा स्यात् । एतच्चाऽनास्थयाभिहितम्; परमार्थतस्तु गुण एवाऽयम्, अन्यथा ग्रहणानुपपत्तेः; नित्यत्वे हि यदि शब्दो द्रव्यं स्यात्; तदा तस्याऽऽकाशवत् विभुत्वमङ्गीकरणीयम्; अन्यथा सर्वत्रोपलम्भो न स्यात्; विभुत्वे च सत्याकाशस्य श्रोत्रत्वात् तेन सह सम्बन्धो वाच्यः प्राप्यकारित्वाद्बहिरिन्द्रियाणाम्; न च द्वयोर्विभुनोर्द्रव्ययोः संयोगोऽस्ति, संयोगहेत्वभावात्; अन्यतरकर्मज उभयकर्मजः संयोगजश्च संयोगो भवति; न च द्वयोरपि सर्वगतयोः कर्माऽस्ति; न चाऽनवयवानां संयोगजोऽपि संयोगो घटेति; न च समवायोऽपि युक्तः; द्वयोर्द्रव्ययोरारम्भ्यारम्भकभावहीनयोः परस्परसमवायात् ‘इह’ इति (२) बुध्यनुत्पादात् । गुणभूतस्तु शब्दो गगनात्मके श्रवणेन्द्रिये समवेत इति युज्यते श्रोत्रेण ग्रहणम् । न चेदं वाच्यम्—पार्थिवी कर्णशङ्कुली संयोगलक्षणेन सन्निकर्षेण शब्दं गृह्णातीति, पार्थिवत्वेन श्रवणेन्द्रियस्य गन्धोपलम्भकत्वप्रसङ्गात् इति कृतमतिमहता तन्त्रान्तरानुसरणायासेन । उपसंहारं तदिदमन्यदीयं क्रियासम्बन्धभ्यावृत्तिगणनमन्यस्य शब्दस्योच्यमानं मातुलधनकथनन्यायमावहति ।

अत्रोच्यते—वस्तुस्वभावानभिज्ञो भवान् । काऽत्राऽनभिज्ञता ?
वस्तुस्वभावापेक्षिणो ह्यादेशा भवन्ति । अनुपलब्धस्य च क्रिया ।
ततः किम् ? न चाऽनुमानगम्यस्य (१) स्वरूपमुपलभ्यत इत्युक्तम् ।
अनुपलब्धस्वरूपलक्षणस्याऽऽवृत्तिः केनाऽवगन्तुं शक्यते ? ननु च ये-
नैवाऽस्ति कार्यतः; आवृत्तिरपि ततो (२) भवतु । मैवम्; कार्यावृत्ता-
वावृत्तिः शक्यते (३) अवगन्तुम्, न कार्यतः । कार्यस्य तु कार्यतया
आवृत्तिर्दुर्लभा; कार्यान्तरतैव तत्र स्यात् । ज्ञाप्ये पुनरिदं सम्भवति ।
ज्ञाप्यश्च शब्द उच्चारणस्येत्युक्तम् । तस्मात् पुनः पुनः ज्ञाप्यमान-
ता शब्दस्य गम्यते, नोत्पद्यमानता । अतो भङ्गित्वे कर्मणो (४) का-
र्यक्यादावृत्तिरित्युच्यते; न स्वतः, कार्यस्वाभाव्यात् । कृतस्य

समाधत्ते—अत्रोच्यते, वस्तुस्वभावानभिज्ञो भवान् । ननु किं वस्तुस्वभा-
वेन ज्ञातेनेत्यत्राऽऽह—वस्तुस्वभावापेक्षिणो ह्यादेशा भवन्ति । तेन वस्तुस्वभावं
ज्ञात्वा तेषामर्थो वर्णनीयः । तथाऽपि (५) किमित्याह—अनुमानगम्या च क्रियेति
दर्शितमनुमाने । ततः किम् ? उत्तरम्—न चाऽनुमानगम्यस्य स्वरूपमुपलभ्यत इत्युक्त-
म् । सामान्यतो दृष्टस्य 'किमपि' इति ग्राहकत्वात् । अनुपलब्धस्वभावस्य
च कर्मणः केनाऽऽवृत्तिः शक्यतेऽवगन्तुम् ? तेन क्रियाभ्यावृत्तिस्तावदाजली
नाऽस्ति । ननु येनैव प्रमाणेनाऽस्तित्वं गृह्यते कर्मणः, तेनैवाऽऽवृत्तिरपि
प्रदर्शयते । स एवाऽऽह—कार्यतः । अस्तित्वमवगम्यते; आवृत्तिरपि तत एव
भवतु । परिहरति—मैवम्; कार्यावृत्तावावृत्तिः (६) शक्यतेऽवगन्तुं न कार्यतः । कार्यतो
हि स्वरूपमात्रावगतिः; अतः कार्यावृत्तावेव कर्मावृत्तिरवगमनीया ।
कार्यस्य च कार्यतयाऽऽवृत्तिर्दुर्लभा । कार्यस्य च कार्यत्वादेवाऽऽवृत्तिर्नाऽस्ति; अ-
वस्थितस्य कार्यतानुपपत्तेः । कार्यान्तरतैव तत्र स्यात् । आवर्तमानं हि कार्यं
कार्यान्तरमेव स्यात् ; न पुनस्तदेव, कृतक्रियमाणयोर्भेदात् । तस्मात्
कार्यपक्षे कृत्वसुजनुपपत्तिः ज्ञाप्ये पुनरिदं क्रियाभ्यावृत्तिगणनं सम्भवति ।

ननु च सिद्धान्तविरुद्धमिदमिति काश्चिन्मन्यते, तं प्रत्याह—
ज्ञाप्यश्च शब्द उच्चारणस्येत्युक्तम् । तस्मात्कृत्वसुच्प्रयोगात् पुनः पुनः प्रयोग-
ज्ञाप्यमानताऽत्र शब्दस्य गम्यते ; नोत्पद्यमानता । अतो भङ्गित्वेऽपि कर्मणः

१. स्वरूपं लभ्यत इति क. पु ।

२. भवतीति. क. पु.

३. वक्तुमिति. क. पु.

४. ज्ञाप्यैक्यादिति. ख. पु.

५. किमित्यत्राऽऽहेति. क. पु.

६. शक्यते वक्तुमिति. ख. पु.

करणं नाऽस्तीति कृतिनः । तस्मादेवंविषय एवाऽयं कृत्वसुच् ।
कार्यैक्यं च प्रत्यभिज्ञानादित्युक्तम् । तस्मात् युक्तः कृत्वसुजर्थस्य
हेतुतोपन्यासस्तद्ग्रहणे ।

(१)“अन्यत्वेऽपि सति सादृश्येन व्यामूढाः ‘सः’
इति वक्ष्यान्ति”—इति किमिदमुपन्यस्तम् ? इदमेवोपन्य-
स्तम् । न ब्रूमो नोपन्यस्तमिति; किमनेन निराकृतं प्रत्यभिज्ञाया
इति न विद्मः । इदमनेन निराक्रियते—भेदाग्रणनिबन्धनेयं ‘सः’
इति बुद्धिः; भेदस्य चाऽग्रहणमतिसादृश्यादजाविकानां ज्वाला-
दीनां दृष्टम्; अग्रहणे च भेदस्य नाऽन्यत्वं व्यपदेशेऽपि शक्यते;
अन्यत्वाव्यपदेशे च किमन्यदवशिष्यते ‘स एव’ इति व्यपदेशात् ?
विवेकाग्रहणमेवाऽत्राऽपराधयते मणिमुक्तादिष्विव विवेकशून्यानाम् ;

स्वभावतः कार्यैक्यात् ज्ञाप्यैक्यादावृत्तिरित्युच्यते न स्वतः, (२) कार्यैक्यमाव्यात्
कर्मणः । तथाऽपि कथं न स्वभावत आवृत्तिरित्यत्राऽऽह—कृतस्य करणं
नाऽस्तीति कृतिनः पण्डिताः ।ज्ञाप्याव... ..नकां (तेनैकज्ञाप्याव-
मर्शेनैकां) क्रियामङ्गीकृत्य क्रियाभ्यावृत्तिराश्रयणीया । तदिदमुपसंह-
रति—तस्मादेवंविषय एवाऽयं कृत्वसुच् । कार्यैक्यनिबन्धनां कर्मण आवृत्ति-
माश्रित्येत्यर्थः ।

ननु च तथाऽपि कथं कृत्वसुप्रत्ययो हेतुरित्यत्राह—कार्यैक्यं
च प्रत्यभिज्ञानादित्युक्तम् । तस्माद्युक्तः कृत्वसुजर्थस्य हेतुत्वेनोपन्यासस्तद्ग्रहणे ।
प्रत्यभिज्ञायामित्यर्थः । सादृश्येन व्यामूढाः ‘सः’ इति वक्ष्यन्तीति भाष्यमनु-
भाषितम् । आक्षिपति—किमिदमुपन्यस्तमिति । समाधत्ते—इदमेवोपन्यस्तम् ।
नाऽत्र किञ्चित्तिरोहितमस्तीति । आक्षेप्ताऽऽह—न ब्रूमो नोपन्यस्तमिति ;
प्रत्यभिज्ञायास्तु किमनेन निराकृतमिति न विद्मः । समाधत्ते—इदमनेन निराक्रियते ।
‘सः’ इतिबुद्धेरभेदसाधकत्वं निराकृतमित्यर्थः । यस्माद्भेदाग्रहणनिब-
न्धनेयं ‘स’ इति बुद्धिः शब्दस्याऽधुनोत्पन्नस्य भिन्नस्याऽपि पूर्वोत्पन्नात्
भेदमगृह्णतः ‘सः’ इति व्यपदेशोऽयं व्यवहारश्च प्रवर्तते ; भेदस्याऽग्रहणं
चाऽतिसादृश्यादजाविकानां ज्वालादीनां च दृष्टम् । कथं पुनर्भेदाग्रहणात्
‘सः’ इति व्यपदेश इत्यत्राऽऽह—अग्रहणे च भेदस्य नाऽन्यत्वं शक्यते व्यपदेशेऽपि ;

तस्माद्विवेके यत्र (१)अस्थीयताम् ; “अविवेकः परमापदां पदम्” ; आपत्सु जातोद्वेगानां विवेक एवैकः शरणं परम् । (२)सत्यं यथा भवानाह ; किन्त्वत्र विवेकाग्रहणे ज्वालादीनामिव हेतुर्नास्ति— इति “अस्थानात्” इत्यस्मिन् सूत्रे लिखितं विस्तरेण ।

(३)“स्यादेतत् बुद्धिकर्मणी अपि हि ते प्रत्याभि-
ज्ञायेते; ते अपि नित्ये प्राप्नुतः”—इति किमिदं कूष्माण्ड-
तनम् ? उत्तरेणाऽपि कूष्माण्डतैव प्रदर्शिता--(४)“अथ प्र-
त्यक्षे, नित्ये एव” इति ; प्रत्यभिज्ञा हि कालान्तरा-
वस्थायित्वे हेतुरुक्तः । यदि कर्मण्यपि साऽस्ति, कोऽय-
मुपालम्भः ? अथाऽयमभिप्रायः—अभ्युपगमहानं प्राप्नोति इति; स-
अन्यत्वाव्यपदेशे च किमन्यद्वाशिष्यते ‘स एव’ इति व्यपदेशात् । तस्माद्विवेकाग्रह-
णमेवाऽत्र भ्रान्तावपराध्यते, तद्वशेनैव विपरीतव्यवहारो मन्दधियाम् ।
मणिमुक्तादिष्विव विवेकशून्यानाम् । रत्नपरीक्षायामकृतपरिश्रमाणां । तस्मा-
द्विवेके यत्न आस्थीयताम् । यतः “अविवेकः परमापदां पदम्” आपत्सु जातोद्वेगानां
विवेक एवैकः शरणं परम् । समाधत्ते—सत्यं यथा भवानाह । अविवेकनिबन्धन
एव भ्रान्तिव्यवहार इति । किन्त्वत्र विवेकाग्रहणे ज्वालादीनामिव हेतुर्नास्तीति
“अस्थानात्” इत्यस्मिन् सूत्रे लिखितं विस्तरेण । यथा ज्वालादीनां विवेकाग्रह-
णनिश्चये हेतुरस्ति; तथेह नाऽस्तीत्युक्तम् “अस्थानात्” इत्यस्मिन्
सूत्रे, पूर्वपक्षस्य परिहारपर्यन्तत्वात्, “सतः परमदर्शनम्” इत्यनेन सह
“अस्थानात्” इत्यस्यैकसूत्रत्वात् “सतः परमदर्शनम्” इत्यत्रोक्तमेव
“अस्थानात्” इत्यत्रोक्तमित्याह ।

स्यादेतत्, बुद्धिकर्मणी अपि हि ते प्रत्याभिज्ञायेते ; ते अपि नित्ये प्राप्नुत इति
भाष्यमनुभाषितम् । आक्षिपति—किमिदं कूष्माण्डतनम् ? उत्तरेणापि कूष्मा-
ण्डतैव प्रदर्शिता—“अथ प्रत्यक्षे, नित्ये एव” इत्यनेन । अत्रैव हेतुमाह—
प्रत्यभिज्ञा हि कालान्तरावस्थायित्वे हेतुरुक्तः । यदि कर्मण्यपि साऽस्ति प्रत्यभि-
ज्ञा, भवतु कालान्तरावस्थितिः कर्मणोऽपि ; कोऽयमुपालम्भः—कर्मा
पि कालान्तरावस्थायि भवतीति ? न हि कर्मणि कालान्तरावस्थायिनि
शब्दस्य कालान्तरावस्थितिर्विपद्यते । अथाऽयमभिप्रायः—अभ्युपगमहानं प्रा-

त्यमनित्यत्वमभ्युपगतमस्माभिः; आनुमानिकत्वमपि । न चाऽऽनुमानिकेऽर्थे प्रत्यभिज्ञा भवति । स्वरूपग्रहणे हेत्वभावादसम्बद्धोऽयमुपालम्भः । यदि अस्मदभ्युपगमज्ञानमस्ति, (१)सर्वाकारमस्तु; किमिदमर्धजरतीयम् ? उच्यते— यद्येककार्यत्वात् कर्माभ्यासं कृत्वसुजाचष्टे, कारणान्यताऽपि न सिध्यति; न ह्यन्यत्वावगतावभ्यासावगतिः । गम्यमानैकत्वाच्च तद्वुद्धेरपि नानात्वमनवगम्यमेव । तदिदमुक्तम्—“बुद्धिकर्मणी अपि हि ते प्रत्यभिज्ञायेते, ते अपि

प्नोतीति । कर्मविषये उपालम्भः । दूषयति—सत्यमभ्युपगतं कर्मणोऽनित्यत्वं कालान्तरानवस्थायित्वमस्माभिः, आनुमानिकत्वमप्यभ्युपगतम् । न चाऽनुमेयेऽर्थे प्रत्यभिज्ञाऽस्ति, स्वरूपाग्रहणात् ; यस्य हि स्वरूपं स्वलक्षणं गृह्यते, तत्र भवति प्रत्यभिज्ञा ; न च नित्यानुमेयानां स्वरूपग्रहणमस्ति ; नित्यानुमेयं च कर्म ; अतः प्रत्यभिज्ञालक्षणकालान्तरावस्थायित्वहेत्वभावादसम्बद्धोऽयमुपालम्भः—यदि प्रत्यभिज्ञया कालान्तरावस्थितिः, तदा कर्मणोऽपि प्रत्यभिज्ञया कालान्तरावस्थितिः प्राप्नोतीति ।

अथ कर्मण्यनुमेयतामजानत एवाऽयमुपालम्भ इति तत्राऽऽह—यद्यस्मदभ्युपगमज्ञानमस्ति; सर्वाकारमस्तु ; किमिदमर्धजरतीयम् ? यदि ‘कर्म कालान्तरानवस्थायि’ इति मीमांसकमतं ज्ञायते, तदा ‘न प्रत्यभिज्ञायते’ इत्यपि ज्ञायत इत्यर्थः । उत्तरमपि “न हि ते प्रत्यक्षे” इत्यसम्बद्धमेव ; प्रत्यभिज्ञा हि निराकरणीया, न पुनः प्रत्यक्षता । अथ प्रत्यक्षतानिराकरणेन प्रत्यभिज्ञैव निराक्रियत इति, तन्न ; अप्रत्यक्षेऽपि प्रत्यभिज्ञासम्भवात् । “अथ प्रत्यक्षे, नित्ये एव” इति चाऽनुपपन्नम्, प्रत्यक्षेऽपि कस्मिंश्चित् प्रत्यभिज्ञानुत्पादे कालान्तरावस्थितिनिश्चयाभावादिति ।

उच्यते—यद्येककार्यत्वात् कर्माभ्यासं कृत्वसुजाचष्टे, तर्हि कारणान्यताऽपि न सिध्यति । कारणभूतस्य कर्मणोऽप्यन्यता न स्निध्यति नाऽवगम्यते । कुतः ? न ह्यन्यत्वावगतावभ्यासावगतिः । तस्मादभ्यासावगतिमिच्छता त्वया कर्माऽपि नानाभूतं नाऽवगम्यत इत्यङ्गीकरणीयम् । गम्यमानैकत्वाच्च गम्यमानस्यैकत्वाच्च बुद्धेरपि नानात्वमवगम्यमेव ; तेन बुद्धिकर्मणोरन्यत्वं नाऽवगम्यते । अन्यत्वावगमश्च प्रत्यभिज्ञा । अतो यदि प्रत्यभिज्ञया शब्दस्य कालान्तरावस्थितिः, तदा बुद्धिकर्मणोरपि प्राप्नोति ; न च त्वयेष्यत इत्यभ्युप-

नित्ये प्राप्नुतः^१—इति । स्यातां नित्ये, यदि ते प्रत्यक्षे; न ह्यप्रत्यक्षेऽर्थे प्रत्यभिज्ञा प्राप्नोति । ननु च भेदाग्रहणं प्रत्यभिज्ञा ; सा च बुद्धिकर्मणोरप्यस्तीत्युक्तम्, कार्यगम्यत्वादनुमेयानाम् । सत्यम्, यदि भेदाग्रहणं प्रत्यभिज्ञा ; तद्वहणं तु प्रत्यभिज्ञा ; कार्यं हि कारणमस्तीत्येतावति ज्ञानमुत्पादयति, न पुनस्तद्वा अन्यद्वेति । प्रत्यभिज्ञा तु 'तदेवेदम्' इति प्रसिद्धा लोके ।

(१)“ह्यस्तनस्य शब्दस्य विनाशादन्योऽद्यतन इति चेत्” इति । किमत्राऽनुक्तमुक्तं भाष्यकारेण ? ननु सत्यां प्रत्यभिज्ञायामनुपलम्भे कारणान्तरं कल्पनीयमित्युक्तम् ; कल्पिताः स्तिमिता वायवः; तदपगमे चोपलब्धिरिति; (२)संयोगवियोगा अपगमहेतवः; किमगमविरोधेन शब्दनित्यतापक्षोऽनुपपन्न इत्याक्षेपः । तदिदमुक्तम्—बुद्धिकर्मणी अपि हि ते प्रत्यभिज्ञायेते; ते अपि नित्ये प्राप्नुतः इति । तेन चोद्यभाष्यं तावत्समर्थितम्; उत्तरभाष्यमपि समर्थयमान आह—स्यातां नित्ये, यदि ते प्रत्यक्षे । अस्याऽर्थः—यदेव हि प्रत्यक्षं तदेव हि प्रत्यभिज्ञायते, नाऽन्यत् ; न बुद्धिकर्मणी प्रत्यक्षे तस्मात् ते प्रत्यभिज्ञायेते; अप्रत्यभिज्ञायमाने च कथं कालान्तरावस्थायिनी अवतः ? कस्मात्पुनरप्रत्यक्षत्वेनाऽप्रत्यभिज्ञेत्यत्राऽऽह—न ह्यप्रत्यक्षेऽर्थे प्रत्यभिज्ञा भवति । स्वरूपाग्रहणात् । ननु च भेदाग्रहणं प्रत्यभिज्ञा ; सा च बुद्धिकर्मणोरप्यस्तीत्युक्तम्, कार्यगम्यत्वादनुमेयानाम् । स्वरूपाग्रहणे च भेदो न गृह्यते ; अतोऽनुमेयत्वेऽपि प्रत्यभिज्ञासम्भवात् कालान्तरावस्थायित्वापातः । परिहरति—सत्यम्, यदि भेदाग्रहणं प्रत्यभिज्ञा ; तद्वहणं तु प्रत्यभिज्ञा । सा च कर्मणि नाऽस्ति । कुतः ? कार्यं हि कारणमस्तीत्येतावति ज्ञानमुत्पादयति, न पुनस्तद्वा अन्यद्वेति । प्रत्यभिज्ञा तु 'तदेवेदम्' इति लोके प्रसिद्धा । यावता हि विना कार्यं न सिध्यति, तावदेव हि कार्यमवकल्पत इति न पुनस्तत्त्वमतत्वं वा स्पृशति; प्रत्यभिज्ञा तु 'तदेवेदम्' इति पूर्वानुभूततया वस्तुग्रहणम् । अतो बुद्धिकर्मणोः कार्यैकगम्ययोः प्रत्यभिज्ञा नाऽस्तीति समर्थितं भाष्यम्—“न हि ते प्रत्यक्षे । अथ प्रत्यक्षे, नित्ये एवेति” । अस्याऽप्ययमर्थः—यदि प्रत्यभिज्ञायेते ततो नित्ये एवेति; प्रत्यक्षशब्देन च प्रत्यभिज्ञायमानतोच्यते ।

“ह्यस्तनस्य शब्दस्य विनाशादन्योऽद्यतन इति चेत्” इति भाष्यमनुभाषि-

न्यदवशिष्यते ? इदमवशिष्यते—उपलब्धं ह्यनुपलभ्यमानं ‘नाऽस्ति’ इत्यस्य ज्ञानस्य गोचरतामापद्यते ; न ह्यत्यन्तानुपलभ्यमानं ‘नाऽस्ति’ इति ग्रहमास्कन्दति । यद्युपलब्धमपि न गोचरी भवति, अनास्पदमेवेदमभ्युपगतं भवति । अभ्युपगतं चैतत् “नाऽस्तीत्यस्यार्थस्याऽसन्निकृष्टस्य” इति । तस्मादभावो निर्विषयोऽनेन वा विषयेण विषयी वक्तव्यः । तस्माज्ज्वालादिष्विव शब्देऽप्यापतिता प्रसमिज्ञा । अहो बताऽनुपलब्धावविवेकोऽयम् ; यथैवाऽत्यन्तानुपलब्धवि-

तम्, आक्षिपति—किमत्राऽनुक्तमुक्तं भाष्यकारेण ? स एवाऽऽह—ननु सत्यां प्रत्यभिज्ञायामनुपलम्भे कारणान्तरं कल्पनीयमित्युक्तम् ; कल्पिताश्च स्तिमिता वायवः श्रोत्रपिधायकाः अनुपलम्भहेतवः । तदपगमे चोपलब्धिरिति कल्पितम् । सयोगविभागाश्च वायवीयास्तदपगमे हेतव इति च कल्पितम् ; किमन्यदवशिष्यते ? अस्यार्थः—उपलब्धस्य शब्दस्य मध्ये पुनरनुपलब्धस्य प्रत्यभिज्ञायमानस्य मध्यकालेऽपि नाशो नाऽऽश्रयणीयः, कारणान्तरवशादनुपलब्धिसम्भवात् ; यदि समग्र एवोपलम्भकारणे पुनरनुपलम्भः स्यात्, तदा विनाशः कल्प्येत ; न च शब्दस्योपलम्भकारणं समग्रमस्ति, स्तिमितवायवपनयस्याऽपि तदुपलम्भकारणत्वात् । एतच्च प्रत्यभिज्ञाबलेन कल्प्यते । तदेतच्च “सतः परमदर्शनम्” इत्यत्रोक्तम् । अतः किमपरमनिराकृतम्, यन्निराकरणाय पुनरिदं भाष्यकारेणोच्यते ? समाधत्ते—इदमवशिष्यते, उपलब्धं ह्यनुपलभ्यमानम् ‘नाऽस्ति’ इत्यस्य ज्ञानस्य गोचरतामापद्यते । यदेवोपलब्धं नोपलभ्यते, तदेव ‘नाऽस्ति’ इत्यस्य ज्ञानस्य विषयः । उपलब्धानुपलब्धिरेव ‘नाऽस्ति’ इति ज्ञायते व्यपदिश्यते चेत्यर्थः । कस्मादुपलब्धानुपलब्धिरेव नाऽस्तीत्यत्राऽऽह—न ह्यत्यन्तानुपलभ्यमानं ‘नाऽस्ति’ इति ज्ञानमास्कन्दति । तत्र यद्युपलब्धमपि न गोचरी भवति, तदनास्पदं निर्विषयमेवेदम् ‘नाऽस्ति’ इति ज्ञानमभ्युपगतं भवति ; निर्विषयत्वे चोच्छेद एव स्यात् । अभ्युपगतं चैतत् “नाऽस्तीत्यस्यार्थस्याऽसन्निकृष्टस्य” इति अनेन ग्रन्थेन । तस्मादभावो निर्विषयोऽनेन उपलब्धानुपलम्भेन विषयेण विषयी वक्तव्यः । तस्माच्छब्द उपलब्धो मध्ये पुनरनुपलभ्यमानो नाऽस्तीत्यभ्युपगमनीयः । ततश्च विनष्टः ; विनष्टे च शब्दे ज्वालादिष्विवाऽऽयाता प्रत्यभिज्ञा भेदाग्रहणमात्ररूपा ; न पुनः परमार्थतस्तद्ग्रहणरूपेति ।

एवं चोद्यभाष्यं समर्थं चोद्यं परिहरति—अहो बताऽनुपलब्धा-

ययानुपलब्धिः 'नाऽस्ति' इत्यस्य ज्ञानस्योत्पत्तौ नेष्टे, तथा तद्ग्रह-
णविषयेऽप्यर्थे । तस्मादनुपलब्धिमात्रमेवेदम्, यदन्तरा शब्दे ।
तथा च लौकिका जायादिषु नाऽनुपलब्धिमात्रेण 'नास्ति' इत्यव-
गच्छन्ति, पुनर्दर्शने विश्वासदर्शनात् । तस्मात् सप्रत्यभिज्ञप्रत्यक्ष-
सव्यपेक्षोऽयं प्रमाणाभावस्तत्र वक्तव्यः । कुतः ? सापेक्षत्वादभावस्य
निरपेक्षत्वाच्च प्रत्यक्षस्य । तदेतत् (१) "आनुपूर्व्या सिद्धम्"—
इत्यनेनोक्तम् । यदप्यत्राऽनुमानं सर्वभावविषयमुक्तं नास्तितावग-
तौ, तदप्यत्र न सम्भवति ; अन्ते क्षयदर्शनात्—इति हि तत्र

विवेकोऽयम् ; यथैवाऽन्यन्तानुपलब्धिविषयानुपलब्धिः 'नाऽस्ति' इत्यस्य ज्ञानस्योत्पत्तौ
नेष्टे । विषयतां न यातीत्यर्थः ; तथैव तद्ग्रहणविषयेऽपि प्रत्यभिज्ञायमानेऽर्थ
इत्यर्थः । तस्मादनुपलब्धिमात्रमेवेदम् ; यदन्तरा शब्दे । न पुनर्नास्तित्वरूपेयम-
नुपलब्धिः ; यत् एव (२) तद्ग्रहणविषयो न नास्तितयोच्यते । तथा च लौ-
किकाः जायादिषु गृहावस्थितेषु गृहान्निर्गत्याऽनुपलब्धेषु पुनर्गृहं प्रवि-
श्य प्रत्यभिज्ञायमानेष्वनुपलब्धिमात्रतया 'नास्ति' इति नाऽवगच्छन्ति । कथं
पुनरवगम्यते नाऽस्तीति नाऽवगच्छन्तीति, तत्राऽऽह—पुनर्दर्शने विश्वास-
दर्शनात् । अन्यथा हि न विश्वासः स्यात् । तेन यदाहुः—यद्यपि प्रत्य-
भिज्ञायते ; तथाऽपि मध्ये विनष्टो भविष्यतीति तन्निरस्तम्, अनुपल-
ब्धिमात्रस्याऽपि (३) नाशरूपत्वात् ; आत्यन्तिकी ह्यनुपलब्धिर्विनाश इति
लोके (४) दृष्टम् । तस्मात् सप्रत्यभिज्ञाप्रत्यक्षसव्यपेक्षोऽयं प्रमाणाभावस्तत्र वक्तव्यः ।
यत्र प्रत्यभिज्ञाऽपि नोत्पद्यते ; तत्र प्रमाणाभावोऽभाव इति । कुतः ? सापेक्षत्वा-
दभावस्य । प्रमाणाभावोऽभाव इति ; तेन प्रमाणापेक्षया वक्तव्यः । (५) प्रत्य-
भिज्ञा च प्रमाणम्, अतस्तदपेक्षयाऽभावो वक्तव्यः । निरपेक्षत्वाच्च प्रत्य-
क्षस्य । न (६) प्रत्यक्षमनुपलम्भभावमपेक्षते ; तेन सत्यस्यन्तरानुपलम्भे
भवत्येव प्रत्यक्षात् प्रत्यभिज्ञानरूपात् भावनिश्चय इति । एतच्च 'तदे-
तदानुपूर्व्या सिद्धम्' इत्यत्र भाष्य उक्तम् । यदप्यत्राऽनुमानं सर्वभावविषयमुक्तं
नास्तितावगतौ, तदप्यत्र न सम्भवति । सर्वभावविषयं नास्तितावगतौ यदनु-

१. शा. भा. २२. २५ ।

२. तद्ग्रहणविषये नास्तिता नोच्यत इति. क. पु.

३. विनाशेति. क. पु. ।

४. प्रसिद्ध इति. क. पु. ।

५. प्रत्यभिज्ञाऽपि चेति. क. पु.

६. प्रत्यक्षमुपलम्भभावमिति. क. पु. ।

हेतुः । न च शब्देऽन्ते क्षयोऽस्ति । अतो न तेनाऽपि बाध्यत इयं प्रत्यभिज्ञा घटादिषु कदाचिदाकम्पयत्यपि ॥ २० ॥

मानमुक्तं बौद्धैः, तदप्यत्र शब्दे नाऽस्ति । कुतः ? 'अन्ते च क्षयदर्शनात्' इति तत्राऽनुमाने हेतुः । न च शब्देऽन्ते क्षयोऽस्ति । अतस्तेनाऽप्यनुमानेन न (१) बाध्यत इयं प्रत्यभिज्ञा ; घटादिषु कदाचित्प्रत्यभिज्ञानमिदमनुमानमाकम्पयतीत्यपि संभाव्यते, तेषां क्षयदर्शनादिति ; न पुनस्तेष्वपि प्रत्यभिज्ञा शक्यत आकम्पयितुमित्यनन्तरमेव वक्ष्यामः ।

“अन्ते च क्षयदर्शनात्” इत्ययं हेतुर्बौद्धानामित्यमुपवर्णनीयो निराकर्णीयश्च—इह घटादयो भावा विनाशभाज उपलभ्यन्ते; तेषु चिन्ता—किं ते स्वहेतुभ्यो विनश्चरा जायन्ते, उत कारणान्तरेण तेषां विनाशो जन्यत इति । तत्रैषां न कारणान्तरायत्तो विनाशः, (२) कारणान्तराधीनत्वे तस्य वस्त्वन्तरभूतस्योपनिपातेऽपि पूर्वभावस्य पूर्ववदुपलभ्यादिप्रसङ्गात् । न च कारणान्तरायत्त (३) जन्मा विनाशो भावस्वभावभूतो भवितुमर्हति, कारणभेदस्य कार्यभेदापादकत्वात् ; उत्पन्नोत्पद्यमानयोश्चैकत्वानुपपत्तिः । तस्मात् स्वहेतुत एव विनाशिनो भावा इति वेदितव्यम् । ततश्च विनाशं प्रत्यन्यानपेक्षया उदयानन्तरापवर्णिगं इत्यापतितम् । अतः क्षणिकस्थितिधर्माणो भावाः स्वहेतुभ्य आत्मानं लभन्ते; ते च क्षणान्तरमारभन्ते; तदपि क्षणान्तरमिति सदृशपरम्परोपजननजातविभ्रमाः पुमांसस्तत्त्वाध्यवसायिनो व्यवहरन्ति । यदा तु विलक्षणकारणान्तरोपनिपातो भवति, तदा विलक्ष्णक्षणान्तरोदये विनाशव्यवहारं प्रवर्तयन्ति । तस्मादन्ते विनाशो न स्वाभाविकं विनाशं विनोपपद्यत इति (४) तद्दर्शनात् स्वाभाविकः कृतकानां विनाशोऽभ्युपगम्यते । सर्वे च भावाः कृतकाः, आकस्मिकत्वे देशकालप्रकृतिनियमायोगात् ; सहेतुको हि भावो हेतुशक्तिमत्पुरुषध्यामानो नियतदेशकालप्रकृतिको भवतीत्युपपन्नम् । यच्च कृतकम्, तत्सर्वं विनाशि; यच्च विनाशि, तत्सर्वं क्षणिकमिति सिद्धं सर्वभावानां क्षणिकत्वम् ।

तत्र तावद्विदमेव वक्तव्यम्—न सर्वे भावाः कृतकाः, शब्दस्यैव हेत्वभावेनाऽकृतकत्वात् ; (५) यस्य हेत्वभावः, न तस्य कृतकत्वम्,

१. प्रस्यत इति ख. पु.

२. कारणान्तरायत्तत्वं इति. क. पु. ।

३. जन्माऽपीति. क. पु.

४. तद्दर्शनस्वाभाविक इति. क. पु. ।

५. यस्य यस्य हेत्वभावस्तस्य तस्याऽकृतकतेति. क. पु. ।

यथा शशविषाणादेः; अहेतुकश्च शब्द इति व्यापकानुपलब्धि-
रेव; कृतकता हि हेतुमत्तया व्याप्ता; तदभावे तस्याऽप्यभाव इति;
अहेतुकश्च शब्दः, सम्भाव्यमानस्य प्रयत्नस्य शब्दाभिव्यञ्जकत्वात्,
द्वितीयश्रवणे प्रत्यभिज्ञायमानत्वात्; न हि स एव प्रयत्नस्तस्योत्पाद-
कोऽभिव्यञ्जकश्चेति युज्यते । न चैतदपि वक्तुमुचितम्—अकिञ्चित्क-
रस्याऽनपेक्षणीयत्वादपेक्ष्यमाणः प्रयत्नः किं शब्दे जनयति ? न तावच्छ-
ब्दव्यतिरिक्तं किञ्चन; तत्र जातेऽपि शब्दस्य(१) पूर्ववदविचलितानुपजा-
तातिशयस्याऽनुपलब्धिप्रसङ्गात्; शब्दाव्यतिरेकिणि तृपजाते (शब्द
एवोपजायत इत्यापतितमिति । यस्मान्न प्रयत्नेन शब्दे किञ्चिज्जन्यते,
अपि तु श्रोत्रे; तस्मिंस्तु श्रोत्रवर्तिनि संस्कारे जाते) शब्दविषया संवित्
आत्मन्युदीयते, न पुनः शब्दस्य कश्चिदतिशयो जातो विपश्नो वेति ।

ननु निर्हेतुकत्वे देशकालप्रकृतिनियमो न स्यादित्युक्तम् । उच्यते-
को नाम शब्दस्य देशकालनियममभ्युपैति, विभुत्वान्नित्यत्वाच्च ?
प्रकृतिनियमस्त्वनानादौ नाऽस्त्येव; आदिमिति हि हेतुव्यापारोऽस्ति, न
पुनरनादौ; तेन कृतकत्वाच्छब्दस्य विनाशितेत्यसिद्धो हेतुः । न च
येऽपि कृतका भावाः तेषामपि स्वाभाविको विनाशः, विनाशस्य प्राभा-
कारैरर्थान्तरभूतस्याऽनभ्युपगमात्; यैव हि घटादीनानुपलब्धानां सत्य-
प्युपलम्भहेतुसाकल्येऽनुपलब्धिः, सैव तेषां विनाशः; अनुपलब्धिरपि
सैव तस्य, या तद्विविक्तस्य तुल्योपलम्भयोग्यस्य अवान्तरस्योपल-
ब्धिः; तस्यामेव चोपलब्धौ मुद्रादीनां व्यापारः, अर्थान्तरभूतकपालो-
दये वेति सूक्ष्मदृशामेष(२) पन्थाः ।

यदपि चेदमुच्यते—नित्यस्याऽर्थक्रियाक्रमेण वा यौगपद्येन वा नो-
पपद्यते, जननशक्तियुक्तस्य क्रमायोगात् यौगपद्यादर्शनाच्च । सहका-
रि(३)समवधानातिक्रमेणाऽर्थक्रियाक्रम इत्यपि न (४)युक्तम्, सह-
कारिणोऽकिञ्चित्करस्याऽनपेक्षणीयत्वात्; तादृशापेक्षायां चाऽपेक्षा-
नुपरमप्रसङ्गात्; किञ्चित्करत्वेऽपि व्यतिरिक्तकरत्वे तत एव व्यतिरिक्तात्
कार्यौदयः स्यात्, न पुनः पूर्वस्मात् भावादित्यर्थक्रियाशून्यत्वात्(५)
अन्यन्तासत्तापातः पूर्वस्य, तल्लक्षणत्वात्सत्तायाः । अव्यतिरिक्त-

१. पूर्ववदविचलितानपेक्षतातिशयेति. क. पु. ।

() एतच्चिह्नान्तर्गतः पाठस्त्रुटितः क. पुस्तके ।

२. पक्ष इति. क. पु. ।

३. समवधानक्रमेणेति. क. पु. ।

४. युक्त इति. क. पु. ।

५. अन्यत्वात्सत्तापात इति. क. पु. ।

अनपेक्षत्वात् ॥ २१ ॥

“अनपेक्षत्वात्” इति । सत्यामपि प्रत्यभिज्ञायां कदाचिदस-
मवायिकारणोपपत्तेः अनित्यताऽऽशङ्क्येत घटादीनामिव; तदप्यत्र
दर्शनाभावान्नाऽस्तीति स्थिता प्रत्यभिज्ञा ; तत्प्रमेयतया च नित्य-
त्वं शब्दस्य ॥ २१ ॥

प्रख्याभावाच्च योगस्य ॥ २२ ॥

“प्रख्याभावात्” इति । (१)अनपेक्षतायामसिद्ध्याशङ्कां निराक-
रोति । सेयमाशङ्कोपन्यस्यते—(२)“वायुरुद्धतः संयोगविभागैः
शब्दीभवति” इति । तथा च शिक्षाक्षराण्यनुगुणानि दृश्यन्ते —
रत्वे तु तदुदये भावस्याऽप्युत्पत्तेरनित्यतापातः । तदप्यनुपपन्नम्, ‘सर्व-
स्योत्पत्तिमत एव कार्योत्पादाभ्युपगमात् । तदुक्तम्—“उत्पत्तिमतः फ-
लस्य दर्शनात्” इति । न चैतावता स्थिरस्याऽऽकारकत्वम्, तदाश्रिता-
त्तस्मात्कार्योदये लोके तस्यैव कारकव्यवहारात् । कथं पुनरसौ (३)तदा-
श्रितः ? तत्रैव स्वहेतुना जनितत्वादिति कृतमतिविस्तरेण ॥ २० ॥

अनपेक्षत्वात् ॥ २१ ॥

“अनपेक्षत्वात्” इति सूत्रान्तरानुभाषणम् । सत्यामपि प्रत्यभिज्ञायां कदा-
चिदसमवायिकारणोपलब्धेरनित्यताऽऽशङ्क्येत घटादीनामिव; तदप्यत्र दर्शनाभावान्नाऽस्ति ।
घटादयो हि प्रत्यभिज्ञायमाना अप्यवयवसंयोगलक्षणस्याऽसमवायिका-
रणस्य दर्शनादनित्याः, तद्विनाशे विनाशसम्भवात्; शब्दे तु न किञ्चि-
दसमवायिकारणमस्ति, यद्विनाशाद्विनश्यन्ननित्यः स्यादित्यर्थः । प्रकृ-
तमुपसंहरति—इति स्थिता प्रत्यभिज्ञा; तत्प्रमेयतया च नित्यत्वं शब्दस्येति ॥ २१ ॥

प्रख्याभावाच्च योगस्य ॥ २२ ॥

“प्रख्याभावात्” इति सूत्रमनुभाषितम् । व्याचष्टे—अनपेक्षतायामसि-
द्ध्याशङ्कां निराकरोति । सेयमाशङ्कोपन्यस्यते—‘वायुरुद्धतः संयोगविभागैः शब्दीभवती’ति ।
(४)वायवीय एव शब्दः; तेनाऽनपेक्षत्वादित्यसिद्धो हेतुः । तथा च शिक्षा-

१ विपक्षताया असिद्ध्याशङ्कामिति. क. पु. । २. शा. भा. २३. १२ ।

३. भावस्तदाश्रित इति. क. पु. ।

४. वायवीया एव शब्दा इति. क. पु. ।

“वायुरापद्यते शब्दताम्” इति । तदिदं निराक्रियते—यदि वाय-
वीयः शब्दः स्यात्, वायोरवयवसन्निवेशविशेषः स्यात्; न च
वायवीयान सन्निवेशविशेषान् शब्द उपलभामहे । (१) ननु न चाक्षुषो
वायुः । स्पर्शनमप्युपलम्भकमेव, तेनोपलब्धाः स्युः; न चोपलभा-
महे । तस्मादप्रतिपक्षा प्रत्यभिज्ञा । कथं तर्हि शिक्षाक्षराणि? तदा-
यत्तत्वात् तच्छब्दोपलब्धेस्तदुपचारः ।

क्षराण्यनुमुणानि दृश्यन्ते “वायुरापद्यते शब्दताम्” इति । तदिदं निराक्रियते—यदि
वायवीयः शब्दः स्यात्, वायोरवयवसन्निवेशविशेषः स्यात्; न च वायवीयान् सन्निवे-
शविशेषान् शब्द उपलभामहे । यदि वाय्वारब्धः शब्दः स्यात्, तदीया अव-
यवा (२) वाय्वारब्धका उपलब्धा भवेयुः; न चोपलभ्यन्ते । तस्माच्च वाय-
वीयः शब्दः । ननु न चाक्षुषो वायुः । अनेनेदमाह—यदि वायुश्चाक्षुषः
स्यात्, तदा प्रत्यक्षो भवेत्; द्रव्यं हि प्रत्यक्षं चाक्षुषमेव; न चेद्वायु-
श्चाक्षुषः, प्रत्यक्षोऽपि न भवतीति । तथा चाऽचाक्षुषत्वे स्पर्शनमात्रेण
प्रतीतऽपि न शक्यते द्रव्यस्य प्रत्यक्षता वक्तुम्, गुणमात्रस्यैवैन्द्रिय-
कत्वनिराकरणकारणभावात्; दर्शनस्पर्शनाभ्यां हि गुणत्यागेनाऽपि
द्रव्यग्रहणेनाऽन्वयव्यतिरेकाभ्यां द्रव्यस्याऽपि प्रत्यक्षता भवति; अचा-
क्षुषत्वे तु वायोः (३) स्पर्शाद्व्यतिरेचयितुमशक्यत्वाच्च प्रत्यक्षतेति । उक्त-
रम्—स्पर्शनमप्युपलम्भकमेव, न केवलं चक्षुः ।

अयं चाऽऽशयः—यद्यपि वायुरचाक्षुषः, तथाऽपि स्पर्शनेन्द्रिया-
न्वयव्यतिरेकानुविधायित्वात् तत्प्रतिपक्षे प्रत्यक्षत्वमेव; तथा स्पर्शा-
न्तरेऽपि तद्द्रव्यबुद्धेः स्पर्शादपि व्यतिरेकः शक्यत एव वक्तुम् ।
यद्यपि शीतोष्णस्पर्शावाप्यतैजसावेव, न वायवीयौ; तथाऽपि तयो-
रुपलम्भे वायवीयस्याऽनुष्णाशीतस्याऽप्यनुलम्भे तद्द्रव्यप्रतीतेः
शक्यत एव व्यतिरेकः कर्तुमिति । अतश्च स्पर्शनत्वे वायोर्यदि
वायवीयः शब्दः स्यात्, तेन स्पर्शनेन्द्रियेण तत्सन्निवेश उपलब्धाः स्युः;
न चोपलब्धाः । तस्मादप्रतिपक्षा प्रत्यभिज्ञा । कथं तर्हि शिक्षाक्षराणि? तदायत्तत्वात्
वाय्वयत्तत्वाच्छब्दोपलब्धेस्तदुपचारो वायवीयोपचारः ॥ २२ ॥

लिङ्गदर्शनाच्च ॥ २३ ॥

तथा च वेदाक्षराण्यस्मिन् पक्षेऽनुगुणतराणि दृश्यन्ते “वाचा विरूपनित्यया” इति । कोऽत्रातिशयः ? नित्यताभिधानं श्रुत्या । तस्मात् प्रत्यभिज्ञाप्रमेयत्वान्नित्यताऽवस्थिता शब्दे ॥ २३ ॥

इति षष्ठं शब्दनित्यत्वाधिकरणम् ॥

अथ सप्तमं वाक्याधिकरणम् ॥

उत्पत्तौ वाऽवचानास्स्युरर्थस्याऽतन्निमित्तत्वात् ॥ २४ ॥

“उत्पत्तौ वाऽवचनाः स्युरर्थस्याऽतन्निमित्तत्वात्” । (१) “यद्यौत्पत्तिको नित्यः शब्दः सम्बन्धश्च, तथाऽपि न चोदनालक्षणो धर्मः” इति किमिदमारब्धम् ? इदमारब्धम्—वृद्धव्य-

लिङ्गदर्शनाच्च ॥ २३ ॥

तथा च (२) वेदाक्षराण्यस्मिन् पक्षेऽनुगुणतराणि दृश्यन्ते “वाचा विरूपनित्यया” इति । कोऽत्रातिशयः ? येनाऽनुगुणतराणीत्युच्यते । उत्तरम्—नित्यत्वाभिधानं श्रुत्या । नित्यशब्देन श्रुत्यैव नित्यतोच्यते; “वायुरापद्यते शब्दताम्” इति । न तु श्रुत्या अनित्यतोच्यते ; तस्मात्प्रत्यभिज्ञाप्रमेयत्वान्नित्यताऽवस्थिता शब्दे ॥ २३ ॥

इति षष्ठं शब्दनित्यत्वाधिकरणम् ।

अथ सप्तमं वाक्याधिकरणम् ॥

उत्पत्तौ वाऽवचानास्स्युरर्थस्याऽतन्निमित्तत्वात् ॥ २४ ॥

“उत्पत्तौ वाऽवचनाः स्युरर्थस्याऽतन्निमित्तत्वात्” । “यद्यौत्पत्तिको नित्यः शब्दः सम्बन्धश्च, तथाऽपि न चोदनालक्षणो धर्मः” इति भाष्यम् । नुभाष्य आक्षिपति—किमिदमारब्धमिति । समाधत्ते—इदमारब्धम्, वृद्धव्यव-

वहारादौत्पत्तिकत्वमुक्तं शब्दार्थज्ञानस्य । वृद्धव्यवहारश्च प्रमाणा-
न्तरावगम्यं वाक्येनाऽर्थं प्रतिपादयतः कस्यचित् कश्चिदन्यः प्रति-
पद्यते । तत्प्रतिपत्त्या बालोऽपि (१) जानाति 'अनेनैव तत्प्रतिपाद्यते'
इति । प्रतिपत्तिश्च हानोपादानादिकार्यावगम्या । हानोपादानादि
च प्रमाणान्तरप्रमितविषयमेव शक्यतेऽवगन्तुम्, नाऽप्रमितविषयम् ।
अतश्च प्रमाणान्तरप्रमितविषयमेवौत्पत्तिकत्वं शक्यतेऽवगन्तुम् ; न
पुनर्यत्र शब्दावगमपूर्वको व्यवहारः, तत्रौत्पत्तिकत्वं शक्यावगमम् ।

हारादौत्पत्तिकत्वमुक्तं शब्दार्थज्ञानस्य । शब्दाद्यर्थज्ञानं तदौत्पत्तिकं पुरुषप्र-
यत्नानपेक्षमसामयिकं वृद्धव्यवहारदेव शब्दस्य वाचकशक्तिपरिज्ञा-
नेन समयनिरपेक्षेण तदुत्पत्तेरित्युक्तम् । वृद्धव्यवहारश्चाऽयमुच्यते, यः
प्रमाणान्तरावगम्यमर्थं कस्यचित्प्रतिपादयतो वाक्येन, कश्चिदन्यः प्रतिपद्यते । प्र-
माणान्तरेणाऽवगन्तुं शक्यमर्थं प्रतिपादयतो वृद्धस्य वाक्यादपरो वृद्धः
प्रतिपद्यते, स वृद्धव्यवहार (२) उच्यते । तस्य प्रतिपत्त्या शब्दश्रवणा-
नन्तरभाविन्या बालोऽपि जानाति 'अनेन शब्देनैव तद्वस्तु प्रतिपादितम्'
इति शब्दे वाचकशक्तिमवगच्छतीत्यर्थः । शब्दार्थप्रतिपत्तिश्च प्रतिपत्तृ-
वृद्धवर्तिनी (३) तदर्थविषयोपादानादिकार्यगम्या ; स्वविषये हि बालेन
हानोपादाने प्रतिपत्तिपूर्वके दृष्टे इति हानोपादाने दृष्ट्वा वृद्धस्य प्रतिप-
त्तिरनुमीयते । हानोपादानादि च प्रमाणान्तरप्रमितविषयमेव शक्यतेऽवगन्तुम्,
नाऽप्रमितविषयम् । प्रमाणान्तरेण योऽर्थोऽवगम्यते, तद्विषयमेव यद्धानोपा-
दानादि तदवगन्तुं शक्यते, न पुनरप्रमितविषयम् । अतश्च प्रमाणान्तरप्रमित-
विषयमेवौत्पत्तिकत्वं शक्यतेऽवगन्तुम् । (तस्मात्प्रमाणान्तरप्रमितविषयाद्धानो-
पादानात् प्रतिपत्तिरनुमीयते ; प्रतिपत्त्या च प्रतिपादकशक्तिः ; प्रति-
पादकशक्त्या च ज्ञातया शब्दार्थावगमः ; तेन य एव प्रमाणान्तरग-
म्योऽर्थः, स एव पुरुषसमयानपेक्षः शक्यतेऽवगन्तुम् ।) न पुनर्यत्र शब्दा-
वगमपूर्वको व्यवहारः, तत्रौत्पत्तिकत्वं शक्यावगमम् । वेदे हि शब्दार्थमवगम्य
वृद्धव्यवहारः, नाऽन्यथा ।

एवं च यदाशङ्क्यते-वेदेऽपि वैदिकार्थविषयं व्यवहारं दृष्ट्वा

१. विजानातीति. क. पु. ।

२. इत्युच्यत इति. क. पु. ।

३. तदर्थविषयवृद्धसम्बन्धिहानोपादानादिकार्यगम्येति. क. पु. ।

() कुण्डलान्तर्गतो भागः क पुस्तके नाऽस्ति ।

तस्माद्वैदिकानामग्निहोत्रादीनामौत्पत्तिकत्वं दुरवगमम् । तस्मादौत्पत्तिकत्वक्लेशोऽनर्थकः; वेदप्रामाण्यसिद्ध्यर्थमौत्पत्तिकत्वमिष्यते स्वतन्त्रागमवादिभिः । न च वृद्धव्यवहारात् सिद्धमौत्पत्तिकत्वं वेदार्थप्रतिपत्तावभ्युपायतां प्रतिपत्तुं क्षमम् । किमिति न क्षमम् ? समुदायाद्धि वृद्धव्यवहारेऽर्थोऽवगम्यते ; न चाऽसौ समुदायो वेदे प्रयुक्तः । तस्मान्न निमित्ततां प्रतिपद्यते । ननु चाऽन्वयव्यतिरेकाभ्यां वृद्धव्यवहारादेव पदार्थपूर्वको वाक्यार्थोऽवगम्यते । आवापोद्धारा-

प्रतिपत्तिमनुमाय शब्दस्य शक्तिं ज्ञात्वाऽर्थः प्रतीयत इति, तदपि निराकृतम् ; यदेव हि प्रमाणान्तरेण शक्यतेऽवगन्तुम्, तद्विषयमेव हानोपादानं शक्यावगमम् । अतः कथमनुमीलितागमविलोचनो बालः शब्दैकगम्यविषयं हानोपादानं बुध्येत ? अनवबुद्धहानोपादानश्च कथं तद्विषयां प्रतिपत्तिं बुद्धस्याऽनुमिमीते ? अनुमिततद्विषयबुद्धप्रतिपत्तिश्च कथं तद्विषयां शब्दस्य शक्तिमवधारयेत् ? अनवधारिततद्विषयशक्तिश्च तदर्थं कथं शब्दादवगच्छेत् ? अनवगच्छश्च कथं व्यवहरेदिति । तस्माद्वैदिकानामग्निहोत्रादिवाक्यानां प्रमाणान्तरानवगम्यार्थविषयाणामौत्पत्तिकत्वं दुरवगमम् । तस्माद्वृद्धव्यवहारनिबन्धनौत्पत्तिकशब्दशक्तिप्रतिपादनक्लेशोऽनर्थकः । वेदप्रामाण्यसिद्ध्यर्थमौत्पत्तिकत्वमिष्यते स्वतन्त्रागमवादिभिः मीमांसकैः । न च वृद्धव्यवहारासिद्धं प्रमाणान्तरानवगम्यार्थविषयमौत्पत्तिकत्वं प्रमाणान्तरानवगम्यवेदार्थप्रतीतौ निमित्ततां प्रतिपत्तुं क्षमम् । किमिति न क्षमम् ? समुदायाद्धि वृद्धव्यवहारेऽर्थोऽवगम्यते । यतश्चाऽर्थो (१) अवगतः तस्यैव शक्तिनिश्चयः । न चाऽसौ समुदायो लौकिकः 'गामानय' इत्यादिवेदे प्रयुक्तः ; तस्मान्न निमित्तताऽवगम्यते ।

(२) चोदयति—ननु चाऽन्वयव्यतिरेकाभ्यां वृद्धव्यवहारादेव पदार्थपूर्वको वाक्यार्थोऽवगम्यते । अस्याऽर्थः—यदि समुदाय एव वाक्यार्थप्रतिपादको भवेत्, तदा समुदायान्तरस्याऽव्युत्पन्नशक्तिकतयाऽवगमकत्वं न स्यात् ; यदा तु पदान्येव पदार्थप्रतिपादनेन वाक्यार्थप्रतिपादयन्ति, तदा वेदेऽपि तेषां पदानां भावात् पदार्थप्रतिपत्तिपूर्वको वाक्यार्थोऽवगन्तुं शक्यते; पदानां च पदार्थप्रतिपादकत्वं कथमव-

भ्यां हि 'देवदत्ते गामभ्याज शुक्लम्, देवदत्त गामभ्याज कृष्णम्, विष्णुमित्र गां बधान रक्ताम्' इत्येकत्राऽन्वितशुक्लार्थः, अन्यत्राऽपो-
द्धृतशुक्लार्थोऽन्वितकृष्णार्थश्च, अन्यत्राऽपोद्धृतशुक्लार्थोऽन्वित-
बधानार्थश्च(?) वाक्यार्थोऽवगम्यते । अतोऽवगम्यते—पदेभ्यः
(२) पदार्था एवाऽवगम्यन्ते, न वाक्यार्थः; पदार्थसमुदायेन वाक्यार्थः
(३) अवगम्यते : अन्यथा होकपदोद्धारे सकल(४) वाक्यार्था-
नवगतिरेव स्यात्, न पदार्थमात्रस्य । तस्मात् पदेभ्यः पदार्थाः,
पदार्थेभ्यः परस्परान्वितानवगतिः ।

यदि पदेभ्यः पदार्था अनवीयन्ते, पदार्थेभ्यः परस्पर-
रान्वयः, किं पदार्थनिमित्तक एव वाक्यार्थः ? ओम् इत्यु-
गम्यते ? उत्तरमन्वय(७)व्यतिरेकाभ्यां नास्ति दर्शयति—आवापोद्धाराभ्यां
हि 'देवदत्त गामभ्याज शुक्लम्, देवदत्त गामभ्याज कृष्णम्, विष्णुमित्र गां बधान र-
क्ताम्' इति एकत्राऽन्वितशुक्लार्थः, अन्यत्रापाद्ध शुकलार्थोऽन्वितकृष्णार्थश्च, अन्यत्राऽपाद्धता-
भ्याजार्थोऽन्वितबधानार्थश्च वाक्यार्थोऽवगम्यते । एतच्चोपलक्षणम् ; तेनदमपि
ग्राह्यम्—एकत्राऽन्वितदेवदत्तार्थोऽन्यत्राऽपोद्धृतदेवदत्तार्थोऽन्वितविष्णु-
मित्रार्थश्चेति । यस्य पदस्याऽऽवापोत्पक्षेणेन यस्य पदार्थस्याऽन्वयः, यस्य
च पदस्योद्धारेणाऽऽपनयेन यस्य पदार्थस्याऽपनयः, तस्मिन् पदार्थे तस्यैव
पदस्य प्रतिपादकत्वम् ।

अतोऽवगम्यते—पदेभ्यः पदार्था एवाऽवगम्यन्ते, न वाक्यार्थः; पदार्थ-
समुदायेन वाक्यार्थोऽवगम्यते । अन्यथा होकपदोद्धारे सकलवाक्यार्थानवगतिरेव
स्यात् : यथा पदाद्धपोद्धारे सकलपदाथानवगतिः । न पुनः पदार्थमात्रस्याऽ
नवगतिः । तस्मात्पदेभ्यः पदार्था अवगम्यन्ते; पदार्थेभ्यः परस्परान्वितवाक्यार्था-
नवगतिः । पूर्वपक्षी पारहरति—यदि पदेभ्यः(६) पदार्था एवाऽवनीयन्ते; पदार्थेभ्यः
परस्परान्वयः । स एवाऽऽह—किं पदार्थनिमित्तक एव(७) वाक्यार्थ इति । चोदायेता-
ऽह—ओमित्युच्यते । पूर्वपक्षेणाह—कस्य पदार्थस्य कस्मिन्नन्वये हेतुत्वम् ? चोदयि-

१. वाक्यार्थोऽवगम्यत इति नाऽस्ति क. पु. ।

२. पदार्थ एवाऽवधार्यत इति क. पु. । ३. गम्यत इति क. पु. ।

४. वाक्यार्थानवगतिरेव न स्यादिति क. पु. ।

५. व्यतिरेकाभ्यां च दर्शयतीति. क. पु. । ६. पदार्थ एवाऽवगम्यत इति क. पु. ।

७. अन्वय इति क. पु. ।

च्यते । कस्य पदार्थस्य कस्मिन्नन्वये हेतुत्वम् ? सर्वस्य सर्वस्मि-
न्निति ब्रूमः । एवं तर्हि सर्ववाक्यार्थावगतिः सर्वस्मात् । नियमे वा
हेतुर्वक्तव्यः 'इत्थंभूतेनेत्थंभूतोऽन्वयः प्रतिपाद्यते' इति । न चाऽत्र
वृद्ध(१)व्यवहारं मुक्त्वाऽन्यत्कारणमुपलभामहे । तस्माद्यत्र समुदायः
प्रयुक्तः, तत्रैव पदं पदार्थमवगमयति; पदार्थश्च पदार्थान्तरेणाऽन्वि-
तमात्मानमिति प्रयोगप्रतिपत्तिमूल्यं कल्पना । अतोऽन्वयव्यतिरे-
कावपि प्रतिपत्तिविषयावेव; सत्यां हि प्रतिपत्तावावापोद्धारावगति-

ताऽऽह-सर्वस्य सर्वस्मिन्निति ब्रूमः । सर्वस्य पदार्थस्य सर्वस्मिन्नन्वये हेतुत्व-
मिति ब्रूमः ।

पूर्वपक्ष्याह-एवं तर्हि सर्ववाक्यार्थावगतिः सर्वस्मात् । यदि सर्वस्य(२) पदार्थ-
स्य सर्वस्मिन्नन्वये हेतुत्वम्, तदैकस्मात् पदादुच्चरितात् पदार्थेऽवगते
सर्वार्थान्वयप्रतीतिः सर्ववाक्यार्थावगतिः स्यात्; नियमे वा हेतुर्वक्तव्यः—
इत्थंभूतेनेत्थंभूतोऽन्वयः प्रतिपाद्यते इति । सन्निहितोच्चारितपदप्रतिपादितसा-
क्षाङ्गान्वययोग्येन तथाभूतपदार्थान्नरान्वयः प्रतिपाद्यते इत्यस्मिन्नियमे
हेतुर्वक्तव्यः । न चाऽत्र वृद्धव्यवहारं मुक्त्वाऽन्यत्कारणमुपलभामहे । वृद्धव्यवहारे
हि तादृशेन पदार्थेन तादृशान्वयप्रतिपादनदर्शनात् तत्रैव हेतुत्वम्, ना-
न्यत्रेति नियमः सिध्यति; न पुनरत्र कारणान्तरमस्ति । यत एव वृद्ध-
व्यवहारस्य कारणत्वम्, तस्माद्यत्र प्रयुक्तः समुदायः, तत्रैव पदं पदार्थमवगमयति;
पदार्थश्च पदार्थान्तरेणाऽन्वितमात्मानमिति प्रयोगप्रतिपत्तिमूल्यं कल्पना । यत्रैव(३) प्रमा-
णान्तरगम्येऽर्थे वृद्धव्यवहारविषये समुदायः प्रयुक्तः, तत्रैव पदं पदा-
र्थमवगमयति पदार्थश्च पदार्थान्तरेणाऽन्वितमात्मानमिति प्रयोक्तुः प्रयो-
गात् प्रतिपत्तुश्च प्रतिपत्तेरिदं कल्प्यते; तेन यत्र प्रयोगप्रतिपत्ति न दृष्टे
प्रमाणान्तराविषये वेदार्थे, तत्र न पदात्पदार्थावगतिः । न च पदार्थस्या-
ऽपि पदार्थान्तरान्वितात्मप्रतिपादकता ।

उपसंहरति-अतोऽन्वयव्यतिरेकावपि प्रतिपत्तिविषयावेव । यत्रैवाऽशब्दस्य
(४)प्रमाणान्तरगम्येऽर्थे प्रतिपत्तिः, तत्रैवाऽन्वयव्यतिरेकावपि । कस्मा-
दित्याह-सत्यां हि प्रतिपत्तावावापोद्धारावगतिर्व्यवहारे व्युत्पाद्यस्य । (५)यस्माद्य-

१. व्यवहारप्रयोगमिति क. पु. ।

२. पदार्थस्येति नाऽस्ति क. पु. ।

३. प्रमाणान्तरावगम्य इति क. पु. ।

४. बालस्य प्रमाणान्तरेति क. पु. ।

५. यस्मादस्मिन्निति ख. पु. ।

व्यवहारे व्युत्पाद्यस्य । अवगतिश्च प्रमाणान्तरप्रमितविषयैव, हानो-
पादानावगम्यत्वात् (१) वृद्धप्रतिपत्तेरित्युक्तम् ।

यत्र पुनः प्रमाणेन 'अस्मिन्नर्थे प्रयुक्तः' इति न ज्ञा-
यते, प्रयोगादेवार्थोऽवगन्तव्यः, तत्र कथं निमित्तता शक्यते
कल्पयितुं पदपदार्थयोः, प्रतिपत्तिपूर्वकत्वान्निमित्तभावस्य ? न

स्मिन्नर्थे प्रतिपत्तिवृद्धस्याऽस्त, व्युत्पाद्यस्य तास्मिन्नेव व्यवहारे (२) आ-
वापोद्धारावपि । तथाऽपि किमित्याह—अवगतिश्च प्रमाणान्तरप्रमितविषयैव,
हानोपादानावगम्यत्वाद् (३) वृद्धप्रतिपत्तेरित्युक्तम् ।

(४) एतदुक्तं भवति—प्रमाणान्तरेण योऽर्थः प्रतीयते, तत्सम्बन्धिनी
एव हानोपादाने शक्येऽवगन्तुम् ; यद्विषये एव हानोपादाने
अवगते, तद्विषये वृद्धस्याऽपि प्रतिपत्तिरनुमीयते; यद्विषया च
प्रतिपत्तिरनुमीयते तद्विषय एव निमित्तत्वं प्रतीयत इति प्रमाणा-
न्तरप्रतिपाद्यविषयमेव पदपदार्थयोर्निमित्तत्वम्, न पुनः प्रमाणा-
न्तरावेषविषयमिति ।

यत्र पुनः प्रमाणेन 'अस्मिन्नर्थे प्रयुक्तः' इति नाऽवगम्यते, प्रयोगादेवार्थो-
ऽवगन्तव्यः, तत्र कथं निमित्तता शक्या कल्पयितुं पदपदार्थयोः ? यत्र पुनर्वदे
प्रमाणान्तरानवगम्यविषये 'अस्मिन्नर्थे अयं शब्दः प्रयुक्तः' इति
प्रमाणेन नाऽवगम्यते, शब्दप्रयोगादेव केवलादर्थो (५) अवगम्यः, तत्र
कथं निमित्तता पदपदार्थयोः, निमित्तभावग्रहणाभावात् ? (६) निमित्त-
तयावगतौ पदपदार्थौ निमित्तं भवतः ; न पुनरन्यथा, प्रथमश्रुतादप्र-
तीतेः; सर्वस्माच्च सर्वप्रतीतिप्रसङ्गात् । निमित्तभावग्रहणमेव कथं ना-
स्तीत्यत्राह—प्रतिपत्तिपूर्वकत्वान्निमित्तभावस्य । प्रतिपत्तिं गृहीत्वा वृद्धसम्ब-
न्धिनीं तद्विषयं शब्दस्य निमित्तभावं गृह्णाति, नाऽन्यथा । न च प्रमाणा-
न्तरानवगम्यविषया वृद्धप्रतिपत्तिरनुमातुं शक्या तद्विषयहानोपादा-
नादर्शनात् । न च तास्मिन्नप्रतीते तद्विषये हानोपादाने अवगम्यते इति
न प्रमाणान्तरानवगम्ये व्युत्पत्तिसम्भवः । प्रतिपत्तिपूर्वको निमित्तभाव

१. व्युत्पाद्यानामिति क. पु. । २. आवापोद्धारावगतिरिति क. पु. ।

३. व्युत्पाद्यानामित्युक्तमिति व्याख्यासम्मतः पाठः ।

४. या चाऽऽवावापोद्धारावगतिः सा प्रमाणान्तरेण योऽर्थोऽवगम्यते तद्विषयैव
व्युत्पाद्यानां हानोपादानावगम्यत्वाद् वृद्धप्रतिपत्तेरित्युक्तं भवतीति क. पु. ।

५. अवगन्तव्य इति क. पु. । ६. निमित्तभावावगताविति क. पु. ।

पुनर्निमित्तावगमादेव नैमित्तिकावगतिः । यस्मिन् हि सति यद्भवति तद्दर्शनात् 'अस्येदं निमित्तम्' इति भवति मतिः ; न पुनस्तत्सम्भवादेव । केन बोक्तमन्यथा ? नैमित्तिकावगमादेव निमित्तिकावगतिः । (१) अवगम्यते च 'अग्निहोत्रं जुहुयात्स्वर्गकामः' इति पदार्थान्वितो वाक्यार्थः । अतोऽत्रापि पदपदार्थयोर्निमित्तता केन वार्यते ? कथं पुनर्गम्यते 'अन्वितपदार्थको वाक्यार्थः' इति ? नन्वेतस्मादेव वाक्यात् । तर्हि (२) निमित्ततावगमादेव नैमित्तिकावगतिरित्युक्तम् । वृद्धव्यवहारे हि हानोपादा-

इत्यतो व्यतिरेकमाह—न पुनर्निमित्तावगमादेव नैमित्तिकावगतिः । निमित्तभावावगमपूर्विका नैमित्तिकी शब्दार्थे प्रतिपत्तिः पुनर्न संभवति; किन्तु प्रतिपत्तिपूर्वक एव निमित्तभावावगम इति । कुत इत्याह—यस्मिन् हि सति यद्भवति तद्दर्शनात् 'अस्येदं निमित्तम्' इति भवति मतिः; न पुनः (२) तत्सम्भवादेव । कार्यतो हि निमित्ततावगतः, (४) न स्वरूपमात्रत एव । तन प्रतिपत्ति पूर्वको निमित्तभावः, निमित्तभावावगमपूर्विका च स्वयं शब्दार्थप्रतिपत्तिः । (५) तेनाऽनवगते वेदार्थे प्रमाणान्तरानवगम्यं प्रति निमित्तत्वे कथं वेदाद्वैक्यार्थावगतिरिति ।

अत्र चोदयति—केन बोक्तमन्यथा ? एकग्रन्थेनाऽऽह—नैमित्तिकावगमादेव निमित्तिकावगतिः । नैमात्तकवाक्यार्थावगमे सत्येव निमित्तताऽवगम्यते । अवगम्यते च 'अग्निहोत्रं जुहुयात् स्वर्गकामः' इति पदार्थान्वितो वाक्यार्थः । अतोऽत्रापि पदपदार्थयोर्निमित्तता केन वार्यते ? पूर्वपक्षी परिहरति—कथं पुनर्गम्यते 'अन्वितपदार्थको वाक्यार्थः' इति ? आश्रयता एव पदार्था यस्मिन् सोऽत्र वाक्यार्थ इति (६) कथं गम्यते ? चोदयिताऽऽह—नन्वेतस्मादेव वाक्यात् । पूर्वपक्ष्याह—यद्येतस्मादेव वाक्यात् 'एवंविधो वाक्यार्थः' इत्यवगतिः, तर्हि निमित्ततावगमादेव नैमित्तिकावगतिरित्युक्तं त्वया भवति; 'वाक्यादेवमवगम्यत इत्ययमर्थो नैमित्तिकः' इति त्वयोक्तं भवति ।

ननु च सर्वत्रैवम्, कोऽयमस्माकमुपालम्भ इत्यत्राऽऽह—वृद्धव्यवहारे

१. गम्यते चेति क. पु. । २. निमित्तादेवेति क. पु. ।

३. तद्भावादेवेति क. पु. । ४. न पुनरिति क. पु. ।

५. न तेनाऽवगते अर्थं प्रति निमित्तत्वे कथं वेदार्थावगतिरिति क. पु. ।

६. कथं न मन्यत इति क. पु. ।

नादिगम्यं नैमित्तिकत्वम् ; इह पुनर्वचनादेव हानोपादाने प्रवर्तते; तस्माद्विपरीतम् ।

ननु च वृद्धव्यवहारेऽपि प्रतिपत्ता वाक्यादेवाऽर्थं प्रतिपद्यते; बालस्तु पार्श्वस्थः शब्दार्थयोः सम्बन्धं हानोपादानाभ्यां वेत्ति । सत्यम् ; असावपि तु सम्बन्धज्ञानोत्तरकालं ततो विजानाति निमित्तान्नैमित्तिकम् ; वेदे पुनरविज्ञातनिमित्तनैमित्तिकसम्बन्धः कस्य निमित्ततां विजानातु, कस्य वा नैमित्तिकत्वम् ?

अथ सामान्यतोदृष्टानुमानं क्रियते--वृद्धव्यवहारे पदपदार्थयोर्निमित्तभावो दृष्टः, वेदेऽपि त एव पदार्थाः, तस्माद्वेदेऽपि हि हानोपादानादिगम्यं नैमित्तिकत्वम् । लोके हि शब्दश्रवणानन्तरं विशिष्टार्थविषयं हानोपादानं दृष्ट्वा शब्देनाऽयमर्थः प्रतिपादितः इत्यवगम्यते; न पुनः शब्दत एव । ननु तत्राऽप्येवमेव भवतीत्यत्राऽऽह—इह पुनर्वचनादेव हानोपादाने प्रवर्तते; तस्माद्विपरीतम् । वचनादेवाऽर्थमवगम्य(२) हानोपादानाभ्यां भवितव्यम् ; हानोपादानाभ्यां च निमित्तनैमित्तिकसम्बन्धोऽवगन्तव्यः; तस्मान्नैमित्तिकादेव(३) नैमित्तिकार्थावगतिरिह प्राप्नोति; लोके तु प्रतिपत्तिपूर्वकं निमित्तस्त्वमिति ।

चोद्यमाह—ननु च वृद्धव्यवहारेऽपि प्रतिपत्ता वाक्यादेवाऽर्थं प्रतिपद्यते; बालस्तु पार्श्वस्थः शब्दार्थयोः सम्बन्धं हानोपादानाभ्यां वेत्ति । (४) तेन 'वृद्धप्रतिपत्ता प्रागभूतत्वाच्छब्दार्थप्रतिपत्तेर्न प्रतिपत्तिपूर्वकं निमित्तभावमवबुध्यते' इति मन्यते । परिहरति—सत्यम्, असावपि तु सम्बन्धज्ञानादुत्तरकालं ततो निमित्तान्नैमित्तिकं विजानाति । वृद्धोऽपि वृद्धान्तरप्रतिपत्त्या बालवन्निमित्तभावमवाऽवगम्य पश्चादर्थमवबुध्यते, प्रथमश्रवणेऽर्थानवगतरित्यर्थः । वेदे पुनरविज्ञातनिमित्तनैमित्तिकसम्बन्धः पुरुषः कस्य निमित्ततां जानातु, कस्य वा नैमित्तिकत्वम् ? निमित्तनैमित्तिकसम्बन्धज्ञानाभावे प्रतिपत्तावनुपपन्नायां निमित्तनैमित्तिकसम्बन्धोऽवगन्तुं न शक्यत इत्यर्थः ।

पुनश्चोद्यमाशङ्कने—अथ सामान्यतोदृष्टानुमानं क्रियते—वृद्धव्यवहारे पदपदार्थ-

१. रज्ञानेति क. पु. ।
२. हानोपादानाभ्यां भवितव्यमिति नास्ति. क. पु.
३. नैमित्तिकावगतिरिति. क. पु.
४. तेन च प्रतिपत्तेति. क. पु.

स्वार्थान्वितौ निमित्तत्वम्—इति ; एवं तर्हि कियन्तः (१) कस्यापि-
त्यत्र प्रमाणं नाऽस्ति । यावन्तो यस्यामवगतौ प्रतीयन्ते—इति चेत्,
अवगतिपूर्वकमेव तर्हि निमित्तत्वम् ; न सामान्यतोदृष्टनिमित्तकम् ;
न चाऽवगतेः प्रमाणमस्तीत्युक्तम् । तस्मात्सामान्यतोदृष्टनिबन्धनैवेयं
भ्रान्तिः । सामयिकी वा दृष्टव्यवहारपूर्विकादृष्टावगतिः ;

योनिमित्तभावो दृष्टः ; वेदेऽपि त एव पदपदार्थाः ; तस्माद्वेदेऽपि स्वार्थान्वितौ निमित्तत्व-
मिति । (अस्याऽर्थः—वेदवर्तिनः पदार्थाः स्वार्थान्वितौ निमित्तमिति सा-
ध्यते ; पदार्थत्वात् ; ये ये पदार्थास्ते ते) पदार्थान्वितौ निमित्तं यथा लौ-
किकवाक्यर्थवर्तिनः—इति सामान्यतोदृष्टेनाऽवगतनिमित्तभावाः स्वा-
न्वयमवबोधयिष्यन्तीति । दूषयति—यादे सामान्यतोदृष्टम्, एवं तर्हि
कियन्तः कस्यामन्वितावित्यत्र नास्ति नः प्रमाणम् ; वेदे ह्यनेकसहस्रसंख्य-
पदजातार्थानामवगतानां न ज्ञायते के पदार्थाः कियन्तो वा कस्यामन्वि-
तौ निमित्तमिति । न च बृहद्व्यवहारानुसारेण आकाङ्क्षासन्निधियोग्यता-
नियामिकाः, तदनुसारेण प्रमाणान्तरावेद्यार्थान्वयप्रतिपत्त्यभावप्रस-
ङ्गात् । चोद्यमाशङ्कते—यावन्तो यस्यामवगतौ प्रतीयन्त इति चेदिति । दूषयति-
अवगतिपूर्वकं तर्हि निमित्तत्वम्, न सामान्यतोदृष्टनिमित्तकम् । यावन्तो यस्यामव-
गतावन्विताः प्रतीयन्ते, तावन्तस्तस्यामवगतौ निमित्तमित्याश्रीयमाणे
ऽवगतिदर्शनादेव तर्हि निमित्तत्वं पदार्थानां ज्ञायते ; न सामान्यतोद-
ृष्टेन । भवत्वेष्वम्, को दोष इत्यत्राह—न चाऽवगतेः प्रमाणमस्तीत्युक्तम् ।

उपसंहरति—तस्मात्सामान्यतोदृष्टनिबन्धनैवेयं भ्रान्तिः । पदानि पदार्थाश्च लोक-
वेद्योः साधारणा इति लोकवद्वेदेऽपि वक्तव्यार्थः प्रतीयत इति भ्रान्तिः ।
परमार्थतस्तु वेदार्थावगतौ कारणमेव नाऽस्त्युक्तेन न्यायेन । सामयिकी वा
दृष्टव्यवहारपूर्विकादृष्टावगतिः । अस्याऽर्थः—यदा अलौकिकार्थप्रतिपादकता
वेदानां नोपपद्यते, तदा प्रमाणान्तरगोचरार्थविषयत्वात् पौरुषेया एव
वेदाः । तथा च शब्दार्थसम्बन्धोऽपि नौत्पत्तिकः । तथा हि शक्यसमये
विषये किमिति दृष्टविपरीतं शब्दस्य स्वातन्त्र्यं परिकल्प्यते ? अतः
सामयिक्येव च शब्दार्थप्रतिपत्तिः ।

ननु समयोऽपि कथं शक्यते वक्तुम् ? अवश्यं ह्यनेन स-
मयं प्रणयता पूर्वसिद्धसम्बन्धाः केचन शब्दा अङ्गीकरणीयाः ।

लोकसिद्धैर्वा संज्ञासंज्ञिसम्बन्धं कृत्वा वैदिको व्यवहारः प्रवर्तितः कैश्चित् ।

ननु कार्यैक्यनिबन्धनमेकवाक्यत्वं भविष्यति । कार्यैक्यं च नियोगैक्यात् । नियोगैक्यं चाऽनुबन्धविनिर्मुक्त्यादित्युक्तम् । नियोगार्थश्च लोके वेदेऽपि स एव—इत्युक्तम् ; प्राप्ताप्राप्तविवेकेन

तथा चाऽङ्गीकृतं तावत् कंचत्स्वातन्त्र्यम् ; अतः किं समयकरणेन ? उच्यते—दृष्टव्यवहारपूर्विकादृष्टावगतिरिति । एतदुक्तं भवति—सामयिकशब्दैरेव व्यवहरमाणेषु व्युत्पन्नयोः समयो भविष्यति । ततश्च तौ व्यवहरिष्येते । तयोश्च व्यवहारेऽपरो व्युत्पद्यत इत्येवं पूर्वेषामपि व्यवहारव्युत्पत्तिः समयादुत्पन्ना । अतः सिद्धे समये अदृष्टमपि साध्यसाधनभावं वैदिकं प्रतिपादयितुं पुरुषैर्वेदाः प्रणीयन्त इति नाऽनुपपत्तिः । एवमेव च लोकासिद्धैः कृतकसम्बन्धैरेव शब्दैः संज्ञासंज्ञिसम्बन्धं कृत्वा वैदिको व्यवहारः प्रवर्तितः कैश्चित् । एतौ च समयकृतकसम्बन्धपक्षौ तु व्यन्यायावेव यथा भिन्नौ तथा दर्शितमेव सम्बन्धाक्षेपग्रन्थे पूर्वपक्ष एव ।

चोदयति—ननु कार्यैक्यनिबन्धनमेकवाक्यत्वं भविष्यति । अस्याऽर्थः—वृद्धव्यवहार एव वेदार्थप्राप्तपक्षावपि निमित्तम् । एवं हि वृद्धव्यवहारे प्रतिपन्नम्—कार्यान्वितं स्वात्मानं पदार्थाः प्रतिपादयन्तीति । लोके वेदे चैक एव कार्यात्मको नियोगार्थः । तेन व्युत्पत्तेर्विषयनानात्वं नाऽस्ति । अतो यावन्तः पदार्था एकस्मिन् कार्येऽन्वीयन्ते, तावत्पदार्थप्रतिपादकः पदसमूह एकं वाक्यमिति कार्यैक्यनिबन्धनमेकवाक्यत्वं भविष्यति । ननु च लोके वेदे च कार्यात्मकोऽर्थ एक इति कुतः ? तत्राऽह—कार्यैक्यं च लोकवेदयोर्नियोगस्य लिङादिशब्दस्यैक्यात् ; वाचकैक्याद्वाच्यैक्यमित्यर्थः ।

ननु च केवलस्य लिङादेरनुबन्धशून्यस्याऽर्थप्रतिपादकत्वाभावाल्लोके वेदे चाऽनुबन्धभेदात् वाचकमेकमित्यत्राऽह—नियोगैक्यं चाऽनुबन्धविनिर्मुक्त्यादित्युक्तम् । यद्यपि केवलादर्थानवगतिः, तथाऽप्यन्वयव्यतिरेकाभ्यां शक्यत एवेदमवगन्तुम् ‘कार्यार्थप्रतिपादका लिङादय एव’ इत्यनुबन्धं निर्मुच्य वाचकैक्यं लोकवेदयोः ।

ननु भवतु लिङादिरेकः, तथाऽपि लोके तस्य प्रेषणाध्यापणादिप्रतिपादकत्वात् वेदे च तेषां पुरुषधर्मभूतानामभावाच्चैकार्थत्वमित्यत आह—नियोगार्थश्च लिङाद्यर्थश्च लोके वेदे च स

हि प्रेषणादयोऽभिहिताः । तस्मान्निमित्तपूर्वकेऽपि न दोषः । सिद्धं सामान्यतोदृष्टमनुमानं निमित्तावगतौ ।

तदिदमयुक्तम् ; किं नियोगार्थः प्रमाणान्तरानिर्ज्ञातार्थतया लोकेऽर्थावगतौ निमित्ततया दृष्टः ? नेति ब्रूमः ; “प्रथमश्रुतः किं न प्रत्याययति ?” — इत्यनतिक्रमणीयोऽयं

एवेत्येतदप्युक्तम् । प्राप्ताप्राप्तविवेकेन हि प्रेषणादयोऽभिहिताः । प्रेषणाद्व्येषणादयो यल्लिङ्गाद्यर्था भगवता पाणिनिनाऽभिहिताः, तत्प्राप्ताप्राप्तविवेकेन समहीनज्ज्ञातोभिः प्रयुज्यमानेऽपि लिङ्गदौ कार्ये सर्वत्र प्रातेऽपि प्रेषणादयोऽप्राप्ता उपाधिभूता इति; कार्यं तु सर्वत्राऽर्थ इति । उपसंहारः—तस्मान्निमित्तपूर्वकेऽपि न दोषः । यद्यपि निमित्तं पूर्वमवगम्य पश्चादर्थः प्रतिपत्तव्यः; तथाऽपि दोषो नाऽस्ति, निमित्तभावस्य वृद्धव्यवहारेऽवगतत्वादिति । सिद्धं सामान्यतोदृष्टमनुमानं निमित्तावगतौ । निमित्तावगतौ सत्यां ये पदार्थाः, ते कार्यान्वयिनः स्वात्मानं प्रतिपादयन्ति; पदार्थाश्चैते—इति सामान्यतोदृष्टमनुमानं सिद्धम् ।

पूर्वपक्षी समर्थयते—तदिदमयुक्तम् । कुत इत्याह—किं नियोगार्थः प्रमाणान्तरानिर्ज्ञातार्थतया लोकेऽर्थावगतौ निमित्ततया दृष्टः ? अस्यार्थः—नियोगः अर्थो वाच्यो यस्य लिङ्गादेः, स नियोगार्थो लिङ्गादिः ; किं प्रमाणान्तरानिर्ज्ञातार्थतया प्रमाणान्तरेणाऽनिर्ज्ञातार्थः सन् लोकेऽर्थावगतौ निमित्ततया प्रसिद्धः, येन भवानेव वदति ? यदि प्रमाणान्तरेणाऽवेद्यमेवार्थं लिङ्गादिः प्रतिपादयतीति लोके दृष्टं स्यात्, तदा वेदेऽपि प्रमाणान्तरागोचरमर्थं लिङ्गादिः प्रतिपादयेत्; न चैतदस्तीति भावः । आक्षेपज्ज्ञातव्य उत्तरमाह—नेति ब्रूमः । स एवाऽऽह—प्रथमश्रुतः किं न प्रत्याययतीत्यनतिक्रमणीयोऽयं हेतुः । अस्यार्थः—यदि प्रमाणान्तरावेद्यार्थविषयो लिङ्गादिः, तदा सम्बन्धग्रहणमेव न स्यात्, अगृहीते सम्बन्धिनि सम्बन्धग्रहणमावात्; अगृहीतसम्बन्धस्य चाऽर्थप्रतिपादकत्वे प्रथमश्रुतस्य प्रत्यायकत्वप्रसङ्गो दुष्परिहरः । तस्मान्न प्रमाणान्तरावेद्यार्थविषयो लोके लिङ्गादिः प्रतीयत इति । पूर्वपक्षी दूषयति—एवं तर्हि तदर्थभेदस्याऽपि प्रमाणान्तरं मृग्यम् । लिङ्गाद्यर्थभेदस्य प्रमाणान्तरावेद्यस्य लिङ्गाद्यर्थस्य वेदे प्रमाणान्तरं मृग्यम्; न हि तस्य लिङ्गादिर्वाचकः, अगृहीतसम्बन्धत्वात् ।

अथोच्यते—य एवाऽसौ लोके नियोगार्थः, स एव वेदेऽपि, यदि

हेतुः । एवं तर्हि तदर्थभेदस्याऽपि प्रमाणान्तरं मृग्यम् । अनुबन्धाश्च तद्भेदानुवर्तिनो लोके दृष्टाः, न पुनस्तदनुवर्ती भेदः । तस्मात् परस्परान्वयिता न प्रयोगावच्छेदमन्यतोऽविज्ञाय शक्यतेऽवगन्तुम् । न चाऽसावच्छेदः प्रमाणान्तराभावाद्भेदे विद्यते । तस्मात् दर्शनान्तरं मृग्यम् । न चेष्टं स्वतन्त्रागमवादिनामिदम् । न च स्वभावादर्थान्वयगतिरित्युक्तम् । अतः प्रतीयमानपदार्थान्वयी वाक्यार्थः, न प्रमाणान्तरापेक्षा—इति गहनेयं न्यायप-

परमनुबन्धभेदात् भेद इत्यत्राऽऽह—अनुबन्धाश्च तद्भेदानुवर्तिनो लोके दृष्टाः, न पुनस्तद्भेदानुवर्ती भेदः । अस्याऽर्थः—लोकेऽपि भिन्नेष्वेव नियोगार्थेष्वनुबन्धाः सम्बन्ध्यन्त इति दृष्टम्, न पुनरनुबन्धानुवर्ती भेदः । तस्मात्स्वरूपत एव नियोगार्थो भिन्नः । अतो लोके वेदे च नियोगार्थस्य भिन्नत्वात् सम्बन्धग्रहणेऽप्रतीतिः प्रमाणान्तरं मृग्यम् । यत एव वैदिको नियोगार्थो भिन्नः, तस्मात्परस्परान्वयिता न प्रयोगावच्छेदमन्यतोऽविज्ञाय शक्यतेऽवगन्तुम् इत्यन्तः पदार्था अस्यामवगतावन्विताः—इति । यावत् प्रयोगावच्छेदोऽन्यतो न विज्ञातः, तावत्परस्परान्वयिता न शक्यतेऽवगन्तुम् ; न हि तदेदं शक्यते वदितुम्—यावन्तो यस्यामवगतौ लोके दृष्टा इति । ज्ञायतां तर्ह्यन्यतः प्रयोगावच्छेद इत्यत्राऽऽह—न चाऽसावच्छेदः प्रमाणान्तराभावाद्भेदे विद्यते । तस्माद्दर्शनान्तरमत्र वेदार्थे मृग्यं सम्बन्धग्रहणसौकर्याय । न चेष्टं स्वतन्त्रागमवादिनामिदम् । प्रमाणान्तरावगम्यार्थविषयत्वे स्वतन्त्रागमस्य प्रामाण्यं न सिध्यतीति स्वतन्त्रागमवादिनां दर्शनान्तरं वेदार्थे नेष्टम् ; न च दर्शनान्तरविरहेण सम्बन्धाग्रहणेऽपि स्वतोऽवगतिरित्युक्तम्—“सर्वत्र नो दर्शनं प्रमाणम्” इत्यत्र ।

पूर्वपक्ष्युपसंहरति—अतः प्रतीयमानपदार्थान्वयी वाक्यार्थः, न च प्रमाणान्तरापेक्षेति गहनेयं न्यायपदवी । कथमियमवगाहनीयेति युक्ता संप्रधारणा । अस्याऽर्थः—ये तावद्बुद्धव्यवहारप्रसिद्धाः पदार्था वाक्यार्थे प्रतीयन्ते, ते तावदन्वयिनः ; न च प्रमाणान्तरापेक्षित्वं त्वयाऽभ्युपगतम् ; अतो गहनोऽयं न्यायमार्गः कथमवगाह्यताम्—किमन्वितार्थप्रतिपत्तिस्त्यज्यताम्, उत प्रमाणान्तरनिरपेक्षत्वमिति युक्ता संप्रधारणेति । तत्र दृष्टान्वयप्रतिपत्त्यनुसारेण वरं प्रमाणान्तरापेक्षित्वमाश्रीयतामिति भावः ।

संप्रति राद्धान्तैकदेशी पूर्वपक्षमेवोपजीव्याऽऽह—यत एव मी-

दवी । कथमियमवगाहनीयेति युक्ता सम्प्रधारणा । अत एक ए-
वाऽयं बहुधा विकल्प्याऽवगम्यते लोके वेदे चेति ब्रह्मविदो मन्यन्ते ।
तस्माद्विवर्त एवाऽयमिति ब्रह्मविद्भिरवगन्तव्यम् । वेदविद्भिरि-
त्यर्थः । कथं पुनर्विवर्तपक्षे नाऽयं दोषः ? एकतावगतिस्तावन्नैवा-
ऽस्ति, (१) “श्रोत्रग्रहणे ह्यर्थे लोके”—इत्यनेन प्रतिपादितत्वात् ।
तदेवेदं दुरुक्तम्, कार्यविरोधादित्युच्यते । (२) किं कार्यतः

मांसकमते (३) स्वतन्त्रागमस्य न प्रामाण्यं सिध्यति, अत एक एवा-
ऽयं बहुधा विकल्प्याऽवगम्यते लोके वेदे चेति ब्रह्मविदो मन्यन्ते । एक एवा-
ऽयं शब्दो बहुधा प्रकृतिप्रत्ययविभागेन विकल्प्य अविद्यमान-
भेद एवारोपितभेदस्सन् लोके वेदे च प्रतीयत इति ब्रह्मविदो वेदविदो
वैयाकरणा मन्यन्ते । अस्मिन् हि दर्शने वाक्यं प्रत्यस्तमितावयववि-
भागम् ; न च तस्य स्वार्थेन सह वाच्यवाचकलक्षणः सम्बन्धः, किन्तु
तादात्म्यलक्षण एव; वाक्यमेव वाक्यार्थरूपतया विवर्तते शुक्तिकेव
रजतस्वरूपतया । तत्र यद्यपि वेदवाक्यार्थो मानान्तरागम्यतया अगृही-
तसम्बन्धः, तथाऽपि वेदवाक्यमेवाऽर्थरूपतया विवर्तिष्यत इत्यध्यारो-
पितप्रकृतिप्रत्ययपदगतौ चान्वयव्यतिरेकाबुपायमात्रं भवत इति । तस्मा-
द्विवर्त एवाऽयमिति ब्रह्मविद्भिरवगन्तव्यम् । पर(४) ब्रह्मविदो वेदान्तविदो मा-
प्रत्येभ्यन्त इत्याह—ब्रह्मविद्भिर्वेदविद्भिरेत्यर्थ इति ।

मीमांसकैकदेश्याह—कथं पुनर्विवर्तपक्षे नाऽयं दोषः ? वक्ष्यमा-
णः । तमेवाह—एकतावगतिस्तावन्नैवाऽस्ति, “श्रोत्रग्रहणे ह्यर्थे लोके” शब्द-
शब्दः प्रसिद्धः इत्यनेन ग्रन्थेन प्रतिपादितम् ; भिन्ना एव हि
वर्णाः श्रोत्रेणाऽवसीयन्ते ।

परिहरति—तदेवैकत्वं नाऽस्तीति दुरुक्तं कार्यविरोधादित्युच्यते, अपू-
र्ववाक्यार्थप्रतिपत्तिलक्षणकार्यविरोधादित्युच्यते; एकत्वे ह्यसति
कार्यं विरुध्यते; तस्मात् कार्यदेकं वाक्यमिति गम्यते ।
मीमांसकैकदेश्याह—किं कार्यतः प्रत्यक्षमात्मानं लभते ? येन भवानेकं
वाक्यं मन्यते । यदि हि कार्यतः प्रत्यक्षमात्मानं लभते, तदा स्यादे-

प्रत्यक्षमात्मानं लभते ? मा भूत्प्रत्यक्षम् ; (१) अनुमानमपि प्रमाणमेव । अनुमानादपि प्रमाणावगतिर्युक्तैव । भवद्विरप्यानुमानिकमेव प्रामाण्यं सर्वत्रोक्तम् । अनुमानादवगतस्याऽर्थस्य कथमेकत्वम् ? अन्यत्वं वा कथम् ? एकतया च विना किं न सिध्यति । इदं न सिध्यति—न ह्युपायाः कल्पिताः प्राप्नुवन्ति ; एकत्वावगतौ श्रुत्यामवच्छेदाः कल्पिताः स्युः । न (२) चैकतावगतिर्युक्ताऽनुमानात्—इति चोदितम् । (२) नैष दोषः ; अनुमानात् प्रमाणत्वमवच्छिद्य, ततः पुनरेकतामवयवैर्वेत्ति शुक्लः पटः इत्येवमादिषु । तदिदमागमात् प्रतिपन्नमेकत्वम् 'प्रत्यस्तमिताशे-

वम् ; न चैतदस्ति । परिहरति—मा भूत् प्रत्यक्षम् ; अनुमानमपि प्रमाणमेव । तेनाऽनुमानेन वाक्यमेकमस्तीति गम्यते । ननु कथमनुमानात् प्रमाण-भूतस्याऽवगतिरित्यत्राह—अनुमानादपि प्रमाणावगतिर्युक्तैव । न कदाचिदनुपपत्तिरित्यर्थः । भवद्विरपि मीमांसकैरानुमानिकमेव सर्वत्र प्रामाण्यामित्युक्तम् ।

अत्र चोदयति—अनुमानादवगतस्याऽर्थस्य कथमेकत्वम् ? कार्यानुमानेन चेद्वाक्यमनुमीयते कथं तस्यैकत्वम् ? कश्चिदाह—अन्यत्वं वा कथम् ? यथानुमानादेकत्वं न सिध्यति, तथा तत्राऽप्यन्यत्वं कथं सेत्स्यति ? कार्यं हि कारणमनुमापयति, न पुनरेकत्वमन्यत्वं वा (४) तस्य स्पृशति । स एवाह—एकतया च विना किं न सिध्यति ? तेन यद्येकत्वमवगन्तुमशक्यं मा शाकि ; अवगतेनाऽपि तेन प्रयोजनं नाऽस्तीति । चोदयिताह—इदं न सिध्यति ; न ह्युपायाः कल्पिताः (५) भवन्ति । असति च पुनरेकत्वे नोपायाः कल्पिता भवन्ति ; तस्मादेकत्वं यत्नतो वाच्यम् । न चैकतावगतिरनुमानाद्युक्तेति चोदितम् । अस्याऽर्थः—न मया 'अन्यत्वमनुमानादपगम्यते' इति चोदितम्, किन्तु 'एकत्वं कथमवगम्यते' इति चोदितम् ; तेन ममाऽयमुपा-लम्भ एव नोपपद्यते 'अन्यत्वं वा कथम्' इति ।

वैयाकरणानुसारी परिहरति—नैष दोषः ; अनुमानात् प्रमाणत्वमवच्छिद्य, ततः पुनरेकत्ववैरेकतां वेत्ति शुक्लः पटः इत्येवमादिषु । अस्याऽर्थः—कार्यतः कारणमनुमाय पुनरपि तस्यैकत्वं विना का-

१. अनुमानमपि प्रमाणमेवेति नऽस्ति क. पु.

२. न चैकताश्रुतिरिति. क. पु.

३. नाऽयमिति. क. पु.

४. तस्येति नाऽस्ति. क. पु.

५. प्राप्नुवन्तीति मूलसम्मतः पाठः ।

षागमविकल्पं स्वयं ब्रह्म प्रकाशते' इति ।

यदुच्यते—“श्रोत्रग्रहणे ह्यर्थे लोके शब्दशब्दः प्रसिद्धः” इति, तदप्यागमविरुद्धम् ; ‘गौः’ इति शब्दः, ‘गौः’ इत्यर्थः, ‘गौः’ इति विज्ञानम्, एकाभिधाननिर्देशात् ; (१) न हि भिन्नस्य युगपदेकाभिधानं सम्भवति । कथं पुनर्यौगपद्यावगमः ? वाचकज्ञानवाच्यानां परस्परापेक्षिणी स्वरूपावगतिर्यतः ।

अतश्च यदप्युक्तम्—सजातीयावमर्शशून्या न सामान्यावगतिरस्तीति, तदप्युक्तम् ; भेदनिबन्धना ह्येषा युक्तिः । विद्य-

यानुपपत्तेरवयवैः सहैकतां विजानाति; यावता हि विना कार्यं नोपपद्यते, तावद्वक्तव्यमिति । तदिदं कार्यानुमानगम्यमेकत्वमागमादङ्गीकरणात् प्रतिपन्नम् । कीदृशः पुनरयमागमार्थ इत्यत्राह—प्रत्यस्तमिताशेषाः गमविकल्पं स्वयं ब्रह्म प्रकाशते इति । प्रत्यस्तमिता अशेषा आगमविकल्पा व्याकरणनिबन्धनाः प्रकृत्यादिविकल्पा यस्मिन्नित्यर्थः ।

यदुच्यते “श्रोत्रग्रहणे ह्यर्थे लोके शब्दशब्दः प्रसिद्धः” इति, तदप्यागमविरुद्धम् । लोकव्यपदेशविरुद्धमित्यर्थः । तत्राह—गौरिति शब्दे गौरिति चाऽर्थः गौरिति च ज्ञानम् । कुतः ? एकाभिधाननिर्देशात् ; न हि भिन्नस्य युगपदेकाभिधानं सम्भवति । ये हि भिन्ना अर्था एकशब्दव्यपदेश्याः, न ते युगपत्तेन शब्देनोच्यन्ते । यथा अक्षादिषु । इह च युगपदेकाभिधाननिर्देशः । तस्मादेकमेवेदं तत्त्वं वाच्यवाचकज्ञानरूपतया विवर्तत इति । कथं पुनर्यौगपद्यावगमः ? कथं पुनर्युगपद्व्यपदेश इत्यवगम इत्यर्थः । उत्तरम्—वाचकज्ञानवाच्यानां परस्परापेक्षिणी स्वरूपावगतिर्यतः । वाचकज्ञानवाच्यानि तावत्परस्परापेक्षाणि प्रतिभान्ति ; तेन तेषां तावद्युगपदवगतिः ; (२) एकश्च व्यपदेशस्तस्मिन् काले; तस्माद्युगपदेकव्यपदेशप्रवृत्तिरिति सिद्धमेकत्वम् ।

अतश्च यदप्युक्तं सजातीयावमर्शशून्या न सामान्यावगतिरस्तीति । अस्याऽर्थः—सर्वशब्देषु सजातीया ये वर्णाः तदवमर्शशून्या सामान्यावगतिर्नाऽस्तीति—यावदर्थ इव केवलं सर्ववर्णेषु भेदानपरित्यज्य गवाकृतिः, शब्दत्वं न प्रतीयत इति—यदप्युक्तम्, (३) तदप्युक्तम् । कस्मात् ? भेदनिबन्धना ह्येषा युक्तिः । भेदे पारमार्थिके सत्येषा युक्तिः । विद्यमानस्य ह्यवमर्शो भवति,

मानस्य (१) ह्यवमर्शो भवति, (२) न कल्पितस्य । (३) उक्तं चैकत्व-
मेकाभिधाननिर्देशात् । ततः किम् ? इदं ततः—कल्पनयैव
बुद्धव्यवहारस्य निमित्ततोच्यते । (४) तच्चेदं कल्पनाबीजं बहुधाच्यते—
“पदमाद्यम्” इत्येवमादि । तस्मात् पदार्थवेदनेन संस्कृतान्यभेदं
प्रतिपद्यन्त इत्यर्थः ।

न चैतावता अप्रामाण्यं श्रुतेः, प्रमेये शक्तिसद्भावादित्युक्तम् । अतोऽनागमिकी कल्पना प्रत्यवायाय, न (५) वै-
दिकी, परमार्थपरत्वाद्वैदिकस्य । अतः सिद्धमौत्पत्तिकत्वमस्मत्प-

न कल्पितस्य । तेन यदि भेदः पारमार्थिकः स्यात्, तदेदमुपपद्यते—भेद
एव प्रतीयते न सामान्यमिति; न च पारमार्थिको भेदोऽस्ति; तदाह—
उक्तं चैकत्वं सर्वशब्दानां शब्दः शब्द इत्येकाभिधाननिर्देशात् । तस्मादेक
एव शब्दो वाक्यात्मक इति स्थितम् ।

सम्प्रति येनाऽभिप्रायेणोक्तम् ‘कथं पुनर्विवर्तपक्षे नाऽयं दोषः’
इति, तमभिप्रायमुद्गिरति—ततः किमिति । यदि काल्पनिको भेदः,
तथाऽपि कथं वेदार्थप्रतिपत्तिरिति । उत्तरम्—इदं ततः, कल्पनयैव
बुद्धव्यवहारस्य निमित्ततोच्यते । कल्पितावयवगता बुद्धव्यवहारव्युत्प-
त्तिर्निमित्तमात्रम्, अदृष्टव्यवहारस्याऽप्रतीतेः, दृष्टव्यवहारस्य चा-
ऽपूर्वादिपि वाक्यात्प्रतीतेः । तच्चेदं कल्पनाबीजं बहुधा कथ्यते “पद-
माद्यम्” इत्यादि । यथा कल्पनया बुद्धव्यवहारो निमित्तम् अस्याः
कल्पनाया यद्बीजं तद्बहुधा कथ्यते—पदमाद्यं वाक्यम्, सर्वाणि
पदानि वाक्यम्, आख्यातपदं वाक्यमित्यादि । उपसंहरन्नाह—तस्मात्प-
दार्थवेदनेन संस्कृतानि भेदकल्पनया संस्कृतानि अभेदम् अभिज्ञं वाक्यं प्रति-
पद्यन्ते; अर्थरूपेण विवृत्तमित्यर्थः ।

नन्वेवं काल्पनिकभेदपूर्वकत्वादप्रामाण्यं श्रुतेरित्यत्राऽह—न
चैतावता अप्रामाण्यं श्रुतेः, प्रमेये शक्तिसद्भावादित्युक्तम् । अविद्यमानो-
पायाश्रयणेनाऽपि पारमार्थिके प्रमेये शक्तिसद्भावादित्युक्तं वैया-
करणैः । अतोऽनागमिकी कल्पना प्रत्यवायाय, न वैदिकी । यद्यपि वैदिकोऽर्थः

१. ह्यवमर्शो भवन्तीति. क. पु. २. न पुनरिति. क. पु.

३. एवञ्चेति. क. पु. ४. तत्रेदानीं कल्पनाबीजं बहुधा कथ्यते इति. क. पु.

५. वैदिकीत्येतदप्युक्तमिति. क. पु.

क्षे । भेदाभिधानपक्षे यथा न सिध्यति, तथा प्रदर्शितम् ।

अत एव च यथाविनियोगं मन्त्रार्थान् मन्त्रविदो वर्णयन्ति ; भेदे हि नियतमभिधानं स्यात् । अतः (१) “उणादयो बहुलम्” इत्येवमाद्य-
नागमपूर्वकमेव स्यात् । न चैतत्तवाऽपीष्टम् । उपदेशश्चाऽर्थवानङ्गवि-
द्यानाम् ; भेदपक्षे हि लोकेत एव नियतत्वाद्भेदानां किमन्यदा-
ख्यायते ? अस्मत्पक्षे पुनरागमानुसारी विकल्पः ; आनन्त्याच्चा-
गमस्य उपदेशोऽर्थवान् । अतश्चाऽयं (२) भेदव्यपदेशः—लौकिकानां
वैदिकानां छन्दसि भाषायां निगम इति च । आगमभेदाश्चोपपन्ना

शब्दविवर्ततया काल्पनिकः, तथाऽपि न प्रत्यवायाय, परामार्थभूतमो-
क्षपरत्वाद्वैदिकस्याऽर्थस्य । अतः सिद्धमौत्पत्तिकत्वमस्मिन् पक्षे । भेदाभिधानपक्षे तु
यथा न सिध्यत्यौत्पत्तिकत्वं तथा प्रतिपादितम् ।

यत एवाऽपरमार्थो भेदः काल्पनिकः, अत एव च यथा-
विनियोगं मन्त्रार्थान् मन्त्रविदो वर्णयन्ति ; भेदे हि नियतमभिधानं स्यात् ।
यदि हि भेदः स्यात्, तदा पदानां स्वशक्त्यनुसारेण योऽर्थः
प्रतीयते, स एव स्यात् ; यदा तु वाक्यात्मैव वाक्यार्थः, यदा
यत्र यत्र मन्त्रस्य वाक्यात्मनो विनियोगः, स तस्याऽर्थः स्यात् ; न
वाक्यस्य वृद्धव्यवहारेणाऽर्थः प्रतीयते ; किन्तु यो यस्माद्वाक्यादर्थः प्र-
तीयते, स तस्याऽर्थः विनियोगवशेन चाऽनेकार्थः अस्मात्प्रत्येतव्य इति
श्रुतौ भवत्यनेकार्थः । यतोऽनियत एवाऽलौकिकार्थः, अतः “उणादयो
बहुलम्” इत्येवमाद्यनागमपूर्वकं स्यात् । विनियोगवशेन ह्यनेकधा मन्त्रार्थवर्णने
“उणादयो बहुलम्” इत्याद्युपयुज्यते । वृद्धव्यवहारप्रसिद्धनियतार्था-
भिधाने तु न तस्योपयोगः । न चैतत्तवाऽपीष्टम् मीमांसकस्य उपदेशश्चा-
र्थवानङ्गविद्यानाम् । निगमनिरुक्तव्याकरणादीनामङ्गविद्यानामुपदेशः काल्प-
निकभेदपक्षेऽर्थवान् ।

भेदपक्षे हि लोकेत एव नियतत्वात् भेदानां किमन्यदाख्यायते ? अस्मत्पक्षे
त्वागमानुसारी विकल्पः ; आनन्त्याच्चागमस्य उपदेशोऽर्थवान् । विकल्पकार-
णस्य वारयितुमशक्यत्वादुपदेशोऽर्थवान् । अतश्चाऽयं भेदव्यपदेशः लौकि-
कानाम्, वैदिकानाम्, छन्दसि, भाषाणाम्, निगम इति च । काल्पनिकभेदपक्षे
चाऽयं भेदः ; इतरथा वर्णात्मकतयैकरूपाणां भेदव्यपदेशो न स्यात् । आ-

भवन्ति । केनचित् कचिदवच्छिद्य तदेव प्रदर्शितं भवति ।

अत एव चैकादशद्वादशकपालमेकं कर्म । अन्यथा हि भेदाव-
गमे एकत्वाभिधानं प्रलापः । न केवलमत्र, अभिधानसन्दर्भेऽपि ।
अपि च कार्यावगम्यत्वाच्च प्रमाणताया एकत्वाच्च कार्यस्य नानाभि-
धानं न प्रमाणेनोपपद्यते । वाक्यसमासयोश्चाऽवगत्यन्यत्वेऽपि तु-
ल्यकल्पनाप्रतिषेधार्थं वाच्यनमागमविकल्पज्ञापनायोपपन्नार्थं भव-
ति । अन्यथा हि वस्त्वेव निरोधकम् ।

अत एवाऽभिधेयवशवर्तिशक्तिनिरूपणं नामाख्यातोपसर्गनि-
पातानाम् ; भेदे हि स्वरूपभेदः पारमार्थिकः । तत्र प्रत्यभिज्ञाने

गमे व्याकरणे दर्शनभेदाश्चोपपन्ना भवन्ति । तथा हि--केचिदस्ति स-
कारमातिष्ठन्ते, केचिदस भुवीति पठन्ति ; तदुपपन्नं भवति । कालपनि-
कभेदपक्षे केनचित्कथञ्चिदवच्छिद्याऽवधिविशेषं कल्पयित्वा तदेव वस्तु वाक्या-
त्मकं प्रदर्शितं भवति ।

यत एव भेदः कालपनिकः, अत एव चैकादशद्वादशकपालमेकं
कर्म । अन्यथा हि भेदस्य पारमार्थिकत्वे भेदावगमे सति एकादशद्वाद-
शकपालयोरेकाभिधानं प्रलापः स्यात् । न केवलमत्र कर्मण्येकाभिधाने प्र-
लापः, अभिधानसन्दर्भेऽपि । एकशास्त्राभिधानं प्रलापः ; शास्त्रान्तरेऽपि
ह्येकं शास्त्रमिच्छन्ति मीमांसकाः ; तदपि भेदे सति प्रलापः स्यात् ।

अपि च कार्यावगम्यत्वात्प्रमाणतायाः एकत्वाच्च कार्यस्य वाक्यार्थप्रतिपात्तिलक्षणस्य
नानाभिधानं नानार्थप्रतिपादनं न प्रमाणेनोपपद्यते, एकत्वनानात्वयोर्विरोधात् ।
वाक्यसमासयोश्चाऽवगत्यन्यत्वेऽपि तुल्यकल्पनाप्रतिषेधार्थं वाच्यनमागमविकल्पज्ञापनायो-
पपन्नार्थं भवति ; अन्यथा हि वस्त्वेव निरोधकं स्यात् । वाक्ये 'नीलमुत्पलमानय'
इति क्रियासम्बद्धयोः पश्चात्परस्परसम्बन्धोऽवगम्यते ; समासे तु
'नीलोत्पलमानय' इति परस्परसम्बद्धयोः पश्चात्क्रियासम्बन्धः प्रतीय-
ते ; तदेवमवगत्यन्यत्वेऽपि यदिदं वाच्यनं भगवतः पाणिनेः तुल्या एक-
रूपा सर्वत्र समासकल्पनैव मा भूदिति तत्प्रतिषेधार्थं तदागमाद्विकल्पः
प्रवर्तत इति ज्ञापनार्थं सदुपपन्नार्थं भवति ; आगमे हि विकल्पाप्रवृत्तौ
समासकल्प एव स्यात् ; पारमार्थिकत्वे त्ववगमभेदादेवोपायद्वयेन
भवितव्यम् । किं वाच्यनेन ?

अत एवाऽभिधेयवशवर्तिशक्तिनिरूपणं नामाख्यातोपसर्गनिपातानाम् ; यतः

सति 'विलम्बते' 'प्रलम्बते' 'विप्र' इत्यन्यत्वं न स्यात् ; तथा भवत्यादिषु वर्णमात्रवादिनः । राज्ञः पुरुषस्य हस्तिनः—इति पदद्वयसम्बन्धोऽपि भवति, न—राजपुरुषस्य हस्तिनः इति । एवमुपगोरिदम्, अपत्यस्येदम् ; न पुनः औपगवस्येदम्—इति । तथा च करणम्, करणेन—इति विभक्तेरुत्पत्तिरनुत्पत्तिश्च । तथा च सुब्धातवः—अश्वः गर्दभः इति, अश्वति गर्दभति इति च । तथा चाष्टादश(१)प्रभेदमवर्णकुलमर्थप्रतिपत्तये ।

भेदे हि स्वरूपभेदः पारमार्थिकः । तत्र प्रत्यभिज्ञाने सति 'विलम्बते' 'प्रलम्बते' 'विप्र' इत्यन्यत्वं न स्यात् । अस्याऽर्थः—वर्णात्मके शब्दे प्रत्यभिज्ञायमाने उपसर्गादिरूपतया भेदो न स्यात् ; कल्पनिःकत्वे त्वेकत्वाभावादुपपद्यते । तथा भवत्यादिषु वर्णमात्रवादिनः न स्यात् । 'भवति' इति सम्बोधने सप्तम्यां च यद्वाख्यायते, तद्वर्णमात्रवादिनो न स्यात् ; वर्णस्वरूपाभेदात् । राज्ञः पुरुषस्य हस्तिन इति पदद्वयसम्बन्धोऽपि भवति, न राजपुरुषस्य हस्तिन इति । अस्याऽर्थः—वर्णमात्रवादिनो हि राज्ञ इत्यत्र यः शब्दः, स एव राजपुरुष इत्यत्राऽपि; ततश्च यथा असमासेऽपि पदद्वयेनाऽपि सम्बन्धो भवति हस्तिन इत्यस्य—राज्ञो हस्तिनः, पुरुषस्य हस्तिन इति, तथा समासेऽपि स्यात् 'राजपुरुषस्य हस्तिनः' इति । न चाऽत्र हस्तिना राज्ञः सम्बन्धः ।

मत्पक्षे तु राजपुरुषशब्दे परमार्थतो राजपदं नाऽस्त्येव; केवलं कल्पनामात्रमिति न भवत्येव प्रसङ्गः । एवमुपगोरिदमपत्यस्येदमित्यर्थं द्वयस्याऽपीदंशब्दार्थेन सम्बन्धः; न पुनः औपगवस्येति उपगोरिदमर्थेन सम्बन्धः । तथा करणं करणेनेति विभक्तेरुत्पत्तिरनुत्पत्तिश्च । यदि करणशब्दे विभक्तेरुत्पत्तिः 'घटेन करणेनोदकमानय' इति तदा 'उदकानयने घटः करणम्' इत्यत्राऽपि स्यात् ; अथ करणमित्यत्र न भवति, करणेनेत्यत्रापि न स्यात् ।

मत्पक्षे तु वाक्यभेदान्नाऽयं पर्यनुयोगः, पदानां वाक्येष्वभावात् । तथा सुब्धातवः अश्वो गर्दभः अश्वति गर्दभतीति च । सुबन्ता धातवश्च; अश्वो गर्दभ इति सुबन्ताः, अश्वति गर्दभतीति च धातवः । तथाष्टादशप्रभेदभिन्नमवर्णकुलमर्थप्रतिपत्तये । अवर्णकुलं

अन्यथा ह्येकत्वाद्वस्तुनः सर्वार्थप्रतिपत्तिर्वा स्यात् ; व्यवस्था नोपपद्यते । प्रमाणान्तर(१)प्रतीतेऽर्थ एकावगमो मृषा-सुरभि चन्दनम्, शीतो वायुरिति च । चन्दनस्य सुरभिः, वायोः शीतम् इत्येव स्यात् । उपसर्गनिपातानां क्वचिद्विशेषणार्थत्वं क्वचिदानर्थक्यं क्वचिद्विपरीतार्थता तद्भावे नोपपद्यते ।

पदार्थपूर्वकत्वाच्च वाक्यार्थस्य तद्वशादपि निर्णयो दुर्वचः । पदभेदे च पदार्थविनाशः स्यात् । आनर्थक्ये चैकवाक्यता कथम् ? विभागज्ञानं च ? वर्णोपजन एव

ह्रस्वदीर्घप्लुताः सानुनासिका निरनुनासिकाः प्रत्येकं षट्, पुनस्ते तु त्रेधा उदात्तादिभिः इत्येवमष्टादशप्रभेदभिन्नं सार्थप्रतिपत्तयेऽस्मन्मते घटते । अन्यथा हि पारमार्थिके पदवर्णविभागे एकरूपत्वाद्वस्तुनः सर्वार्थप्रतिपत्तिः सर्वदा स्यात् । अप्रतिपत्तिर्वा स्यात् । एकोऽप्यर्थो न प्रतीयेत । इतश्च शब्दविवर्तात्मकोऽर्थः, यस्मात् प्रमाणान्तरप्रतीतेऽर्थे(२) एकावगमो मृषा, 'सुरभि चन्दनम्, शीतो वायुः' इति च । घ्राणेन्द्रियेण सौरभमवगम्यते, चन्दनं तु दर्शनस्पर्शनाभ्याम् ; तथा स्पर्शेन्द्रियेण शैत्यम्, वायुरनुमानेनेति वैशेषिकमतेन । तेन भिन्नानि गन्धस्पर्शद्रव्याणि; भिन्नेषु चाऽभिन्नावगति-मृषा । चन्दनस्य सुरभिर्वायोः शीतम् इत्येव तदा स्यात् । तस्माद्विवर्तात्मकोऽर्थः । उपसर्गनिपातानां क्वचिद्विशेषणार्थता प्रपञ्चतीत्यादिषु, क्वचिदानर्थक्यं प्रलम्बत इत्यादिषु, क्वचिद्विपरीतार्थता प्रतिष्ठत इत्येवमादिषु, तद्भावे तद्रूपत्वे एकरूपत्वे नोपपद्यते । काहपनिकत्वे तूपपद्यते ।

अथोच्यते वाक्यार्थानुसारेण वैचिध्यं भविष्यतीत्यत्राह—
पदार्थपूर्वकत्वाच्च वाक्यार्थस्य तद्वशादपि निर्णयो दुर्वचः । पदभेदे पदार्थभेदाच्च वाक्यार्थप्रतिपत्तिभेदस्त्वन्मते स्यात् । अथोच्येत नाऽनर्थकत्वं प्रलम्बत इत्येवमादिषु, किन्तु प्रशब्दसहितमेकमेवेदमित्यत्राऽऽह—पदभेदे च पदार्थविनाशः स्यात् । लम्बतेपदाद्भिन्नं प्रलम्बतेपदेऽङ्गीक्रियमाणे लम्बतेपदे गृहीतसम्बन्धस्य प्रलम्बत इत्यत्र पदार्थावगतिरेव न स्यात् । तस्मादनर्थक एव प्रशब्दो लम्बत इत्येवाऽर्थबोधकम् ; तत्र आनर्थक्ये चैकवाक्यता कथम् । एकार्थप्रतिपत्तिव्यापृततयैकवाक्यता । अनर्थकस्य च नाऽस्ति व्यापारः । विभागज्ञानं च कथमित्यनु-

स्यात् । आगमविकल्पपक्षे तु सर्वमुपपन्नम् । आगमविकल्पावगमः
कुत इति चेत्, आगमान्तरादेव । तदुक्तम्—“ऋषीणामपि यज्ज्ञानं
तदप्यागमपूर्वकम्” इति । अनिदम्प्रथमता चाऽस्यानादित्वात्
संसारस्य शक्यते (१)ऽवगन्तुम् । सेयमनपेक्षता प्रामाण्यहेतुः । भेदपक्षे
सर्वमिदमसमञ्जसम् । दर्शयति च (२) ज्ञानप्रधानवर्ती वेदः अवच्छिद्य
चाऽवबोधकत्वं वेदस्य । वेदान्ताः कथम् ? “अथ यदल्पम्, तन्म
र्त्यम्” “अथ यद्भूम, तदमृतम्”—इति ।

किं तदल्पम् ? अवच्छेदः कल्पनीयस्याऽवच्छेदो दृष्टः,

षड्भुः । वर्णोपजन एव हि स्यात् । भिन्नार्थप्रतिपादकतया विभिन्नं पदं भव-
ति । विभागेन त्वर्थाप्रतिपादकत्वे न पदविभागः स्यात् ; किन्तु तस्मि
न्नेव पदे वर्णान्तरमधिकमिदमुपजातमिति स्यात् । आगमविकल्पपक्षे तु
सर्वमुपपन्नम् । लम्बते शब्दे व्युत्पत्तिरेव वाक्यार्थप्रतिपत्तिकारणं दृष्ट्वा-
दिति कल्प्यते । आगम (३) विकल्पविभागः कुत इति चेत् । इत्थं प्रकृतिप्रत्ययादि-
विभागेन विकल्पिताः शब्दभागाः प्रतिपर्युपाया इति कुतोऽवगतं पा-
णिनिप्रभृतिभिरिति चेत् ; उत्तरम्—आगमान्तरादेव अपरस्माद्याकरणा-
गमादेव । तदुक्तं तैः—“ऋषीणामपि यज्ज्ञानं तदप्यागमपूर्वकम्” इति ।

ननु च तेषामृषीणां कुतोऽवगतिरित्यत्राह—अनिदम्प्रथमता चाऽस्याना-
दित्वात् संसारस्य शक्यतेऽवगन्तुम् । यदि हि कश्चित्प्रथमः स्यात्, ततो दोषो
भवेत्—तस्य कुतो ज्ञानमिति; यदा तु संसारस्याऽनादित्वात् ‘अयं प्रथमः’
(४) इत्येव नाऽस्ति, तदा नाऽस्ति दोषः । सेयमनपेक्षता प्रमाणत्वे हेतुः । भेदपक्षे
पुनर्यस्मिन् पक्षे पदवर्णभेदोऽस्ति तस्मिन् पक्षे सर्वमिदमसमञ्जसं स्यात् ।
दर्शयति च ज्ञानप्रधानवर्ती वेदः अवच्छिद्याऽवबोधकत्वं वेदस्य । वेदान्ता हि
ज्ञाने प्रधाने वर्तन्ते; तत्र हि ज्ञानमेव विधिविषयः—ब्रह्म ज्ञातव्यमिति;
ते च अवच्छिद्य काल्पनिकं विभागं कल्पयित्वा वेदस्याऽवबोधकत्व-
मिति । केन ग्रन्थेन ? “अथ यदल्पं तन्मर्त्यम्,” “अथ यद्भूम तदमृतम्” इति ।

(५) नन्वल्पस्याऽत्र मर्त्यतया अस्थायित्वं दर्शितम्, किं तद-
ल्पम् ? उत्तरम्—अवच्छेदः । कथमवच्छेदो अस्थायिन इत्यत्राह—

न पुनस्तत्त्वस्य । “यावद्वाचो गतम्”-इत्यादि सर्वमुपपन्नार्थं भवति । (१) अन्यथा हि विरोधः स्यात् । विरोधे चाऽप्रामा-
ण्यम् । तस्मादेकानुगुणमिदं ब्रह्मराशिमागमविदो व्याच-
क्षते । सोऽयमागमः । तदिदं तत्त्वम् । त इमे ब्रह्मविदः, य एवं
विजानते । तस्मान्निवर्तस्वैतस्माद्भेदग्रहणात् संसारानुपातिनः ।
ननु चाऽत्राऽपि वृद्धव्यवहारव्युत्पत्तिर्नैवोपकारिका । आगमतश्चेद्वि-
कल्पाः प्रवर्तन्ते, किं वृद्धव्यवहारेण ?

अथ वृद्धव्यवहारव्युत्पत्त्या अविकल्पिता नाऽऽगमविकल्पान्
प्रतिपद्यन्ते ; तदिदं भेदव्यवहारेऽपि तुल्यम् । अथाऽऽगमत एव
कल्पनीयस्याऽवच्छेदो दृष्टः, न पुनस्तत्त्वस्य । तेन कल्पितविषयत्वाद्-
वच्छेदो आस्थायिनस्तत्त्वसाक्षात्करणे । “यावद्वाचो गतम्” इ-
त्यादि च सर्वमुपपन्नार्थं भवति । यद्वैतप्रतिपादकं तदुपपन्नार्थं भ-
वति । अन्यथा हि विरोधः स्यात् । कर्मविधीनां भिन्नार्थप्रतिपादकत्वे, वि-
रोधः कर्मविधीनां भिन्नार्थप्रतिपादकानां वेदान्तानां च स्यात् ; श-
ब्दविवर्तात्मकार्यपक्षे तु न विरोधः । विरोधे चाऽप्रामाण्यम् वेदानाम्, नि-
श्चयाभावात् । तस्मादेकानुगुणं एकब्रह्मानुगुणं सकलमिदं ब्रह्मराशिं वेदराशि-
मागमविदो व्याचक्षते । सोऽयमागमः यद्याकरणम्, प्रामाणिकत्वात् । तदिदं
तत्त्वम् यद्याकरणोक्तम् । त इमे वैयाकरणा ब्रह्मविदः, य एवं विजानते । त-
स्मात् निवर्तस्वैतस्मात् मीमांसक ! भेदग्रहणात् संसारानुपातिन इति ।

सम्प्रति पूर्वपक्षी दूषयति-ननु चाऽत्राऽपि वृद्धव्यवहारव्युत्पत्तिर्नैवोपकारिका ।
कस्मादित्याह-आगमतश्चेद्विकल्पाः प्रवर्तन्ते, किं वृद्धव्यवहारे ? (२) आगमतश्चेद्वि-
कल्पाः प्रवर्तिताः, तद्वलेन विनाऽपि वृद्धव्यवहारं प्रतिपत्तिः स्यात्, यद्या-
गमविकल्पवशेनाऽर्थप्रतिपत्तिः । अथ वृद्धव्यवहारव्युत्पत्त्या अविकल्पिताः (३) अ-
ज्ञातविकल्पा नागमविकल्पान् प्रतिपद्यन्ते, वृद्धव्यवहारविकल्पं विना व्याक-
रणमेव बोद्धुमलं न भवतीति व्यवहारोऽप्याद्रियते ; तदिदं भेदव्यवहारेऽपि
तुल्यम् । अस्याऽर्थः-भेदव्यवहारेऽपि वृद्धव्यवहार एव व्युत्पत्तिनिमि-
त्तम्, अत्राऽपीति तुल्यं तर्हि तेनेदम् ।

अथाऽत्र वृद्धव्यवहारव्युत्पत्तिर्नाद्रियते; आगमत एव विकल्पाः (४) परि-

विकल्पाः प्रतिपद्यन्ते, वृद्धव्यवहारव्युत्पन्ना निमित्तावगतिः कोपयुज्यते ? तस्मादयमपि भेदपक्षपर्यवसित एव पक्षः ।

अथेदानीमयमपरः प्रकारः—जातिगुणयोरिवैकद्रव्यनिवेशादेकद्रव्यसम्बन्धः प्रतीयते ; तद्वज्जातिगुणशब्दयोरपि सन्निहिततयोच्चरितयोः तद्वारेणैकार्थताऽवगम्यत इति चेत्, तन्न; व्युत्पत्तौ निमित्तमात्रतयाऽवगतेः निमित्तमात्रतयैवाऽवगतिः प्राप्नोति । (१) एवमानर्थक्यमिति चेत् ; न ह्यानर्थक्यमर्थान्तरावगतौ

गृह्यन्ते, वृद्धव्यवहारव्युत्पन्ना निमित्तावगतिः कोपयुज्यते ? अस्याऽर्थः—व्याकरणत एव विकल्पाः प्रवर्तन्ते; व्यवहारस्तु व्याकरणप्रतिपत्तावेवोपाय इति । तदसत् ; अविद्यमानविभागविषया व्युत्पत्तिः वृद्धव्यवहारावगता कोपयुज्यते ? यदेव हि व्युत्पन्नं तदेव चेत्पुनरपि श्रूयेत, तदा वाक्यार्थावगतिः स्यात् ; तदभावे तु कुतो व्याकरणावबोधोऽपि स्यात् । तस्माद्वृद्धव्यवहारव्युत्पत्त्यपेक्षायामयमपि भेदपक्ष एव पातितः पक्षः, भेदं विना व्युत्पत्तिप्रतिपत्त्योरनुपपत्तेः । नन्वविद्याकल्पितभेदप्रतिपत्तिनिबन्धनमेतद्भविष्यति । न, भेदप्रतिपत्तेरविद्यारूपत्वे प्रमाणाभावात् । कार्यमेव प्रमाणमिति चेत्, न; अन्यथाऽपि वाक्यार्थप्रतिपत्त्यात्मककार्यसिद्धेः ।

अथेदानीमयमपरः प्रकारः निरस्यते । जातिगुणयोरिवैकद्रव्यनिवेशादेकद्रव्यसम्बन्धः प्रतीयते; तद्वज्जातिगुणशब्दयोरपि सन्निहिततयोच्चरितयोः तद्वारेणैकार्थताऽवगम्यत इति चेत् । अस्याऽर्थः—जातिगुणयोरर्थयोर्यथैकद्रव्यनिवेशादेकद्रव्यनिवेशलक्षणः सम्बन्धः, तथा जातिगुणशब्दयोरपि सन्निहितोच्चरितयोः सम्बन्धो भविष्यति; तद्वारेण गुणान्वितद्रव्यात्मकैकार्थप्रतिपत्तिः सेत्स्यतीति । निरस्यति—(२) नैतत्, व्युत्पत्तौ व्युत्पत्तिसमये, निमित्तमात्रतया पदार्थान्तरनिरपेक्षतया, आवापोद्धाराभ्यां व्युत्पत्तेः, निमित्तमात्रतयैवाऽवगतिः प्राप्नोति; केवलादेव पदात्केवलपदार्थावगतिः स्यात्, तावन्मात्रे व्युत्पत्तेः । (३) एवमानर्थक्यमिति चेत् । पदार्थमात्रस्य सम्बन्धग्रहणसमय एवाऽवगतत्वात् पदार्थमात्रप्रतिपादकत्वेऽनर्थक्यमिति चेत् । दूषयति—न ह्यानर्थक्यमर्थान्तरावगतौ हेतुः । प्र-

हेतुः । तस्मादनर्थक एवाऽयं वृद्धव्यवहारनिबन्धनः शब्दार्थयोरौ-
त्पत्तिकसम्बन्धाभिधानक्लेशः । तस्मात् पूर्वोक्तमेव कृतकत्वं साम-
यिकत्वं वा सम्बन्धस्येति स्थितम् ।

(१)“यद्यप्यौत्पत्तिको नित्यः शब्दः सम्बन्धश्च,
तथापि न चोदनालक्षणो धर्मः”—इति वृद्धव्यवहारस्याऽ-
निमित्तताप्रतिज्ञेयं वैदिके व्यवहारे ; यथोक्तम् । (२)“चोदना
हि वाक्यम् । न अग्निहोत्रात् स्वर्गो भवतीति गम्यते”—
इति वाक्यात् प्रतिपत्तिर्योक्ता, हेत्वभिधानपातनिकेयम् । (३)न
चाऽयं सामुदायो वृद्धव्यवहारसिद्धः, यः श्रुतौ प्रयुक्तः । तस्मा-
दनिमित्तता पूर्वोक्ता अस्य भाष्यस्याऽर्थतया वर्णिता ।

माणबलेन यथानर्थक्यम्, अस्तु ; न पुनरर्थान्तरमवगन्तुं शक्यते ।
उपसंहरति—तस्मादनर्थक एवाऽयं वृद्धव्यवहारनिबन्धनः शब्दार्थयोरौत्पत्तिकसम्ब-
न्धाभिधानक्लेशः । तस्मात्पूर्वोक्तमेव कृतकत्वं सामयिकत्वं वा सम्बन्धस्येति स्थितम् ।
एतच्च पूर्वमेव व्याख्यातम् ।

एवं पूर्वपक्षं(४) साधयित्वा भाष्यमधुना व्याचष्टे—यद्यप्यौत्पत्तिको नित्यः
शब्दः सम्बन्धश्च, तथाऽपि न चोदनालक्षणो धर्म इति भाष्यं व्याचष्टे—
वृद्धव्यवहारस्याऽनिमित्तताप्रतिज्ञेयं वैदिके व्यवहारे ; यथोक्तम् अस्माभिः ।
अत्राऽपरं भाष्यम्—“चोदना हि वाक्यम्”, इत्यादि; तदनुपपन्नम् । य-
त्तावदेकस्मात् पदादनवगम्यमानत्वमुक्तम्, तत्सिद्धसाधनम् ।

यत्तु पदत्रयावगम्यमानत्वाभिधानम्, तत्पूर्वपक्षिणो विरुद्धम्,
तदिदमनुपपत्तिद्वयमपनुदन्नाह—चोदना हि वाक्यम् । न हि ‘अग्निहोत्रम्’
‘जुहोति’ इत्यतः एकस्मात् पदात् ‘अग्निहोत्रात् स्वर्गो भवति इति गम्य-
ते, गम्यते तु पदत्रये उच्चरिते”—इति ग्रन्थेन पदादप्रतिपत्तिः, वाक्याच्च
प्रतिपत्तिर्योक्ता ; हेत्वभिधानपातनिकेयम् हेत्वभिधानं पातयितुमेतदुक्तमित्यर्थः ।
यद्येवं पदादप्रतीतिः वाक्याच्च प्रतीतिः, ततः किम् ? न चाऽयं सामुदायो
वृद्धव्यवहारसिद्धः, यः श्रुतौ प्रयुक्तः । तस्मादनिमित्तता पूर्वोक्ताऽस्य भाष्यस्याऽर्थतया वर्णि-
ता । एतस्यैव भाष्यस्याऽर्थोऽस्माभिः पूर्वमुक्तः या वृद्धव्यवहारस्याऽनि-

१. शा. भा. २३. २३. अर्थस्सम्बन्धश्चेति मुद्रितभाष्यपुस्तकपाठः ।

२. शा. भा. २३. २४. ३. यद्येवं ततः किम् ? न चाऽयमिति क. पु.

४. शोधयित्वेति. क. पु.

(१)“पदानि ह्यमूनि प्रयुक्तानि, एषां नित्योऽर्थः”इति वृद्ध(२)व्यवहारे हि पदानामौत्पत्तिकत्वं निमित्ततया सिद्धं तस्मिन्नेव नैमित्तिके । इह पुनर्नैमित्तिकान्तरावगतावसिद्ध एव निमित्तभावः । कुतः ? अप्रयुक्तः समुदायो यस्मात् । एवं सति कृत्रिमत्वमुपवर्णितम् । (३)“न च पदार्था एव वाक्यार्थः”—इति (४)परस्परानन्वयितां दर्शयति । परस्परेणान्वितता हि विशेष उच्यते । “सामान्ये हि पदं वर्तते, विशेषे वाक्यम्”—इत्यनेन व्यावहारिकी पदव्युत्पत्तिरनर्थिकेत्युक्तम् । विस्तरश्चाऽत्रोक्त एव पूर्वम् । (५)“न च पदार्थाद्वाक्यार्थावगतिः, असम्बन्धात्” मित्तता ।

“पदानि ह्यमूनि प्रयुक्तानि, एषां नित्योऽर्थः” इति भाष्यमनुभाषितम् । तत्रेयमनुपपत्तिः—यदि पदानां पदार्थमात्रे व्युत्पत्तिः, तदा अभिनवकविरचिताद्वाक्यादर्थो नाऽवगम्येत ; अथ मा भूदेष दोष इति न पदार्थमात्रे व्युत्पत्तिः, अपि तु अन्विते, तदा वेदवाक्यादपि प्रतीतिः स्यादिति । तामपनेतुमाह—वृद्धव्यवहारेऽपि पदानामौत्पत्तिकत्वं निमित्ततया सिद्धम्, तस्मिन्नेव प्रमाणान्तराधिगमनीये नैमित्तिके । इह पुनर्नैमित्तिकान्तरस्य प्रमाणान्तराविषयस्याऽवगतावसिद्ध एव निमित्तभावः । कुतः ? अप्रयुक्तः समुदायो यस्मात् । यदि हि वैदिकोऽयं समुदाय एतस्मिन्नर्थे प्रयुक्त इति ज्ञातं भवेत्, ततोऽतीन्द्रियेऽपि निमित्तभावावगमात् स्यादेव वैदिकार्थावगतिः ।

एवं सति कृत्रिमत्वमुपवर्णितम् । “न च पदार्था एव वाक्यार्थः ; सामान्ये हि पदं वर्तते”इति । तदनुपपन्नम् ; न हि सर्वं पदं सामान्ये वर्तते ; पाचकादिषु व्यभिचारादित्याशङ्क्य व्याचष्टे—परस्परेणान्वयितां(६) कथयति । सामान्यशब्देन परस्परेणान्वयितोच्यते । कुतस्तत्सामान्यमित्यत्राऽऽह—परस्परेणान्वयिता हि विशेष इत्युच्यते । अन्वयावस्था ह्यसाधारणी, साधारणी ह्यनन्वितावस्थेति भवत्यनन्वितं सामान्यम् । सामान्ये पदं वर्तताम्, विशेषे वाक्यम्, तथाऽपि किमित्याह—सामान्ये हि पदं वर्तते विशेषे वाक्यमित्यनेन व्यावहारिकी पदव्युत्पत्तिरनर्थिकेत्युक्तम् ; विस्तरश्चाऽत्रोक्त एव पूर्वम् । अस्याऽर्थः—अन्व-

इति । (नन्वस्यैव पदार्थानां वाक्यार्थेन सम्बन्धः, तदन्वयस्यैव वाक्यार्थत्वात् । न) हि प्रयोगशून्या परस्पराश्रित्यता शक्यतेऽवग-
न्तुमिति पूर्वोक्तानगतिरेतद्भाष्यनिबन्धना । (१)“असति चेत्
सम्बन्धे कस्मिंश्चिदर्थेऽवगतेऽर्थान्तरमवगम्येत, एकस्मि-
न्नवगते सर्वमवगतं स्यात्”—इत्यपदार्थनिमित्तत्वे वाक्या-
र्थस्य हेतुः ; वर्णितश्चाऽयम् । (२)“अप्रयुक्तादपि वाक्यादसति
सम्बन्धे स्वभावादर्थवगमः”—इत्यनेनाऽनुबन्धविनिर्मुक्तं नियो-
गक्यं वेदे दर्शयतीति वर्णितम् । (३)“शब्दो धर्ममात्मीयं व्यु-

प्यतिरेकाभ्यां हि पदमनन्वितेऽर्थे वर्तते ; तेन वेदेऽपि पदात्पदार्था
वगतिरेव स्यात् , न वाक्यार्थावगतिरित्युक्तम् । “न च पदार्थाद्वाक्यार्थाव-
गतिः, असम्बन्धात्” इति भाष्यम् ; तत्रैवं चोदयति—नन्वस्यैव पदार्थानां
वाक्यार्थेन सह सम्बन्धः, तदन्वयस्यैव वाक्यार्थत्वात् ।

अत्र परिहारमाह—न हि प्रयोगशून्या परस्पराश्रित्यता शक्यतेऽवग-
न्तुमिति पूर्वोक्तानगतिरेतद्भाष्यनिबन्धना । निमित्तनैमित्तिकसम्बन्धाभावो-
ऽयमभिप्रेतः । प्रमाणान्तरावेद्यविषये प्रयोगाभावात् तदन्वित-
मात्मनं पदार्थः प्रतिपादयतीति निमित्तता नाऽवधारिता ; अतः
प्रयोगशून्या पदार्थानां परस्पराश्रित्यता अलौकिकेऽर्थे न शक्यते-
ऽवगन्तुमित्युक्तम् , “न च पदार्थेभ्यः” इत्यनेन भाष्येण पूर्वोक्ता-
देतद्भाष्यनिबन्धनान्त्यायात् । “असति चेत्सम्बन्धे कस्मिंश्चिदर्थेऽवगतेऽर्थान्तर-
मवगम्येत, एकस्मिन्नवगते सर्वमवगतं स्यात्” इत्यपदार्थनिमित्तत्वे वाक्यार्थस्य हेतुः ।
वाक्यार्थः पदार्थनिमित्तको न भवतीत्यत्राऽयं हेतुः । वर्णितश्चाऽयम् ।

“अप्रयुक्तादपि वाक्यादसति च सम्बन्धे स्वभावादर्थवगमः” इति भाष्यम् ;
तदनुपपन्नम् , स्वभावतो गमकत्वेऽदृष्टव्यवहारस्याऽपि प्रतीतिः स्या-
दित्यत्राह—अनेनाऽनुबन्धविनिर्मुक्तं कार्यैक्यं वेदे दर्शयतीत्यत्रैव वर्णितम् । लोके
वेदे चाऽनुबन्धविनिर्मुक्तमेकं कार्यमिति दर्शितमनेन भाष्येण । एवं तर्हि
कथमुत्तरभाष्यमित्याशङ्क्याह—“शब्दो धर्ममात्मीयं (४) अतिक्रमेत् ; न चैव शब्द-

() एतच्चिद्धान्तर्गतः पाठः कपुस्तके नास्ति । १. शा. भा. २४. २.

२. शा. भा. २४. ५.

३. शा. भा. २४. ६.

४. व्युत्क्रामेदिति मुद्रितभाष्ये कपुस्तके च पाठ उपलभ्यते ।

त्क्रामेत् ; न चैष शब्दधर्मः, यदप्रयुक्तादपि शब्दादर्थः
(१) प्रतीयते”-इति कार्यानुवर्तितामनुबन्धविनिर्मुक्तौ दर्शयति; य-
थोदितम् । (२) “न हि प्रथमश्रुतात् कुतश्चन शब्दात् केचि-
दर्थं प्रतियन्ति”-इति सामान्यतोदृष्टविरोधः पूर्वोक्तः ।

“(३) तदभिधीयते--पदधर्मोऽयम्, न वाक्यधर्मः ;
वाक्याद्धि प्रथमश्रुतादपि प्रतियन्तो दृश्यन्ते”-इति ।
कथं (४) तर्ह्यर्थानवगतिः ? अवगतेर्विज्ञः--पदार्थमात्रव्युत्पत्ति-
एव वृद्धव्यवहारो वेदार्थावगतौ हेतुः—इत्युपन्यस्तमनेन भाष्येण
धर्मः, यदप्रयुक्ताच्छब्दादर्थः प्रतीयते” इति कार्यानुवर्तितामनुबन्धानामनुबन्धविनिर्मुक्तौ
दर्शयति ; यथोदितम् । स्वत एव कार्यं भिन्नम्, न पुनरनुबन्धभेदमात्रात्,
तेन तत्र सम्बन्धग्रहणाभावो लिङ्गादनिम् । ते कथं भिन्ननियोगार्थं
बोधयेयुः ? बोधयत्सु च शब्दः सम्बन्धग्रहणापेक्षित्वं स्वयमतिक्रामेत् ;
न चैष शब्दधर्म इति । “न हि प्रथमश्रुतात्” इति भाष्यं पुनरुक्तमिति
मन्वानो व्याचष्टे—“न हि प्रथमश्रुतात् कुतश्चन शब्दात् केचिदर्थं प्रतियन्ति” इति
सामान्यतोदृष्टविरोधः पूर्वोक्तः । यत्सामान्यतोदृष्टमुपन्यस्तम्, तस्य यः
पूर्वोक्तो विरोधः, सोऽनेन भाष्येणोक्तः । यदि प्रथमश्रुतादपि शब्दात्
केचिदर्थमवगच्छेयुः, तदा सामान्यतोदृष्टं भवेत् । यतस्तु यस्य यत्स-
म्बन्धग्रहणम्, ततः स एव तमेवाऽवगच्छति ; अतो मन्यामहे यत्रैव
पदार्थानां प्रमाणान्तरवेद्ये निमित्तता दृष्टा, तत्रैव तेषामपि निमित्ततेति ।

“तदभिधीयते—पदधर्मोऽयम्, न वाक्यधर्मः ; वाक्याद्धि प्रथमश्रुताद-
पि प्रतियन्तो दृश्यन्ते” इति भाष्यम्, तत्र पृच्छति—कथं तर्ह्यर्थानवग-
तिः ? यदि प्रथमश्रुतमेव वाक्यं प्रतिपादयति, किमिति (५) प्रथममेव
वाक्यं वृद्धस्येव बालस्याऽर्थं नाऽवबोधयति ? (६) न नाऽवबोधयति ।
तेनाऽवगच्छामोऽस्ति कश्चित्प्रकारो येनाऽवबोधयति । तत्कोऽसाविति ।
उत्तरम्—अवगतेर्विदुः । पदार्थमात्र (७) व्युत्पत्ति एव वृद्धव्यवहारो वेदार्थावगमहेतु-
रित्यनेन भाष्येणोपन्यस्तं प्रागुक्तमेव । पदार्थसम्बन्धे व्युत्पत्तेऽवगतिर्वेदेऽपि

१. अवगम्यत इति. क. पु.

२. शा. भा. २४. ७.

३. शा. भा. २४. ८.

४. तर्ह्यर्थानवगम इति. क. पु.

५. प्रथमश्रुतमेवेति. क. पु.

६. न नाऽवबोधयतीति नास्ति. क. पु.

७. व्युत्पत्तियैवेति. क. पु.

मागुक्तमेव । (१) “नैतदेवम् ; यदि प्रथमश्रुतादवगच्छेयुः” अपि तर्हि सर्वेऽवगच्छेयुः, पदार्थविदोऽन्ये च; न त्वपदार्थविदोऽवगच्छन्ति” इति । न ह्यप्रयुक्ताल्लोके समु-
दायादर्थोऽवगन्तुं शक्यते । यत्तु पदार्थविदोऽवगच्छन्तीति, तत्
सामान्यतोदृष्टभ्रान्त्या पूर्वोक्तया—इति मन्तव्यम् ।

(२) “ननु च पदार्थविद्भिरप्यवगच्छद्भिरकृतक एव
(३) वाक्यार्थसम्बन्धोऽवगतो भवति; पदार्थवेदनेन संस्कृ-
ता अवगमिष्यन्ति यथा (४) तमेवाऽर्थं द्वितीयादिश्रव-
णेन”—इति । किमत्र भ्रान्त्या ? आगम(५) विकल्पानुगुण्याद्वरं
निमित्ततैव यथा वृद्धव्यवहार एव द्वितीयादिश्रवणम् । अयं
पूर्वोपवर्णितोऽर्थः । (६) “नेति ब्रूमः; यदि वाक्यान्त्यो
वर्णः पूर्ववर्णजनितसंस्कारसहितः पदार्थेभ्योऽर्थान्तरं

प्रवर्तित्यर्थः । “नैतदेवम् ; यदि प्रथमश्रुतादवगच्छेयुः, अपि तर्हि सर्वेऽवग-
च्छेयुः पदार्थविदोऽन्ये च; न त्वपदार्थविदोऽवगच्छन्ति” इति भाष्यं व्याचष्टे—
। ह्यप्रयुक्ताल्लोके समुदायादर्थोऽवगन्तुं शक्यते । प्रतिनियतकारणाभावेन यत्कि-
ञ्चिदर्थप्रतीतिप्रसङ्गात् । यत्तु पदार्थविदोऽवगच्छन्तीति, तत्सामान्यतोदृष्टभ्रान्त्या
पूर्वोक्तयेति मन्तव्यम् । सामान्यतोदृष्टनिबन्धनाप्रतीतावेव प्रतीतिर्भा-
निरित्यर्थः ।

“ननु च पदार्थविद्भिरप्यवगच्छद्भिरकृतक एव वाक्यार्थसम्बन्धोऽवगतो
भवति ; पदार्थवेदनेन संस्कृता अवगमिष्यन्ति यथा तमेव पदार्थं द्वितीयादिश्रवणेन”
ति भाष्यं व्याचष्टे—किमत्र भ्रान्त्या ? सामान्यतोदृष्टनिबन्धनयाऽऽश्रि-
ज्या आगमविकल्पानुगुण्याद्वरं निमित्ततैव । “यथा वृद्धव्यवहार एव मीमांसकपक्षे
द्वितीयादिश्रवणमुपायः, तथागमविकल्पाः इत्ययमस्यार्थः पूर्वमुपवर्णितः ।
नेति ब्रूमः ; यदि वाक्यान्त्यो वर्णः पूर्ववर्णजनितसंस्कारसहितः पदार्थेभ्योऽ-
र्थान्तरं प्रत्यायति, क उपकारस्तदानीं पदार्थज्ञानादवकल्पेत” इति पूर्वोक्त-

१. शा. भा. २४. १०.

२. शा. भा. २४. १२.

३. वाक्यार्थसम्बन्धो भविष्यतीति मुद्रितभाष्यसम्मतः पाठः ।

४. पदार्थमिति मुद्रितभाष्यपुस्तके कपुस्तके च पाठ उपलभ्यते ।

५. निमित्तानुगुण्यादिति. क. पु.

६. शा. भा. २४. १४.

(१)प्रत्याययति, (२)क उपकारस्तदानीं पदार्थज्ञाना-
दवकल्पते”—इति (३)पूर्वोक्तमनिमित्तत्वं वेदस्य कल्पनायामपि
तुल्यमित्यस्याऽर्थः ।

(४)“नन्वेवं सम्भविष्यति—सामान्यवाचिनः प-
दस्य ‘गौः’ इति वा ‘अश्वः’ इति वा, विशेषकं ‘शुक्लः’
इति वा ‘कृष्णः’ इति वा पदमन्तिकादुपनिपतति यदा,
तदा वाक्यार्थोऽवगम्यते” इति । तदेतत् कार्यैक्यनिबन्धनं
यदुक्तं अर्थयोरिव बुद्धेयकत्वोत्पत्तिहेतुत्वम्, तदुपन्यस्तम् ।

(५)“न हि; कथमिव ‘गौः’ इति वा ‘अश्वः’ इति
वा सामान्यवाचिनः पदात् सर्वगवीषु सर्वाश्वेषु च
बुद्धिरुपसर्पन्ती श्रुतिजनिता वाक्यानुरोधेन कुतश्चिद्वि-
शेषादपवर्तेत ?” इति । निमित्तमात्रव्युत्पत्तेर्व्यवहारव्युत्पत्तौ
पदार्थमात्रावगतिः प्राप्नोति, न परस्परान्वयः—इति प्रागुक्तमनेनो-

मनिमित्तत्वं वेदस्य कल्पनायामपि तुल्यमित्यस्याऽर्थः । ‘यथा भेदवादेऽनिमित्तत्वं
वेदस्य, तथा काल्पनिकवादेऽपि’ इति पूर्वं यदुक्तम्, तदेवाऽस्य भाष्य-
स्याऽर्थ इति ।

“नन्वेवं सम्भविष्यति—सामान्यवाचिनः पदस्य गौरिति वा अश्व इति वा, विशेष-
वाचि शुक्ल इति वा कृष्ण इति वा पदमन्तिकादुपनिपतति यदा, तदा वाक्यार्थोऽव-
गम्यते” इति भाष्यं व्याचष्टे—तदेतत् कार्यैक्यनिबन्धनं यदुक्तमर्थयोरिव बु-
द्धेयकत्वोत्पत्तिहेतुत्वम्, तदुपन्यस्तम् । विशिष्टार्थप्रतिपत्तिरेकं कार्यम्,
तन्निबन्धनमेकबुद्ध्युत्पादकत्वं शुक्लगोशब्दयोरिति । “न हि; कथमिव
गौरिति वाऽश्व इति वा सामान्यवाचिनः पदात् सर्वगवीषु सर्वाश्वेषु च बुद्धिरुपसर्प-
न्ती श्रुतिजनिता वाक्यानुरोधेन कुतश्चिद्विशेषादपवर्तेत” इति । व्यवहारव्यु-
त्पत्तौ निमित्तमात्रव्युत्पत्तेः निमित्तमात्रस्य पदान्तरनिरपेक्षस्य स्वार्थव्युत्प-
त्तेः पदार्थमात्रावगतिः प्राप्नोति, न परस्परान्वयः—इति प्रागुक्तं यत्तदनेनोक्तम् ।

ननु गुणो द्रव्यान्वयित्वादात्मनो द्रव्यान्वयितां प्रतिपादयि-

१. प्रतिपादयतीति क. पु. २. उपकारस्तु तदानीमिति मुद्रितभाष्यपाठः ।

३. पूर्वोक्तं तन्निमित्तत्वं बृहद्व्यवहारश्चेति क. पु.

४. शा. भा. २४. १८.

५. शा. भा. २४. २०.

क्तम् । अर्थनिमित्तं त्वार्थम्, न शाब्दम् ; शाब्दं त्विदं विचार्यते ।
तत्र च यावत्प्रयोगिण्येव निमित्तता उक्ता ।

न च प्रयोगव्युत्पत्तौ पदार्थान्तरव्यावृत्त्या पदस्य स्वार्थनिमित्तता
दृष्टा, येन पदान्तरप्रयोगात् सर्वगवीषु प्रत्ययो व्यावृत्तः शब्दात्—
इति शक्यते वक्तुम् । नन्वेवं सत्यानर्थक्यं भाविष्यति । भवतु ;
न हीदमानर्थक्यमर्थान्तरपरतया कल्पयितुं क्षमम् ; आनर्थक्यमेव
हि तन्न स्यात् । तस्मात् कृत्रिमः सम्बन्धः । प्रत्यस्तमितमनपेक्षत्वम् ।
समर्थितश्चाऽयं हेतुः—वाक्यात्मकत्वात् कृतको वेद इति ॥२४॥

तद्भूतानां क्रियार्थेन समाम्नायोऽर्थस्य तन्निमित्तत्वात् ॥२५॥

“तद्भूतानां क्रियार्थेन समाम्नायोऽर्थस्य तन्निमित्तत्वात् ।”

अथतीत्यत्राह—अर्थनिमित्तं त्वार्थम्, न शाब्दम् । यदिदं द्रव्यान्वयित्वं
तदर्थनिमित्तं भवत्यार्थम्, न शाब्दम् (१) शाब्दं तु यद्विशेषान्वयित्वं
न तदार्थं भवितुमर्हति, अर्थस्य विशेषान्वयेऽसामर्थ्यात् ; यच्च शाब्दं
विशेषान्वयित्वम्, तदिह विचार्यते । तत्र शब्दे, यावत्प्रयोगभाविन्येव
निमित्तता—यावत्त्येव पदार्थमात्रे प्रयोगोऽस्य पदस्य—स्वार्थे निमित्त-
तोक्ता । न च प्रयोगव्युत्पत्तौ प्रयोगे व्युत्पद्यन्ते यत्र, तत्र वृद्धव्यवहारे
पदार्थान्तरव्यावृत्त्या पदस्य स्वार्थे निमित्तता दृष्टा, येन पदार्थान्तरप्रयोगात् सर्वगवीषु
प्रत्ययो व्यावृत्तः शब्दादिति शक्यते वक्तुम् । नन्वेवं सत्यानर्थक्यं पदान्तर-
प्रयोगस्य । परिहरति—भवत्वानर्थक्यम्, यस्याऽर्थो नाऽवसीयते । न
हीदमानर्थक्यमेव यो यस्याऽर्थो न भवति तमेवाऽर्थतया कल्पयितुं क्षमम् ।
आनर्थक्यमेव हि तन्न स्यात् । यद्यर्थान्तरमादधाति, महीयस्तदर्थव-
स्त्वम् । तस्मात्सम्बन्धः कृत्रिम इति सिद्धम् । प्रत्यस्तमितमनपेक्षत्वम् कृ-
त्रिमत्वाद्धेदानाम् । समर्थितश्चाऽयं हेतुः वाक्यात्मकत्वात् भारतादिवत्,
कृतको वेद इति । अत एवोक्तम्—“पदसङ्घाताः खल्वप्येते” इति ॥ २४॥

तद्भूतानां क्रियार्थेन समाम्नायोऽर्थस्य तन्निमित्तत्वात् ॥२५॥

“तद्भूतानां क्रियार्थेन समाम्नायोऽर्थस्य तन्निमित्तत्वात्” इति

अत्रोच्यते—स्यादनुपायत्वं वृद्धव्यवहारस्य, यदि पदार्थान्यत्वं स्यात् ; आवापोद्धारतैव केवलमन्या । कथम् ? वैदिकलौकिकयोः पदार्थयोरन्यत्वानवगतेः । किमिदं प्रत्युक्तं पुनरुच्यते ? परस्प-
रान्वयो हि पदार्थानां वाक्यार्थ इत्युक्तम् । न पदार्थाः ; तस्मान्न पदार्थप्रत्यभिज्ञानमन्वयहेतुः । प्रामाणान्तरं च नाऽस्त्यस्मिन् प्रयु-
क्तमित्युक्तम् । ततः प्रयोगशून्योऽन्वयो निर्बीजः । पदपदार्थानभि-
ज्ञो मातृप्रियो भवान् । कथमनभिज्ञः ? पदार्थास्तावन्नाऽव्यतिषक्ताः

सुत्रं पठित्वा व्याचष्टे—अत्रोच्यते । स्यादनुपायत्वं वेदार्थे वृद्धव्यवहा-
रस्य, यद्यर्थान्यत्वं लोके वेदे च स्यात् ; आवापोद्धारतैव केवलमन्या । कानि-
चित् पदान्योप्यन्ते कानिचिज्ज्ञादिभ्यस्त इत्येतावदेव केवलमन्यत ।
कथं पुनरर्थक्यं लोके वेदे च ? उत्तरम्—लौकिकवैदिकयोः पदार्थयोरन्यत्वा-
नवगतेः । यान्येव लोके पदानि तान्येव वेदेऽपि ; ये च लोके पदार्थास्त-
एव वेदेऽपि ; अतः कथमर्थान्यत्वम् ?

अत्र चोदयति—किमिदं प्रत्युक्तं पुनरुच्यते ? कथं प्रत्युक्तं पुनरु-
च्यते ? कथं प्रत्युक्तमित्यत्राऽह—परस्परान्वयो हि पदार्थानां वाक्यार्थ-
इत्युक्तम्, न पदार्थमात्रं वाक्यार्थः । किं तर्हि ? अन्वयः ।
तस्मात्पदपदार्थप्रत्यभिज्ञानं नाऽन्वये हेतुः । कामं पदैः पदार्थमात्रमवबो-
ध्यताम् ; अन्वयस्य किमायातम् ? ननु चाऽन्वयो लाक्षणिको
भवतु ; पदं हि पदार्थमात्रे व्युत्पन्नं पदार्थमात्रं बोधयिष्यति ; स च प-
दार्थोऽन्वयमात्मनो लक्षयति ; तेनाऽन्वयः शाब्दो भविष्यति । तत्राऽह-
प्रमाणान्तरं च नाऽस्त्यस्मिन् प्रयुक्तमित्युक्तम् । लक्षणा हि ज्ञाते तात्पर्ये भवति ;
न च 'अन्वये प्रयुक्तमेतत्पदम्' इत्यत्रांशे प्रमाणमस्ति । नन्वानर्थक्यमे-
वाऽनन्वये, तेनाऽन्वयपरतेति । तदयुक्तम् ; वेदेनाऽर्थवता भवितव्यमिति
प्रामाणाभावात् । अपि चाऽन्वये लक्ष्यमाणेऽपि कोऽन्वयः केन पदार्थेन
लक्ष्यतामित्यत्राऽपि नाऽस्ति प्रमाणम् । (१) अतः प्रमाणशून्यो वैदिकोऽन्वयो
निर्बीजः ।

अत्राऽऽह राद्धान्ती—पदपदार्थानभिज्ञो मातृप्रियो भवान् । यो मातृस्नेहानु-
बन्धेन गुरुकुले न चिरमुषितः । कथमनभिज्ञः ? उत्तरमाह—पदार्थास्ताव-
न्नाव्यतिषक्ताः क्वचिदुपलभ्यन्ते, अन्ततोऽस्त्यर्थेन । व्यतिषङ्गोऽन्योन्यसम्बन्धः,

क्वचिदुपलभ्यन्ते, अन्ततोऽस्त्यर्थेन । ततः किम् ? इदं ततः । तत्प्रतिपत्तये हि शब्दार्थव्यवहारः । व्यवहारे च यथाव्यतिषङ्ग-
तद्वन्तोऽन्योन्यसम्बद्धाः सर्ववस्थासु पदार्था उपलभ्यन्ते । यत्राऽप्य-
र्थान्तरं नाऽस्ति, तत्राऽप्यन्ततोऽस्त्यर्थेन व्यतिषक्ताः । यदि वस्तुस्वभा-
वतः पदार्थान्तरव्यतिषक्ताः, ततः किम् ? न हि तावता शब्देन व्यति-
षक्ता एवाभिधातव्या इति भावः । उत्तरम्—इदं ततः, व्यतिषक्ता एवाऽ-
भिधेया इति । कुतः ? तत्प्रतिपत्तये हि शब्दार्थव्यवहारः । यतः तथावस्थित-
मेव वस्तु शब्देन वाच्यम्, न पुनरन्यथाभूतम्, अतोऽन्विता एवाभि-
धेयाः, स्वभावतोऽन्वितत्वात् ।

ननु च न वस्तुस्वभावोऽन्विताभिधानम्, किं तर्हि ? व्यव-
हारे आवापोद्गाराभ्याम् । तौ च स्वरूपमात्र एव सम्भवतः,
न पुनर्व्यतिषक्ते; व्यतिषक्तान्तरव्यभिचारेण तद्व्यतिषङ्गव्यभिचा-
रात् । अपि च व्यतिषक्ताभिधानेऽङ्गीक्रियमाणे शक्तिकल्पनागौर-
वम् । किञ्च किं सामान्येन व्यतिषक्तमभिधीयते विशेषेण वा ? आद्ये कल्पे
वृथाभिधानमिदम्; अर्थसामर्थ्येनाऽपि तत्सिद्धेः । द्वितीये तु विशेषा-
णामानन्त्येन सम्बन्धग्रहणाशक्तिः । अगृहीतसम्बन्धस्य वाचकत्वे
प्रथमश्रवणेऽपि यत्किञ्चिदर्थप्रतीतिप्रसङ्गः ।

किञ्च किमभिहितेन विशेषेण तद्व्यतिषक्तमभिधीयते, अनभि-
हितेन वा ? अभिहितपक्षे इतरेतराश्रयम्, द्वितीयमपि पद-
मभिहितार्थान्तरव्यतिषक्ताभिधायकतया इतर(१)पदाभिधानमाश्रयती-
ति प्रसक्तं दुरुत्तरमितरेतराश्रयम् । अनभिहितपक्षे पदान्तर-
प्रयोगवैयर्थ्यम् । अत एव केचिदभिहितानां पदार्थानामेवाऽ-
न्योन्यान्वयबोधकतामभ्युपगच्छन्ति । ते हि मन्यन्ते—आवापोद्गाराभ्यां
वृद्धव्यवहारे (२)पदानि स्वरूपमात्रेणाऽर्थानभिदधते; तेऽर्थाः परस्पर-
मपेक्षासन्निधियोग्यताभिरुपसंस्कृता अदृष्टमेवाऽन्योन्यान्वयमवगमय-
न्ति । न च तत्र सम्बन्धग्रहणाशक्तिपर्यनुयोगः, गृहीतसम्बन्धपदप्रति-
पादितानामगृहीतसम्बन्धानामेव पदार्थानामन्वयावबोधकत्वदर्शनात्
अभिनवकविरचितेषु । वैदिकेषु च वाक्येषु प्रतीतिं प्रति विवादाभा-
वादिति ।

तत्राऽऽह—व्यवहारे च यथाव्यतिषङ्गमेवाऽऽवापोद्गारौ । अस्याऽर्थः—वृद्ध-
व्यवहारे च यथाव्यतिषङ्गं व्यतिषङ्गमनतिक्रम्य आवापोद्गारौ । तथा

हि—‘गामानय’ इत्यानयत्यन्वितस्यैव गोरावापः ‘महिषमानय’ इति च तदन्वितस्यैवोद्धारः; तेनाऽन्वित एव शब्दस्य सामर्थ्यमवसीयते । तच्च द्विधा सम्भवति—साक्षाद्वाऽभिधानेन, पदार्थप्रतिपत्त्यवान्तरव्यधानेन चेति सम्प्रधारणीयम् । न तत्र साक्षात्सम्भवे प्रणाडीसमाश्रयणमुचितमित्यन्विताभिधानमेव निर्णीयते । न च सम्बन्धग्रहणाशक्तिः, उपाधिविशेषाश्रयणेन सुकरत्वात्; आकाङ्क्षासन्निधानोपस्थापितान्वययोग्यार्थान्तरान्वितस्वार्थाभिधायीनि पदानीति व्युत्पत्तिपरिग्रहे न किञ्चिदनुपपन्नम् । योऽपि चाऽभिहितान्वयवादी, सोऽपि पदार्थेषु न विधिमिममतिवर्तते । न च शक्तिकल्पनागौरवम्, पदार्थैर्बध्यपरिहार्यत्वाच्छक्तिकल्पनायाः ।

ननु च दृष्टेयं पदार्थानां शक्तिः । तथा हि—अव्यक्तगुणिविशेषश्चेतिमानं चक्षुषा परिच्छिन्दन् हेषया चाऽश्वत्वमनुमिमानः पद (१) निक्षेपशब्देन च गन्तारं परिकल्पयन् ‘श्वेतोऽश्वो गच्छति’ इति प्रतिपद्यते । तत्र ‘श्वेतिमा’ ‘अश्वः’ ‘गन्ता’ इति पदार्थत्रयमन्योन्यान्वयमवगमयतीति ।

तदनुपपन्नम्; अनुमानतो हि हेषयाऽश्वत्वमनुमीयमानं हेषमाणपुरोवर्तिद्रव्यगतमेवाऽनुमीयते, न स्वतन्त्रम् । यत्रैव हि लिङ्गं तत्रैव लिङ्गिनमनुमापयति । यस्य पुनरपादानदेशविभ्रमो हेषायाः, असावश्वत्वं प्रतिपद्यमानोऽपि न विशेषमवधारयति । योऽपि पारिशेष्याद्विशेषमवगच्छति, सोऽप्यर्थापत्तेर्धिशेषमवगच्छतीति न पदार्थमात्रस्य कचिदन्वयबोधकत्वम् । अपि च यदि श्वेतिमादयः प्रमाणान्तरपरिच्छिन्नाः परस्परान्वयबोधिनाः, तदा (२) प्रमाणान्तरापत्ताः, तस्याऽशब्दत्वात्; शब्दप्रतिपादितपदार्थपूर्वकं वाक्यार्थज्ञानं शाब्दम्, नाऽशब्दपूर्वकमपीति । अपि च प्रथमोपनिपातिनि शब्द एव शक्तिः कल्प्यताम्, किमिति तं परित्यज्य पदार्थं यावत् गम्यते ?

किञ्च पदस्याऽभिधानशक्तिस्तावदाविवादैव; तत्रैवाऽतिरेकः कल्पयितुं युक्तः; न पुनः पदार्थेषु शक्तिकल्पना, धर्मिकल्पनातो धर्मकल्पनाया लाघवात् । यच्चेदमिह इतरेतराश्रयत्वं चोदितम्, तदप्येवं निरसनीयम् । न पदमात्रात् केवलादेवाऽर्थावगमः; किन्तु यावन्ति पदानि वाक्ये, तावन्ति श्रुत्वा न्यायानुसारेण वचनव्यक्तिविशेषमवसायाऽर्थोऽवगम्यते । तत्र पदेषु प्रथमश्रुतेषु पदार्था अन्विता एव स्मर्यन्ते यथा पदार्थदर्शने पदम् । अन्वितेऽपि ह्याभिधीयमाने स्वरूपं नाऽपैत्येव; तेन शक्नोति

मेवाऽऽवापोद्धारौ । तस्मान्न व्यतिषङ्गाभिधानम्, व्यतिषक्ततोऽ-
वगतेर्व्यतिषङ्गस्य ।

किमेवं भविष्यति ? नाऽनन्विताभिधायी शब्द उक्तो भविष्य-
ति । ततश्च कार्याभिधायिता लोके नियोगस्याऽवगता । (१) “आ-

तथा प्रत्यासत्त्या तत्स्वरूपमात्रं पदं स्मारयितुम् । तत्र स्मृतिसन्नि-
हितपदार्थान्वितस्वार्थं पदमभिधत्त इति नेतरेतराश्रयत्वम् । स्मरणे
हि निरपेक्षत्वात् पदार्था अपि स्मृता एवाऽन्योन्यान्वयमवगमयन्ति ।
तदाहुः—

“तेऽपि नैवास्मृता यस्माद्वाक्यार्थं गमयन्ति नः ।

तस्मात्तस्मरणेष्वेव संहतेषु प्रमाणता ॥” इति ।

तदिदं सर्वमुक्तमस्माभिर्वाक्यार्थमातृकायामेव । यतो यथाव्यतिषङ्गमे-
वावापोद्धारौ, तस्माद्व्यतिषक्ताभिधानमेवेदं पदम् ।

नन्वेवं व्यतिषङ्गमपि किमिति नाऽभिधत्ते तत्राऽऽह—न व्यतिषङ्गाभिधानम्
व्यतिषक्ततोऽवगतेर्व्यतिषङ्गस्य । व्यतिषक्तो हि व्यतिषङ्गमप्रतिपद्यमानेन न
शक्यते प्रतिपत्तुम्, यथा व्यक्तिमाकृतिरिति व्यतिषक्ततो व्यतिषङ्गाव-
गतेर्न व्यतिषङ्गाभिधानं पदम् ।

ननु यदि व्यतिषक्ताभिधानं पदम्, किमेवं भविष्यति ? नाऽनन्विताभिधायी
शब्द उक्तो भवति । (२) न भवत्वनन्विताभिधायी, तथाऽपि किमित्याह—ततश्च
कार्याभिधायिता लोके नियोगस्याऽवगता । अस्याऽर्थः—आचार्यादिवाक्येषु ‘देव-
दत्त समिधमाहर’ इत्यादिषु प्रवर्तमाने देवदत्ते पार्श्वस्थ एवमवधार-
यति—बुद्धिपूर्विकेयमस्य प्रवृत्तिः; यच्चाऽहं बुद्ध्वा प्रवृत्तः तदयमपि,
मदविशेषात् ; अहं च न क्रियामात्रावगमात् प्रवृत्तः, नाऽपि फलमात्रा-
वगमात्, नाऽपि फलसाधनत्वावगमात्, किन्तु कार्यावगमात् ;
(३) स्तनपानादिकाऽपि क्रिया यावन्मया कार्यतया नाऽवगता,
तावदहं न प्रवृत्तः; न च या श्रेयःसाधनता, सैव कार्यता ; श्रेयः प्रति
साधनत्वमन्यत्, अन्यच्च कृतिं पुरुषप्रयत्नं प्रति प्राधान्यं साध्यत्व-
लक्षणं कार्यत्वम् ; क्लेशात्मनस्तु कर्मणः फलसाधनत्वानुविधायिनी का-
र्यतेति मन्दा न भेदं प्रतिपन्नवन्तः; तथा सुखस्य फलसाधनतां विना
कार्यतावगतिरस्ति; अतः फलसाधनतातिरिक्तकार्यबोधोधात्प्रवृत्तिर्ममेति
देवदत्तोऽपि तदवगमादेव प्रवर्तते—इति कल्पयति ।

चार्यचोदितः करोमि ”—इति हि दर्शितम् ।

ननु च प्रेषणादयोऽप्यवगम्यन्ते लोके । उपाधयो हि ते, न

तद्वगमश्चाऽस्य शब्दानन्तरं भवच्छब्दनिबन्धन एवेति कार्याभिधायितां लिङ्शब्दस्य कल्पयति । (१) तच्च कार्यमन्वितम् अभिधेयमिति स्थिते “अग्निहोत्रं जुहुयात् स्वर्गकामः” इत्यादिषु वाक्येषु षष्ठाद्यरादान्तानुसारेण स्वर्गकामपदेन नियोज्यतया स्वर्गकामः समर्पणीय इति स्थितम् । यश्च कार्यमवबुध्यते, स नियोज्यः; स्वर्गकामस्य च तस्मिन्नेव कार्ये बोद्धृतयाऽन्वयः, यदेव तस्य काम्यमानसाधनतामनुभवितुं क्षमते । न च क्रिया क्षणभङ्गिनी कालान्तरभाविनि फले हेतुर्भवति; तेन सा कार्यतया नियोज्येन सह नाऽन्वीयते; यत्तु कालान्तरस्थायि कार्यम्, तदेव तेन सहाऽन्वयं गन्तुमर्हतीति क्रियातिरेकि मानान्तरावेद्यमेव लिङादयः कार्यमभिधायति । तच्च मानान्तरापूर्वत्वादपूर्वमित्युच्यते ।

ननु तस्याऽपि कार्यस्य कुतः सिद्धिः ? यागादेरिति चेत्, अनन्तरभाविता तर्हि फलस्य प्रसक्ता, क्रियानन्तरभाविनस्तस्य फलहेतुत्वात् । उच्यते—अनन्तरभावित्वेऽपि तस्य न फलमनन्तरं भविष्यति, सहकारिव्यपेक्षया विलम्बनोपपत्तेः । न च सहकारिव्यपेक्षायां कारणभावहानिः । किं तत्सहकारीति चेत्, देशकालादिकमिति ब्रूमः । न च तस्य विशेषज्ञानमन्तरेण किञ्चित् दुष्यति । न च फलजनकतया गुणभावादपूर्वस्य वाक्यार्थत्वहानिः, स्वानुगुणनियोज्यलाभाय फलानुकूलतावलम्बनात्; यथा आत्मन एव संविदधानः स्वामी गर्भदास्योपकरोति, तद्वदेतदपि । ततश्चाऽन्विताभिधाने स्थिते कार्याभिधायिता लोके नियोगस्य लिङादेरवगतेति । अतो नियोगाभिधानम् इति वक्ष्यमाणेन सम्बन्धः । नियोगशब्देन क्रियाव्यतिरिक्तमपूर्वं कार्यतया आत्मनि पुरुषं नियुञ्जानमुच्यते । न चैवं वेदत एव व्युत्पत्तिः, लोके व्युत्पत्तेरेव वेदवाक्यानुसारेणाऽपूर्वपर्यन्ततावगमात् । ननु न लोके कार्याभिधायिता लिङादेरस्तीत्यत्राऽऽह—“आचार्यचोदितः करोमि” इति हि दर्शितम् । चोदितः प्रवर्तितः कार्यमवबोधित इत्युच्यते ; नाऽन्यथा चेत् नः प्रवर्तयितुं शक्यते यतः ।

ननु च प्रेषणादयोऽप्यवगम्यन्ते लोके । तत्कथं कार्याभिधायित्वमेव लि-

शब्दार्थाः । (१) केन पुनरमी उपाधयो नाम ? उपाधयो हि तटस्थाः प्रयोगदर्शनमात्राच्छब्दार्थं विशेषेऽवस्थापयन्ति, यथा दृतिहर्यभिधेयस्य पशुत्वम् । एवमसौ नियोगः समहीनज्यायोभिः प्रयुज्यमानः प्रेषणादिव्यपदेशं लभते । प्रवर्तकत्वं तु शब्दार्थः, सर्वत्राऽपरित्यागात् । अतो नियोगाभिधानमिदम् । नियोगाभिधाने च सति (२) तत्साधनव्यतिषङ्गोऽवगम्यते । साधनाभिधाने च साध्यव्यतिषङ्गः । अत इदमुक्तम्—तद्भूतानां आत्मीयेष्वर्थेषु व्यस्थितानां व्यतिषङ्गावगतेर्निमित्तत्वमुपपद्यत इति ।

ननु च प्रयोगे सत्येतद्युक्तं वक्तुम् । केन बोक्तमप्रयोगे सतीति ? एवंभूतेषु हि दृष्टो लौकिकः प्रयोगः; वैदिका अपि त एव ।

डादेरित्यर्थः । परिहरति—उपाधयो हि ते, न शब्दार्थाः । एतदेव विधरीतुं पृच्छति—केन पुनरमी उपाधयो नाम ? उत्तरम्—उपाधयो हि तटस्थाः प्रयोगदर्शनमात्राच्छब्दार्थं विशेषेऽवस्थापयन्ति । यथा दृतिहर्यभिधेयस्य पशुत्वम् । अस्याऽर्थः—उपाधयस्ते भण्यन्ते, ये तटस्था अभिधानाननुप्रवेशिनः सन्तः शब्दार्थान् विशेषेऽवस्थापयन्ति ; यथा दृतिहरिशब्देन योऽभिधीयते तस्य दृतिहरिशब्दाभिधाने पशुत्वमुपाधिः । हरणक्रिया यदा पशुसम्बन्धिनी तदा तस्याः कर्ता दृतिहरिरित्युच्यते । एवमसौ लिङ्गादिः समहीनज्यायोभिः प्रायोक्तृभिः प्रयुज्यमानः प्रेषणादिव्यपदेशं लभते ; लिङ्गाद्यर्थश्च समहीनज्यायोभिः प्रयुज्यमानः प्रेषादिरित्युच्यते । प्रवर्तकत्वं तु कार्बत्वं शब्दार्थः ; सर्वत्र समहीनज्यायः प्रयोगे, अपरित्यागादव्यभिचारात् स्यात् ; अव्यभिचारी च शब्दार्थः । अतो नियोगाभिधानमिति । इदं पूर्वमेव व्याख्यातम् । नियोगाभिधाने च सति तत्साधनव्यतिषङ्गोऽवगम्यते । नियोगे चाऽपूर्वे साधनान्वितेऽभिधीयमानेऽर्थात् साधनव्यतिषङ्गोऽवगम्यते । साधनाभिधाने च यागादौ साधने साध्यान्वितेऽभिधीयमानेऽर्थात् साध्यव्यतिषङ्गोऽवगम्यते । यत एवं व्यतिषङ्गोऽर्थादवगम्यते, अत इदमुक्तम्—तद्भूतानामात्मीयेष्वर्थेषु स्थितानां व्यतिषङ्गाभिधायिनां व्यतिगङ्गावगमनिमित्तत्वमुपपद्यत इति ।

ननु च प्रयोगे सत्येतद्युक्तं वक्तुम् । अस्याऽर्थः—यद्यपूर्वान्वितेषु प्रयोगो दृष्टः स्यात्, तदैतद्युक्तं वक्तुम् ; न तु सोऽस्ति । परिहरति—केन बो-

अतस्तथाभूतेष्वेवाऽयं प्रयोगः । एवं तर्हि निमित्ततो नैमित्तिकाव-
वगतिः ।

मन्द ! मैवम् , कथनोपायोऽयम् ; न ह्यन्वितोऽन्वयशून्यः
शक्यते प्रतिपत्तुम् । त एतेऽन्विताः पदार्थाः; एषामभिधानानि
पदानि; तदिदं वाक्यपदीयम् । अन्यथा ह्यवगम्यमानः पदपदा-
र्थविवेकोऽपहृतो भवति, अविद्यमानः प्रतिपन्नः । तस्मान्न कार्यत-
स्तावद्वाक्यवाक्यार्थयोः पदपदार्थाभ्यामन्यत्वं कल्पयितुं क्षमा

कमप्रयोगे सतीति ? एवंभूतेषु हि लौकिकः प्रयोगो दृष्टः ; वैदिका अपि त एव ; अत-
स्तथाभूतेष्वेवाऽयं प्रयोगः । लोके हि कार्यान्विताभिधायितया पदानि व्युत्प-
न्नानि; तेन वेदेऽपि कार्यान्विता एव पदैः पदार्था वक्तव्याः; लिङादिभि-
रपि पदार्थान्वितमेव कार्यं वक्तव्यमिति निश्चिते पदान्वययोग्यतया
क्रियाव्यतिरेककार्यावगतिरिति न किञ्चिदनुपपन्नम् । तस्मादपूर्वमे-
वाऽन्वितमभिधीयते लिङादिभिः । यदि व्यतिषक्तो व्यतिषङ्गावगतिः,
एवं तर्हि निमित्ततो व्यतिषक्तो नैमित्तिकस्य (१) व्यतिषङ्गावगतिः । न च
व्यतिषङ्गमप्रतियन् व्यतिषक्तमवैति ; तत्कथं ततो व्यतिषङ्गावगति-
रिति ।

उत्तरम्—मन्द ! मैवम् ; कथनोपायोऽयम् कथनप्रकारोऽयम् । एवं कथ-
यितव्यम्—व्यतिषक्त एवाऽन्यथा प्रत्येतुं न शक्यते व्यतिषङ्गमप्रतीत्ये-
ति । तेन व्यतिषक्तस्याऽभिधाने (२) व्यतिषङ्गोऽप्यवगम्यत इति दर्शयितुं
व्यतिषक्तस्य निमित्तत्वमुच्यते । कस्मात् पुनरेवमुच्यते ? यावता
व्यतिषक्तप्रतीत्युत्तरकालतैव किमिति नाङ्गीक्रियते इत्यत्राऽऽह—न ह्यन्वि-
तोऽन्वयशून्यः शक्यते प्रत्येतुम् । एवं स्वमतं स्थापयित्वा वैयाकरणमतं
निराकुर्वन्नाह—त एतेऽन्विताः पदार्थाः; एषामभिधानानि पदानि; तदिदं वाक्यप-
दीयम् सूत्रम्—अन्विताभिधायीनि पदानि, न पुनरर्थावच्छेदशून्यानि;
पदान्येव च वाक्यम् , न पदातिरेकीति । वाक्यपदे अधिकृत्य कृतं
वाक्यपदीयम् (३) “शिशुकन्दयमसभद्वन्द्व” इति छः । अन्यथा यद्येवंविधाः
पदार्थाः पदानि च नाऽऽश्रीयेरन्, तदा अवगम्यमानः पदपदार्थविभागोऽपहृतो
भवति, अविद्यमानश्च प्रतिपन्नः स्यात् । उपसंहरति—तस्मान्न कार्यतो वाक्या

(१) प्रज्ञा । प्रत्यक्षतस्तु भेदावगमान्नाऽस्येकत्वमित्युक्तम् । अतः क्रियार्थेन समान्नायः ।

(२) ननु च नाऽवश्यं क्रियार्थेनैवाऽऽम्नानं लोके । अस्ति तावत् क्रियार्थता वेदे; तद्विषयमिदमधिकरणं भविष्यति । किं न लौकिक-विषयमिदमधिकरणम् ? किं वा मन्यते भवान् ? न्यायाभिधान-साम्यात् सर्वत्रेति मन्यामहे । भवतु सर्वत्र ।

ननु च क्रियार्थेन-इत्यव्यापकम् । व्यवहारक्रियैवेयं क्रियेति मत्वा शाम्यतु भवान् । अतः सिद्धम् “अर्थस्य तन्निमित्तत्वात्”

र्थप्रतिपत्तिलक्षणात् वाक्यवाक्यार्थयोः पदपदार्थभ्यामन्यत्वं कल्पयितुं क्षमा प्रज्ञा; पदान्येवाऽन्विताभिधायीनि; वाक्यम् पदार्था एवाऽन्विता अभिधी-यमाना वाक्यार्थः ।

अथ कस्मादेकं वाक्यमेकञ्च वाक्यार्थः उच्यते-एकस्याऽर्थस्य प्रधा-नत्वात् स एवाऽर्थान्तरान्वितः प्रतिपाद्यत इत्येको वाक्यार्थः; तदैकप्रति-पत्तिकारकत्वाच्चैकं वाक्यम् । ननु मा नाम कार्यत एकवाक्यत्वं भवतु, प्रत्यक्षतस्तु किमिति न भवतीत्यत्राऽऽह-प्रत्यक्षतस्तु वर्णपदभेदावगमान्नै-वाऽस्येकत्वमित्युक्तं स्फोटनिराकरणपर्वणि । यतो वाक्यार्थावगतिः प्रामा-णिकी, अतः क्रियार्थेन समान्नायः वेदानाम् ।

क्रियार्थेनेत्यत्र भावार्थाधिकरणवत् क्रियाशब्देन नियोग एवोक्त इति मत्वा चोदयति-ननु च नाऽवश्यं क्रियार्थेनैवाऽऽम्नानं लोके । यानि तावत् वेदमूलानि वच्चांसि, भवतु तत्र क्रियार्थेनाऽऽम्नानम्; यानि पुनः प्रमाणा-न्तरावगतार्थविषयाणि तानि न नियोगं बोधयन्ति, तस्य प्रमाणान्तराधिगमनीयत्वात् । एकदेशी परिहरति-अस्ति तावत्क्रियार्थता वेदे; तद्विषयमिदमधिकरणं भविष्यति । चोदक आह-किं न लौकिकविषयमिदमधिकरणम् ? येनैव व्याख्यायते । एकदेश्येवाह-किं वा मन्यते भवान् ? येनाऽऽम्नानुपाल-भते । चोदक आह-न्यायाभिधान(३)साम्यात् सर्वत्रेति मन्यामहे । यो न्यायोऽभि-हितोऽन्विताभिधानलक्षणः, स लोके वेदे च सम इति हेतोः सर्वत्रेदम-धिकरणमिति । परमराद्धान्ती ब्रूते-भवतु सर्वत्र ।

चोदक आह-ननु च क्रियार्थेनैव व्यापकमिति । राद्धान्त्याह-व्यवहार-क्रियैवेयं क्रियेति मत्वा शाम्यतु भवान् । नाऽत्र क्रियाशब्देन नियोगोऽभिहितः,

इति वैदिकानां सनिमित्तत्वम् । (१) “तेष्वेव पदार्थेषु” इति अन्वि-
तेष्वित्यर्थः । कुतः ? नानपेक्ष्य पदार्थान् पार्थगर्थ्येन वाक्यार्थः
प्रतीयते । न चेत् प्रतीयते, कस्य वाक्यं प्रमाणतया कल्पयिष्यते ?
ननु चाऽन्वयो न पदार्थः; स च वाक्यार्थो भविष्यति । अतश्चा-
र्थाद्वाक्यमपि पदेभ्योऽन्यदिति गम्यते । (२) “नन्वर्थापत्तिः”
इत्यनेनेदमुक्तम् । (३) “तन्न, अर्थस्य तन्निमित्तत्वात्” इत्य-
न्विताभिधानेन कथितोऽस्यार्थः—अर्थापत्तिर्नाऽस्तीति ।

(४) “अपि चाऽन्वयव्यतिरेकाभ्यामेतद्वगम्यते; भवति
हि कदाचिदियमवस्था (५) मानसादपचारादुच्चारितेभ्यो-

किं तु व्यवहाररूपाऽभिप्रेता । सा च लोके सर्वत्राऽस्तीति व्यापकम् । उ-
पसंहरति—अतः सिद्धम्—“अर्थस्य तन्निमित्तत्वात्” इति वैदिकानां अर्थानां सनिमित्तत्वम् ।
यदि ह्यर्थस्याऽन्वयरूपस्य पदार्था न निमित्तं भवेयुः, तदा वाक्यं नाम
कार्यगम्यमेकं कल्प्येत ; तस्मिंश्च निर्भागे क्लृप्ते निर्निमित्ता वाक्यार्था-
वगतिः स्यात् ; यदा त्वन्विता एवाऽन्वयस्य निमित्तम्, तदा सविभागं
वाक्यं भवति ; ततश्च व्युत्पत्तिसम्भवात् सनिमित्ता वेदवाक्यार्थाव-
गतिः । “तेष्वेव पदार्थेषु” इत्येतत् भाष्यं व्याचष्टे—“तेष्वेव पदार्थेषु” अ-
न्वितेष्वित्यर्थः । अत्र भाष्यकारेणोक्तम्—“तेष्वेव पदार्थेषु वर्तमानानि
पदानि वाक्यार्थमवगमयन्ति” इति ; तत्र पृच्छति—कुत इति । उत्तरम्—
नाऽनपेक्ष्य पदार्थान् पार्थगर्थ्येन वाक्यार्थः प्रतीयते । अन्विता एव पदार्था वाक्या-
र्थो यतः । न चेत्प्रतीयते कस्य वाक्यं प्रमाणतया कल्पयिष्यते ? ननु चाऽन्विते प-
दार्थेऽङ्गीकृतेऽन्वयो न पदार्थः; स वाक्यार्थो वाक्यस्य प्रमेयो भविष्यति । अतश्चा-
र्थाद्वाक्यमपि पदेभ्योऽन्यदवगम्यत इति । इदं “नन्वर्थापत्तिः” इत्यनेन भाष्येणो-
क्तम् । परिहरति—“तन्न; अर्थस्य तन्निमित्तत्वात्” पदार्थस्याऽन्वितस्याऽन्वय-
निमित्तत्वादित्यभिधानेन वर्णितोऽस्य ग्रन्थस्याऽर्थः—अर्थापत्तिर्नाऽस्तीत्येवंरूपः ।

अपि चाऽन्वयव्यतिरेकाभ्यामेतद्वगम्यते; भवति हि कदाचिदियमवस्था मानसादप-

१. शा. भा. २४. ३१. २. शा. भा. २५. ५. ३. शा. भा. २५. ६.

४. शा. भा. २५. १६.

५ मानसादप्याघातात् यदुच्चारितेभ्योऽपि पदेभ्यो यदा न पदार्था अवधार्यन्ते
तदानीं नियोगतो वाक्यार्थं नाऽवगच्छेयुः, यद्यस्याऽपार्थगर्थ्यमभविष्यत इति मुद्रित-
भाष्यसम्मतः पाठः । मानसादप्याघातात् उच्चारितेभ्योऽपि पदेभ्यो यदा पदार्था नाऽव-

ऽपि पदेभ्यो न पदार्था अवधार्यन्ते ; न तदानीं नियोग-
तो वाक्यार्थमवगच्छन्ति । न च नियोगतो वाक्यार्थं ना-
ऽवगच्छेयुः, यद्यस्य पार्थगर्थमभाविष्यत् ; नियोगतस्तु
नाऽवगच्छन्ति” इति । किमनेनाऽनुक्तमुक्तम् ? न खलु किञ्चित् ;
प्रतिज्ञातार्थस्याऽनन्यत्वमेव ; तत्सिद्धये हेतुरुपन्यस्तः । कथम् ? य-
द्यसंसृष्टपदार्थ एव वाक्यार्थोऽवगम्यते, व्युत्पत्तिमात्रं पदार्थावग-
तिः ; कस्मात् व्युत्पत्त्यवमर्शशून्यमपि कदाचिज्ज्ञानं न भवति नि-
रूढव्यवहारस्य, यथा धूमान्महानसादिप्रदेशावमर्शशून्यमग्निज्ञानम् ?
न च वाक्यार्थे निरूढव्यवहारस्याऽप्येवंरूपाऽवगतिर्दृष्टा । अतो न
निमित्ततया पदार्था अवधार्यन्ते । किं तर्हि ? नैमित्तिकतयैव ।

चारादुच्चरितेभ्योऽपि पदेभ्यो न पदार्था अवधार्यन्ते । न तदानीं नियोगतो वाक्यार्थमव-
गच्छन्ति; न च नियोगतो वाक्यार्थं नाऽवगच्छेयुः, यद्यस्य पार्थगर्थमभाविष्यत् ; नियोग-
तस्तु नाऽवगच्छन्ति” इति (१) भाष्यमनुभाषितम्; आक्षिपति-किमनेनाऽनुक्तमुक्तम्?
समर्थयते-न खलु किञ्चित् अनुक्तमुक्तम् ; यस्मात् प्रतिज्ञातार्थस्य वाक्यार्थस्य
पदार्थाभेदलक्षणस्याऽनन्यत्वमेव । किन्तु तत्सिद्धये प्रतिज्ञातार्थसिद्धये हेतुरय-
मुपन्यस्तः । कथमुपन्यस्तः? इत्थमुपन्यस्तः-यद्यसंसृष्टपदार्थ एव वाक्यार्थोऽवगम्यते,
व्युत्पत्तिमात्रं पदार्थावगतिः ; कस्मात् व्युत्पत्त्यवमर्शशून्यमपि कदाचिज्ज्ञानं न भवति
निरूढव्यवहारस्य, यथा धूमान्महानसादिप्रदेशावमर्शशून्यमग्निज्ञानम् ? अस्याऽर्थः—
ये पदार्थेभ्यो भिन्नं वाक्यार्थं मन्यन्ते तान् प्रतीदमुच्यते । यद्यसंसृष्ट-
पदार्थकः असंसृष्टः पदार्था यस्मिन् वाक्यार्थे प्रधानभूते नियोगे सो-
ऽसंसृष्टपदार्थकः पदार्थान्वयरहितो वाक्यार्थोऽवगम्यते, व्युत्पत्तिमात्रं
पदार्थावगतिः ‘अस्य पदस्याऽयमर्थः’ इति व्युत्पत्तिमात्रम्, तदा निरू-
ढव्यवहारस्य कदाचित् व्युत्पत्त्यवमर्शशून्यमपि व्युत्पत्तिमपरामृश्याऽ-
पि कस्मात् वाक्यार्थज्ञानं नोत्पद्यते, यथा धूमान्महानसादिप्रदेशात्
व्युत्पन्नं सम्बन्धमपरामृश्याप्यग्निज्ञानं भवति ! न च वाक्यार्थे निरूढव्यवहा-
रस्याऽप्येवंरूपावगतिर्दृष्टा । अतो न निमित्ततया पदार्था अवगम्यन्ते । किं तर्हि ? नैमि-
त्तिकतयैव ।

वर्ण्यन्ते, न तदा वाक्यार्थो गम्यते । अतः पदार्थावगतिरिच्छमानो वाक्यार्थः पदार्थ-
निमित्त इति निश्चीयत इत्यपि पाठभेदो दृश्यते । १. भाष्यमाक्षिपतीति. क. पु. ।

किं पुनः कारणं निरूढव्यवहारस्य निमित्तानपेक्षा नैमित्तिका-
वगतिः(१) प्रचितसंस्कारो हि नाऽवश्यं निमित्तव्यापारमपेक्षते ;
अन्ध इवाऽभ्यस्तपदवीको न तदीक्षणमपेक्षते । अत्र पुनः सर्वदा
तदपेक्षणात् तदेव प्रमेयमित्युच्यते । एवं तर्हि “पदार्थेभ्यो वा-
क्यार्थप्रत्ययः” इति कथमयं व्यतिरेकः ? एवमयं व्यतिरेकः—अ-
न्वितेभ्योऽन्वयप्रत्यय इति । “(२)अपि चाऽन्तरेणाऽपि पदो-
च्चारणं यः शौक्ल्यमवगच्छति, अवगच्छत्येवाऽसौ शु-
क्लगुणकं(३) द्रव्यम्”इति । किमन्वयव्यतिरेकभाष्यशेषमेवैतत् ?
ओमित्युच्यते । तत्र च पदार्थस्य व्यतिरेकदर्शनम्, इह चाऽ-

अत्र चोदयति—किं पुनः कारणं निरूढव्यवहारस्य सम्बन्धस्मरणरूप-
निमित्तानपेक्षा नैमित्तिकावगतिः ? यावता सर्वत्र तदपेक्षयैवाऽवगत्या भवित-
व्यमिति । परिहरति—(४)प्रचितसंस्कारो हि नाऽवश्यं निमित्तव्यापारमपेक्षते । तथा
दर्शयति—अन्ध इवाऽभ्यस्तपदवीको न तदीक्षणमपेक्षते । (५)अप्रचितसंस्कारस्य
सम्बन्धस्मरणमेव केवलं कारणम् ; प्रचितसंस्कारस्य तु संस्कारप्रच-
यः सम्बन्धस्मरणं चेति द्वयं कारणम्, एतच्चाऽनुभवारूढमुच्यते । अत्र
पुनर्वाक्यार्थे सर्वदा तदपेक्षणात् व्युत्पत्त्यवमर्शापेक्षणात्तदेव पदार्थ(६)जातं प्रमेय-
मित्युच्यते । यदि पदार्था एव वाक्यार्थः, एवं तर्हि “पदार्थेभ्यो वाक्यार्थप्रत्ययः”
इति भाष्ये कथमिदं व्यतिरेकदर्शनम् ? समाधत्ते— एवमयं व्यतिरेकः—
अन्वितेभ्योऽन्वयप्रत्यय इति । अन्वयं वाक्यार्थमभिप्रेत्य पदार्थेभ्यो वाक्या-
र्थोऽवगम्यत इति व्यतिरेक उक्तः । अपि चाऽन्तरेणाऽपि पदोच्चारणं यः शौक्ल्यम-
वगच्छति, अवगच्छत्येवाऽसौ शुक्लगुणकं द्रव्यमिति भाष्यमनुभाष्य पृच्छति—किं
मन्वयव्यतिरेकभाष्यशेषमेवैतत् ?

राज्ञान्तैकदेशी वदति—आमित्युच्यते । स एवाऽऽह—तत्र हि भाष्ये
पदार्थव्यतिरेकदर्शनं पदार्थस्य व्यतिरेके वाक्यार्थस्य व्यतिरेक इत्यु-
क्तम् ; इह पदार्थान्वयस्य दर्शनम्—पदार्थे सति वाक्यार्थो भवतीति । रा-
ज्ञान्ती ब्रूते—सत्यमेवम् ; न त्वेतावन्मात्रमेव । न पदार्थान्वयमात्रमेवाऽत्र द-

न्यस्य । सत्यमेवम् ; न त्वेतावन्मात्रमेव । किमतिरिच्यते ?
इदमतिरिच्यते—यदि हि व्युत्पत्तौ पदानां पदार्थमात्र एव व्युत्प-
त्तिः, तदा अनन्वितपदार्थदर्शने तत्स्मरणानुपपत्तिः; स्मर्यते च ।
अतः सिद्धमन्विताभिधानम् ।

(१)“नाऽस्य पदसमुदायेन सह सम्बन्धः” इति । न
समुदायभूतानां प्रामाण्यम् । किं तर्हि ? अन्वयव्यतिरेकसमधिगम्य-
स्वार्थव्यापृतानामेव । (२)“यत्तु श्रौतः पदार्थो न वाक्यानु-
रोधेन कुतश्चिद्विशेषादपवर्तितुमर्हति” इति । कथं पुनर्व्युत्प-
त्तिशून्यैवाऽवगतिः शक्यतेऽभिधातुमित्यभिप्रायः । परिहारस्तु—
(३)“सत्यमेवमेतदि”ति । व्यवहारार्थत्वात् प्रयोगस्य विशेषात्मक

शितम् । एकदेशी पृच्छति—किमतिरिच्यते ? राद्धान्ती कथयति—इदम-
तिरिच्यते—यदि हि व्युत्पत्तौ पदानां पदार्थमात्र एव व्युत्पत्तिः, तदाऽनन्वितपदार्थदर्शने
तत्स्मरणानुपपत्तिः; स्मर्यते च ; अतः सिद्धमन्विताभिधानम् । अस्याऽर्थः—यदि हि
व्युत्पत्तौ व्युत्पत्तिसमये पदानामनन्वित एव पदार्थमात्रे व्युत्पत्तिः स्यात्
तदाऽनन्वितस्य पदार्थस्य प्रत्यक्षादिभिर्दर्शने तस्याऽनन्वितस्य पदार्थस्य
पदानुविद्धं स्मरणं न स्यात्, स्मर्यते च । अन्विताऽर्थः पदाभिधेयतया
'शुक्लो गुणो गुण्यन्वितः शुक्लपदाभिधेयोऽयम्' इति स्मर्यते । अतः सि-
द्धमन्विताभिधानम् ।

“नाऽस्य पदसमुदायेन सह सम्बन्धः” इति भाष्यनुभाषितम् , व्याचष्टे—न
समुदायभूतानां प्रामाण्यम् । समुदायभूतैः प्रत्यस्तमितवाचकविभागैर्वाक्यार्थो
न प्रतिपद्यते । किं तर्हि ? अन्वयव्यतिरेकसमधिगम्यस्वार्थव्यापृतानामेव । अन्वय-
व्यतिरेकाभ्यामेव समधिगम्यते यः पदानां स्वार्थः, तत्र वाचकतया
व्यापृतानामेव प्रामाण्यम् । यत्तु श्रौतः पदार्थो न वाक्यानुरोधेन कुतश्चिद्विशेषाद-
पवर्तितुमर्हतीति भाष्यमनुभाष्य व्याचष्टे—कथं पुनर्व्युत्पत्तिशून्यैवाऽवगतिः शक्य-
तेऽभिधातुमित्यभिप्रायः । यावदुच्चरितात् पदार्थमात्रेऽवगतिरुपजायते,
सा कथं व्युत्पत्तिशून्यैव भवति ? भवति च । अतो नाऽनन्विताभिधान-
मिति भावः । परिहारस्त्वत्र सत्यमेवमेतदिति । व्यवहारार्थत्वात् प्रयोगस्य विशेषात्म-
कत्वाच्च व्यवहारस्य अन्वितावगतिरेव तदर्थानाम् , नाऽनन्वितार्थान्तरस्मरणम् , व्यवहा-
रान्नत्वात् ।

त्वाच्च व्यवहारस्य अन्वितावगतिरेव तदर्थानाम् ; नाऽन्वितार्था-
न्तरस्मरणम् , व्यवहारानङ्गत्वात् ।

तदिदमुक्तम्—“यश्चाऽर्थार्थः, न स चोदनार्थः” इति । न चे-
दानीं तदविवक्षितमिति प्रतीयमानस्याऽपि शब्दात् अविवक्षितत्वं
शक्यते वक्तुम् । गम्यते च शब्दान्निमित्तात् अशब्दार्थश्चेति किमि-
दम् ? शब्दान्तराभिधेयतया स्मरणात् , स्मृतेश्चाऽपामाण्यात् । अतः
शब्दनिमित्तताऽपि भ्रान्तैरेवोदिता प्रत्यक्षादीनामिव स्मरणीये ।

अस्याऽर्थः—व्यवहारार्थं शब्दः प्रयुज्यते; व्यवहारश्चाऽन्विता-
र्थविषयः, तेन प्रयोगबलादन्वितार्थावगमकत्वमेव पदानाम् ।
यत्पुनरेतदनन्वितार्थज्ञानम् , तत्स्मरणम् ; न पुनः शब्दाभिधानज-
न्यम् , व्यवहारानङ्गत्वात् ; न ह्यनन्वितेन कश्चिदपि व्यवहारः
क्रियते । एतदुक्तं भवति—शब्दश्रवणानन्तरं यदिदमन्विताद-
र्थान्तरं पदार्थस्वरूपमात्रं बुद्धिस्थं भवति, सा स्मृतिरेव, यथा
अर्थदर्शनात् पदस्मृतिः, तत्र च न शब्दस्याऽभिधानव्यापारः, तेन वि-
नापि तदुपपत्तेः; यथा अर्थो न शब्दस्याभिधाता, अथ च प्रतिसम्ब-
न्धितया संस्कारोद्बोधकतया शब्दे स्मृतिं जनयति, तथा शब्देऽप्यर्थ-
इति । तदत्र पूर्वपक्षसिद्धान्तभाष्ययोरयमर्थः—श्रुत्यन्तरभाषित्वादन-
न्वितार्थावगतेरनन्वित एव पदार्थः श्रौतः; स न वाक्यानुरोधेन विशे-
षेऽन्वितेऽवस्थापयितुमर्हतीति पूर्वः पक्षः । राज्ञान्तस्तु—सत्यमनन्वितः
प्रथमं प्रतीयते, तथाऽपि वृद्धव्यवहारव्युत्पत्तावेव केवलेन पदार्थेन
व्यवहाराभावादन्वित एव पदार्थे पदानां व्युत्पत्तिः; अनन्वितावगतिस्तु
स्मरणमात्रमिति ।

तदिदमुक्तम्—“यश्चार्थार्थो न स चोदनार्थः” इति । अभिधानव्यापारान-
पेक्षं यदनन्वितार्थस्य स्मरणम्, न स शब्दार्थ इति । नन्वनन्वितार्थः
स्मर्यमाणो यद्यविवक्षितः, कथं तर्हि अन्वितो विवक्षित इत्यत्राह—न
चेदानीं तत् अनन्वितमर्थान्तरस्मरणम् अविवक्षितं व्यवहारानुपयोगित्वा-
दित्येवतावता प्रतीयमानस्याऽपि शब्दात् अन्वितस्य व्यवहारोपयोगिनोऽ-
प्यविवक्षितत्वं शक्यते वक्तुम् । अत्र चोदयति—गम्यते च शब्दान्निमित्तात् अश-
ब्दार्थश्चेति किमिदम् ? यदेव शब्दादवगम्यते स शब्दार्थ इति स्मर्यमाण-
स्याऽपि शब्दार्थत्वमेव युक्तम् । परिहरति—शब्दान्तराभिधेयतया स्मरणात् ,
स्मृतेश्चाप्रागाम्यात् ; अतः शब्दनिमित्तताऽपि भ्रान्तैरेवोदिता प्रत्यक्षादीनामिव स्मरणीये ।

१)“एवं च सति गुणान्तरप्रतिषेधो न शब्दार्थः” इति कल्पितनिमित्तपरिहारात् परिहृतम् । (२)“अपि च प्रातिपदिकादुच्चरन्ती द्वितीयादिविभक्तिः” इति । अन्वितार्थमेव प्रातिपदिकं स्मरन्ति; यतः करणवाचिनः प्रातिपदिकात् तृतीयां विदधति । विभक्त्यश्च परस्परान्वयप्रतिपादिकाः प्रयोगान्तरस्मृतस्याऽर्थस्याऽन्वयितां श्रुत्यैव दर्शयन्ति । अतोऽभ्युच्चयो(३)पपत्तिरियम् । प्रत्युक्तमनुमानं ‘कृतकत्वात्’ इति वृद्धव्यवहारस्य निमित्ततोपपत्त्या । “अपि च”

सम्प्रयुक्ताद्याक्यात्मकाच्छब्दाच्छब्दान्तरं पूर्ववाक्यं तदभिधेयतयैव स्मरणान्न शब्दादवगम्यते ; न हि पूर्ववाक्यान्तर्गतपदाभिधेयतयैव वाक्यान्तरगतेन पदेनोच्यते । अपि च शब्दः प्रमाणभूतः कथमप्रमाणभूतां स्मृतिं जनयति ? अतः शब्दनिमित्ताऽपि भ्रान्तैरेवोदिता । परमार्थतस्तु शब्दोऽत्र निमित्तं न भवति; किन्तु शब्द(४)श्रवणादुद्बुद्धः संस्कार(५)एवैनां स्मृतिं जनयतीति; यथा प्रत्यक्षादीनां स्मरणीयेऽर्थे निमित्तता न भवति, तथा शब्दस्याऽपि । “एवं च सति गुणान्तरप्रतिषेधो न शब्दार्थः” इति भाष्यमनुभाष्य व्याचष्टे—कल्पितनिमित्तपरिहारात् परिहृतम् । कल्पनानिर्मितनिमित्तः पदार्थः इति किल बौद्धा मन्वते; तेषां मतेऽन्यापोहमात्रनिष्ठा श्रुतिः । ततश्च गुणान्तरप्रतिषेधः शुक्लशब्दस्याऽर्थ इति तदिदं निराकृतम् ‘कल्पितनिमित्तं न भवति’ इति कल्पनाग्रन्थे । “अपि च प्रातिपदिकादुच्चरन्ती द्वितीयादिविभक्तिः” इति भाष्यमनुभाषितं व्याचष्टे—अन्वितार्थमेव प्रातिपदिकं स्मरन्ति । यतो हेतोः करणवाचिनः प्रातिपदिकात्तृतीयां विभक्तिं विदधति ; करणं च क्रियासम्बन्धि भवति ; अतश्च क्रियासम्बन्धिस्वाध्याप्रतिपादकं प्रातिपदिकमित्युक्तं भवति । विभक्त्यश्च परस्परान्वयप्रतिपादिकाः प्रयोगान्तरस्मृतस्याऽर्थस्य प्रयोगान्तरे यः प्रतिपन्नोऽर्थः स्मर्यते तस्य अन्वयितां श्रुत्यैवाऽभिदधति ; तेनाऽन्वितमेव शब्देनाऽभिधीयत इति विभक्त्य एवाऽत्र प्रमाणम् । अतोऽभ्युच्चयोपपत्तिरियम् अनन्वितस्याऽविवक्षायाम् । प्रत्युक्तमनुमानं कृतकत्वादिति । पदसङ्घातस्य कृतकत्वाद्देदोऽपि कृतकः—इति यदनुमानम् , तत्प्रत्युक्तं वृद्धव्यवहारस्य निमित्ततोपपत्त्या । “अपि

इत्यनेन पूर्वोक्तसम्बन्धकरणाशक्तिं दर्शयति ॥ २५ ॥

लोके सन्नियमात्प्रयोगसन्निकर्षः स्यात् ॥ २६ ॥

लोके पुनः प्रमाणान्तरप्रमितविषयतया युक्तैव, तत्पूर्वकत्वात् शब्दव्यवहारस्य । (१) “तस्मात् पदेभ्य एव पदार्थप्रत्ययः, पदार्थेभ्यो वाक्यार्थप्रत्ययः” इति व्याख्यातम् । तस्मादुपपन्नं वृद्धव्यवहारनिमित्तमौत्पत्तिकत्वं सम्बन्धस्य, वेदवाक्यार्थप्रतिपत्तिहेतुत्वं च । विलम्बते—इत्यादयस्तु शब्द(२)प्रत्यभिज्ञयै-

च” इत्यनेन ग्रन्थेन पूर्वोक्तां सम्बन्धकरणाशक्तिं दर्शयति—अतीन्द्रिये कार्ये कार्यान्वयिषु चाऽर्थेषु सम्बन्धकरणशक्तिर्नाऽस्तीति ॥ २५ ॥

लोके सन्नियमात्प्रयोगसन्निकर्षः स्यात् ॥ २६ ॥

ननु यद्यतीन्द्रियकार्याभिधायिनो लिङादयः, तदन्वितस्वार्थाभिधायीनि च पदानि, कथं तर्हि लोके तद्व्यतिरेकेण शब्दप्रयोग इत्या-
ब्राह्—लोके पुनः प्रमाणान्तरप्रमितविषयतया युक्तैव, तत्पूर्वकत्वाच्छब्दव्यवहारस्य, यदेव हि प्रमाणान्तरेण प्रतीयते, तदेव लोको विवक्षिति; तेनाऽतीन्द्रियकार्यं परित्यज्य क्रियाकार्यत्व एव शब्दं प्रयुक्ते लक्षणया; अपूर्वकार्यता हि क्रियाकार्यत्वाव्यभिचारिणी; तेन तत्परतया लोके लिङादिकं प्रयुक्ते; पदान्तराण्यपि कार्यान्विततयैव प्रयुज्यन्त इति न लौकिकप्रयोगविरोधः । “तस्मात्पदेभ्य एव पदार्थप्रत्ययः; पदार्थेभ्यो वाक्यार्थप्रत्ययः” इति भाष्यम् ; तदनुपपन्नम्, “पदार्था एव वाक्यार्थः” इति दर्शितत्वादित्याशङ्क्याऽऽह—व्याख्यातमेति । व्यतिषङ्गाभिप्रायमिति पूर्वमेव व्याख्यातम् । उपसंहरति—तस्मादुपपन्नं वृद्धव्यवहारनिमित्तमौत्पत्तिकत्वं सम्बन्धस्य, वेदवाक्यार्थप्रतिपत्तिहेतुत्वं च उपपन्नं तस्य । विलम्बत इत्यादयस्तु शब्दप्रत्यभिज्ञामात्रतया प्रत्युक्ता; अभिधाने हि स दोषः । ‘विलम्बते’ ‘प्रलम्बते’ इत्युपसर्गता वि—प्र—शब्दयोः; विप्र इत्यत्र नामता स्वरूपाभेदे नोपपद्यत इति यदुक्तं वैयाकरणैः, तत्प्रत्युक्तम्; स्वरूपाभेदेऽप्यभिधानरूपता भिन्नैव ; तेन कचिदन्यार्थता न दोषः ।

व ; अभिधाने हि स दोषः । समासादीनां तु तत्र तत्र परिहारा-
रोऽभिधीयते ॥ २६ ॥

इति सप्तमं वाक्याधिकरणम् ॥

अथाष्टमं वेदापौरुषेयत्वाधिकरणम् ॥

वेदांश्चैके सन्निकर्षं पुरुषाख्याः ॥ २७ ॥

“वेदांश्चैके सन्निकर्षं पुरुषाख्याः” । (१) “पदवाक्याश्रयः”
इति । विभागाभिधानादविभक्तकार्यत्वाच्च विवेकः । यदु-
क्तम् “अस्मरणात्” इति, तत् विरुद्धं समाख्यया । किं का-
समासादीनां तु तत्र तत्र परिहारोऽभिधीयते । यदिदमुक्तम्—समासे पदद्वय
सम्बन्धो न भवति राजपुरुषस्य हस्तिनः इत्यादि, तस्याऽपि परिहार-
स्तत्र तत्राऽभिधीयते ; तेन सोऽपि न दोषः ॥ २६ ॥

इति सप्तमं वाक्याधिकरणम् ।

अथाष्टमं वेदापौरुषेयत्वाधिकरणम् ॥

वेदांश्चैके सन्निकर्षं पुरुषाख्याः ॥ २७ ॥

“वेदांश्चैके सन्निकर्षं पुरुषाख्याः” अत्र भाष्यम् “पदवाक्याश्रय आक्षेपः परि-
हृतः” इति । तत्रेयमाशङ्का—ननु किमिदं पदं वाक्यमिति ? यावता न
पदव्यतिरिक्तं वाक्यं नामाऽस्ति । अतः कथं पृथगुपन्यास इत्याशङ्काह-
विभागाभिधानादविभक्तकार्यत्वाच्च विवेकः । विभागेन पदानामभिधायकत्वात्
पदव्यवहारः ; अविभक्तं च सर्वेषां पदानामेकं कार्यं विशिष्टैकार्थप्रति-
पत्तिरिति तन्निबन्धनस्तेष्वेव पदेषु वाक्यव्यवहारः । तेन कार्यवशेन
पदव्यवहारो वर्णानाम्, कार्यवशेन च वाक्यभावः पदानामिति युक्तो
वाक्यपदयोर्विवेकः । यदुक्तम् ‘अस्मरणात्कर्तुः अकृतको वेदः’ इति,
तद्विरुद्धं समाख्यया । काठकमित्यादिका या समाख्या, सा कृतकतां वेदस्य
दर्शयति ।

अत्र पृच्छति—किं कार्यनिबन्धनैव सामख्या ? अयमाशयः—यदि

र्यनिबन्धनैवेयं समाख्या ? बाढम् ; असाधारणेन हि व्यपदेशो भवति, साधारणं च प्रवक्तृत्वम् । कथं तर्हि—(१)“कृते ग्रन्थे” (२)“तेन प्रोक्तम्” इति च सूत्रद्वयं भगवतः ? प्रोक्तवचनमयुक्तम्, “समर्थानाम्” इति विरोधात् । तस्मात् कार्यतैव वेदस्याऽवगम्यते ॥

अनित्यदर्शनाच्च ॥ २८ ॥

केयं कार्यता नित्यत्वाच्छब्दानामौत्पत्तिकत्वाच्च सम्बन्धस्य ? प्रमाणान्तरापेक्षिता । तथा च तदनुरूपं वेदवचो दृश्यते—“ब-
बरः प्रावाहणिः” इत्येवमादि ॥ २८ ॥

कार्यनिबन्धनैव समाख्या स्यात्, तदा समाख्यया कृतकत्वं भवेत् ; यावता प्रवचनादपि समाख्या घटत एवेति । उत्तरम्—बाढम् । अति-
शयेन करणनिबन्धनैव समाख्या । कुतः ? असाधारणेन हि व्यपदेशो भवति ।
करणं ह्यसाधारणम् ; न ह्येकेन कृतस्याऽपरेण करणं सम्भवति । साधारणं
च प्रवक्तृत्वम् । बहवोऽपि प्रवक्तारो भवन्ति । यदि प्रवक्तृत्वेन व्यपदेशो
न भवति, कथं तर्हि “कृते ग्रन्थे”, “तेन प्रोक्तम्” इति च सूत्रद्वयं भगवतः ? उत्त-
रम्—प्रोक्तवचनमयुक्तम् “समर्थानाम्” इति विरोधात् । “समर्थानां प्रथ-
माद्वा” इति सामर्थ्ये सति तद्धितो भवति । न च ‘कठेन प्रोक्तम्’
इत्यस्य विग्रहवाक्यस्य योऽर्थः, स काठकशब्दादवगम्यते ; तेन
सामर्थ्याभावात्तस्मिन्नर्थे तद्धितो नोत्पद्यत एव ; तेनेदं वचनमयुक्तम् ;
तस्मात् समाख्यादर्शनात् कार्यतैव वेदस्याऽवगम्यत इति ॥ २७ ॥

अनित्यदर्शनाच्च ॥ २८ ॥

अत्र चोदयति—केयं कार्यता नित्यत्वाच्छब्दानाम्, औत्पत्तिकत्वाच्च सम्ब-
न्धस्य ? शब्दास्तावन्न क्रियन्ते, नित्यत्वात् । न च तेषामर्थसम्बन्धो-
ऽपि क्रियते, नित्यत्वादेव ; तस्मात् केयं कार्यता ? परिहरति—प्रमा-
णान्तरापेक्षिता । अस्याऽर्थः—‘प्रमाणान्तरेण अयमर्थोऽनेन प्रतिपन्नः’ इति
येयं प्रमाणान्तरापेक्षिता, सा कृतकता । तथा च कृतकत्वानुरूपं वेद-
वचो दृश्यते—“बबरः प्रावाहणिः” इत्येवमादि । प्रावाहणस्याऽपत्यं कीर्तयते वेदे
तेन प्रावाहणिजन्मनः प्रागयं ग्रन्थो नास्तीति ज्ञायते ॥ २८ ॥

उक्तं तु शब्दपूर्वत्वम् ॥ २९ ॥

आख्या प्रवचनात् ॥ ३० ॥

अत्रोच्यते—स्यादेतदेवम्, यद्यन्यथा असाधारणव्यपदेशो नोपपद्यते । प्रकर्षादपि ह्यसाधारणव्यपदेशो दृष्टौ लोके; यथा बादरायणेन वेदप्रामाण्यं समाख्यायते । अत एव सूत्रद्वयप्रणयनं भगवतः पाणिनेः । (१) “समर्थानम्”—इति चाऽविरोधः ॥ २९ ॥ ३० ॥

परं तु श्रुतिसामान्यमात्रम् ॥ ३१ ॥

कृते वा विनियोगः स्यात्कर्मणस्सम्बन्धात् ॥ ३२ ॥

यदुक्तम् “बबरः प्रावाहणिः” इति, स्थिते प्रामाण्ये गुणवादं वक्ष्य-
ति । वक्ष्यमाणमेव च भाष्यकारणाऽत्र (२) व्याख्यातम् । किमर्थम्, ‘व

उक्तं तु शब्दपूर्वत्वम् ॥ २९ ॥

आख्या प्रवचनात् ॥ ३० ॥

अत्रोच्यते—स्यादेतदेवम्, यद्यन्यथा करणमन्तरेण असाधारणव्यपदेशो नोपपद्यते ; प्रकर्षादपि ह्यसाधारणव्यपदेशो लोके दृष्टः । वचन एव यः प्रकर्षः सो-
ऽसाधारण इति तन्निबन्धनोऽपि व्यपदेशो घटत एव । यथा बादरायणेन वेदस्य प्रामाण्यं समाख्यायते । यत एव प्रकर्षादपि व्यपदेशो घटते, अत एव सूत्रद्वयप्रणयनं भगवतः पाणिनेः “कृते ग्रन्थे,” “तेन प्रोक्तम्” इति च । “समर्थान-
नाम्” इत्यस्य चाऽविरोधः, वचनप्रकर्षेऽपि सामर्थ्यसम्भवात् ॥ २९ ॥ ३० ॥

परन्तु श्रुतिसामान्यमात्रम् ॥ ३१ ॥

कृते वा विनियोगः स्यात्कर्मणस्सम्बन्धात् ॥ ३२ ॥

यदुक्तम् “बबरः प्रावाहणिः” इति तत्रोच्यते—स्थिते प्रामाण्ये गुणवादं वक्ष्य-
ति । तेन न्यायेन वर्णनीयमेतदित्यर्थः । नन्वेतत् वक्ष्यमाणं किमर्थमुक्तं
तत्राह—वक्ष्यमाणमेव च भाष्यकारेणाऽत्र व्याख्यातम् । चादियति—किमर्थम्, ‘व-

क्षयामः' इति नोक्तं च ? असम्बद्धत्वोपन्यासार्थम्—न शक्यते ज्योति-
ष्टामादिषु विध्युद्देशेषु कल्पयितुं तत् ; एकवाक्यत्वाच्च “वनस्पतयः”
इत्येवमादीनाम् । (१) “अपि च अविगीतः सुहृदपदेशः”—
इति सार्वजनीनमविपर्ययं दर्शयति । तस्माच्चोदनैव प्रमाणं धर्मस्येति
स्थितः प्रतिज्ञार्थः ॥ ३१ ॥ ३२ ॥

इत्यष्टमं वेदापौरुषेयत्वाधिकरणम् ॥

॥ इति बृहत्यां प्रथमाध्यायस्य प्रथमः पादः समाप्तः ॥

क्षयमः' इति नोक्तं च ? परिहरति—असम्बद्धत्वोपन्यासार्थम् । अथ कथमयमु-
न्मत्तोक्तिसदृशो न भवतीतीमामसम्बद्धतामुपन्यसितुं गुणवादेनाऽत्र
व्याख्यातम् । तामासम्बद्धतां परिहरति—न शक्यते ज्योतिष्टोमादिषु वि-
ध्युद्देशेषु कल्पयितुं तत् ; एकवाक्यतया च “वनस्पतयः सत्रमासतः” इत्येवमादीनाम्
असम्बद्धता नास्तीति । “अपि च अविगीतः सुहृदपदेशः” इति भाष्यं व्या-
ख्ये—सार्वजनीनमविपर्ययं दर्शयति । न वेदार्थं कस्यचिद्विपर्ययोऽस्तीत्यर्थः ।
तस्माच्चोदनैव प्रमाणं धर्मस्येति सिद्धः प्रतिज्ञार्थः ॥ ३१ ॥ ३२ ॥

इत्यष्टमं वेदापौरुषेयत्वाधिकरणम् ॥

इति श्रीशालिकनाथमिश्रकृतायामृजुविमलायां पञ्चिकायां
प्रथमाध्यायस्य प्रथमः पादः
समाप्तः ॥

चौखम्बा-संस्कृत-ग्रन्थमाला कार्यालये यन्त्रस्थ ग्रन्थाः—

१. प्रणवकल्पः । यतिप्रवरगङ्गाधरेन्द्रसरस्वतीविरचितेन प्रणवकल्पप्रकाशा-
ख्यप्रणवभाष्येन समलङ्कृतः ।
२. संस्कारगणपतिः । (पारस्करगृह्यसूत्रविस्तृतविवरणरूपः) विद्वद्वररामकृष्णकृतः ।
३. वादवारिधिः । प्रत्यक्षानुमानशब्दपरिशिष्टाख्यकल्लोलचतुष्टयात्मकः ।
(अत्र प्रायशोऽष्टोत्तरशतसंख्याका वादवीचयो मुद्रिताः स्युरयं सर्वे नैयायिकै-
र्वैयाकरणैश्च संप्राप्तो दुर्लभो निबन्धो भविष्यति)
४. श्रीसात्वततन्त्रम् । श्रीशिवनारदसंवादे नवमपटलान्तो अपूर्वो ग्रन्थः ।
५. श्राद्धकल्पलता । धर्माधिकारि श्रीनन्दपण्डितकृता ।
६. वीरमित्रोदयः । श्राद्धप्रकाशः । श्रीमित्रमिश्रविरचितः ।
७. कात्यायनश्रौतसूत्रम् । देवयाज्ञिकपद्धतिसहितम् ।
८. प्राकृतव्याकरणवृत्तिः । ससूत्रा । श्रीत्रिविक्रमदेवविनिर्मिता ।
- ९ अग्निष्टोमपद्धतिः ।
- १० श्राद्धचन्द्रिका । श्रीदिवाकरात्मज वैद्यनाथ विरचिता ।
- ११ प्रपञ्चसारसङ्ग्रहः । श्रीगीर्वाणेन्द्रसरस्वतीविरचितः ।
१२. साङ्गं पातञ्जलदर्शनम्—अर्थाद् विश्वेश्वरानन्दप्रशिष्याद्वयानन्दशिष्यराव-
वानन्दसरस्वतीकृतचोदिष्टटिप्पणपातञ्जलरहस्ययुक्तद्वादशदर्शनकाननपञ्चानन-
वाचस्पतिमिश्ररचिततत्त्ववैशारदीव्याख्याभूषितेन विज्ञानभिन्नुविहितवार्तिक-
संवलितेन सांख्ययोगाचार्यश्रीहरिहरानन्दारण्यकृतभास्वतीवृत्तिसहितेन भगव-
च्छ्रीकृष्णद्वैपायनोद्भावितभाष्येणालंकृतं श्रीमन्माध्वसंप्रदायाचार्य्यदार्शनिक-
सार्वभौमसाहित्यदर्शनाद्याचार्यतर्करत्नन्यायरत्नगोस्वामिश्रीदामोदरशास्त्रिभिः
स्थलविशेषेषु सर्वत्र स्वटिप्पण्या संयोज्य; संशोध्य; बृहद्भूमिकया साकं सं-
पादितं भगवता श्रीपतञ्जलिना विरचितं योगदर्शनम् ।
- १३ परिभाषेन्दुशेखरः । हैमवती संवलितः ।
१४. व्यक्तिविवेकः—स्वनामख्यातो ध्वन्यालोकं निराकरिष्णुर्व्यञ्जनापर्यव-
स्थाने प्रथमो निबन्धः, महामहिमकाश्मीरिकमहिमभट्टप्रतिभोपज्ञसहृदय-
धुर्य्येण राजानकरूप्यकेण कृतेन खण्डितोपलब्धेन संचिप्तेन व्याख्यानेनोपोद्ब-
लितः, श्रीमन्माध्वसंप्रदायाचार्य्यदार्शनिकसार्वभौमसाहित्यदर्शनाद्याचार्य्यतर्क-
रत्नन्यायरत्नगोस्वामिश्रीदामोदरशास्त्रिविरचितया नूतनया व्यक्तिविवेक-
समीक्षाऽऽख्यया टीकयोद्द्योतितः श्लाघनीयो ग्रन्थतल्लजः ।
१५. प्रौढमनोरमा । म० म० श्री भट्टाजिदीक्षितविरचिता, तत्पौत्र म० म०
श्री हरिदीक्षितविरचितलघुशब्दरत्नाख्यव्याख्यासमेता । श्रीयुक्त पं० जग-
न्नाथशास्त्रिविरचितया ज्योत्स्नाव्याख्यया सहिता तथा श्रीयुत
भाण्डारीत्युपाह्व माधवशास्त्रिविरचितया प्रभानामकटिप्पण्या समलङ्कृता
तथा जोशी इत्युपाह्व पं० श्री सदाशिवशास्त्रिणा विरचितया विभानामक—
टिप्पण्या सहिता संपादिता [गुटका संस्करण] अव्ययीभावान्तः ।

१६. प्रौढमनोरमा । म० म० श्री भट्टोजिदीक्षितविरचिता, तत्पत्र म० म० श्रीहरिदीक्षितविरचितलघुशब्दरत्नाख्यव्याख्यया समेता । म० म० भैरव-
मिश्रविरचितशब्दरत्नव्याख्यया भैरव्या, पायगुण्डे वैद्यनाथविरचित शब्द-
रत्नटीकाभावप्रकाशेन च सहिता । व्याकरणाचार्य नेने इत्युपाख्य प० गोपाल-
शास्त्रिणा विरचितया सरलानाम्न्या बृहद्विष्णुयया संशोध्य सन्पादिता ।
१७. शब्दशक्तिप्रकाशिका । श्रीमज्जगदीशतर्कालङ्कारविनिर्मिता । श्रीकृष्णकान्त-
विद्यावागीशकृतया कृष्णकान्तीटीकया श्रीमद्रामभद्रसिद्धान्तवागीशविरचितया
रामभद्रीटीकया च समलङ्कृता । न्यायाचार्य काव्यतीर्थ प० दुण्डिराजशास्त्रि-
कृतया छात्रोपयुक्तया विषमस्थलटिप्पण्या मूलकारिकार्थेन च सहिता ।
१८. न्यायमंजरी । जयन्तभट्टकृता । न्याय-व्याकरणाचार्येण प० सूर्यनारायण-
शास्त्रिणा कृतया टिप्पण्या समेता ।
१९. ब्रह्मसूत्रशाङ्करभाष्यम् । चतुःसूत्र्यन्तपूर्णानन्दीयव्याख्यासहितया श्री
गोविन्दानन्दप्रणीतया रत्नप्रभया, न्यायाचार्य काव्यतीर्थ प० दुण्डिराजशास्त्रि-
कृतटिप्पणीसहितया श्रीवाचस्पतिमिश्रविरचितया भासत्या च सहितम् ।
तत्रायं द्वितीयाध्यायस्य द्वितीयापदान्तः प्रथमो भागः परीक्षार्थिनामत्यन्तमु-
पयुक्त इति ग्रन्थदर्शनेनैव व्यक्तीभविष्यत्यतोयमवश्यं संग्राह्यः ।
२०. भावप्रकाशः । श्रीमद्भावमिश्रप्रणीतः । विद्योतिन्या भाषाटीकया सहितः [वैद्यक-
२१. भावप्रकाशः ,, मूलमात्र गुटका संस्करण ।
२२. तारङ्ग्यमहाब्राह्मणम् । सायणाचार्यविरचितभाष्यसहितम् ।
२३. सांख्यतत्त्वकौमुदी । न्यायाचार्य प० श्रीहरिरामशुक्लविरचितसंस्कृतटीका सहिता
२४. बौधायनधर्मसूत्रम् । श्रीगोविन्दस्वामिप्रणीतविवरणसमेतम् ।
२५. शारदातिलकम् । श्रीमद्राघवभट्टकृतपदार्थादर्शटीकासहितम् ।
२६. सिद्धान्तकौमुदी । व्याकरणाचार्य नेने इत्युपाख्य प० गोपालशास्त्रिणा
विरचितया सरलाटिप्पण्या सहिता ।
२७. माधवोद्यधतुवृत्तिः । श्रीमत्सायणाचार्यविरचिता ।
२८. मनुस्मृतिः । कुल्लूकभट्टकृतमन्वर्थमुक्तावलीसहिता । सटिप्पण्या ।
२९. मन्त्रार्थदीपिका । श्री शत्रुघ्नविरचिता ।
३०. चतुर्वेदभाष्यभूमिका । सायणाचार्यविरचिता ।
३१. गोभिलगृह्यसूत्रम् । सटीकम् ।
३२. पञ्चता । न्यायाचार्य प० श्रीशिवदत्तगौडेन विरचितयाटीकया सहिता ।
३३. अमरकोशः । मणिप्रभाख्य भाषाटीकासहितः ।
३४. कौमुदीकल्पलतिका । व्याकरणाचार्य प० वेणीमाधवशर्मविरचिता ।
३५. परमलघुमञ्जूषा । म० म० पण्डितनित्यानन्दकृतटिप्पणी सहिता ।
प० सदाशिवशर्मविरचित पदार्थदीपिकाटीकासहिता च ।

- ५१ ब्रह्मसूत्रशाङ्करभाष्यम् । चतुःसूत्र्यन्त पूर्णानन्दीय व्याख्या सहितया श्रीमोविन्द-
नन्द प्रणीतया रत्नप्रभया समन्वितम् । सम्पूर्णम् । [वेदान्तविभागे ९] रु० ५—०
- ५२ सिद्धान्तशिरोमणिः । श्रीभास्कराचार्य विरचितः । वासनाभाष्य सहितः ज्योति-
षाचार्य म०म० श्री ६ मद्राष्ट्रदेवशास्त्रिकृतटिप्पणी सहितः । "गणिताध्यायः" । रु० २—०
"गोलाध्यायः" । रु० २—० [ज्यो० वि० ४] सम्पूर्ण रु० ४—०
- ५३ काकचण्डीश्वरकल्पतन्त्रम् । पण्डित रामकृष्ण शर्मणा सम्पादितम् । पण्डित
बटुकनाथ शर्मा एम. ए. साहित्योपाध्याय इत्येतेन लिखितया प्रस्तावनाया
सनाथीकृतम् । [आयुर्वेद शास्त्रविभागे १] रु० ०—८
- ५४ किरातार्जुनीयम् । श्रीमत्कविकुलचूडामणिभारविविरचितम् मल्लिनाथसुरिकृतया
घण्टापथसमाख्यव्याख्यया तथा पं० श्रीगङ्गाधरशर्मणा कृतया सुभाष्यव्या-
ख्यया समलङ्कृतम् । [सर्गत्रयमात्रम्] । [काव्य वि० १०] रु० ०—१२
- ५५ चन्द्रालोकः । पीयूषवर्षश्रीजयदेवकवि प्रणीतः । श्रीमत्पद्मनाभमिश्रापराभि-
धान प्रद्योतनमहाचार्य विरचितया चन्द्रालोकप्रकाशापराख्य 'शरदागम' टीकया
सङ्कलितः । साहित्याचार्येण खिस्ते इत्युपाख्यनारायणशास्त्रिणा भूमिकादिभिः
सम्पूज्य सम्पादितः । [अलङ्कार वि० ३] रु० ०—१०
- ५६ किरातार्जुनीयम् । श्रीमत्कविकुलचूडामणिभारविविरचितम् । मल्लिनाथसुरि-
कृतया घण्टापथसमाख्यया तथा पं० श्रीकनकलालशर्मणा कृतया भावार्थदीपिनी-
व्याख्यया समलङ्कृतम् । [सर्गत्रयमात्रम्] । [काव्य वि० ११] रु० ०—६
- ५७ शक्तिवादः, श्रीगदाधरमहाचार्यप्रणीतः, पण्डितप्रवरश्रीहरिनाथतर्कसिद्धान्तमहा-
चार्यविरचितविवृतिसहितः । [न्यायविभागे १०] रु० ३—०
- ५८ माथुरीपञ्चलक्षणी । पं० श्रीउमानाथज्यौलकृतव्याख्या सहिता तथा माथुरीसिंह-
व्याम्रलक्षणम् । पं० श्रीहरिरामशुक्ल विरचितया व्याख्यया सहितं तथा पं०
श्रीहरिहरशास्त्रि सङ्कलित माथुरीपञ्चलक्षणी क्रोडपत्रेण च । [न्याय वि० ११] रु० ०—६
- ५९ रसाध्यायः । टीकया संवलितः । [आयुर्वेदशास्त्र वि० २] रु० ०—१०
- ६० (१) पाणिनिव्याकरणे वादरत्नम् । न्यायव्याकरणाचार्य मीमांसक शिरोमणि पं०
सूर्यनारायणशुक्लेन विरचितम् । (तत्र च न्यास परिष्कारपरिशिष्ट भेदेन प्रकरण
त्रयम् यत्र पञ्चन्यून सार्धशतसूत्रेषु १४५ महताद्येन न्यासाविचारताः तत्र
प्रथमं प्रकरणं सुद्विप्तं प्रथमो भागः । [व्या० वि० १०] रु० १—८
- ६० (२) पाणिनीव्याकरणे वादरत्नम् । द्वितीयोभागः [न्या० वि०] रु० १—४
- ६१ गणितकौमुदी । [हिन्दीभाषाटीकासहिता] प्रथमापरीक्षापाठ्यनिर्द्धारितगणित-
संग्रहपुस्तकम् । [गणितविभागे १] रु० ०—६
- ६२ छन्दः कौमुदी । [हिन्दीभाषाटीकासहिता] प्रथमापरीक्षापाठ्यनिर्द्धारितछन्द-
संग्रहपुस्तकम् । [छन्दोविभागे ३] रु० ०—६
- ६३ योगदर्शनम् । महर्षिप्रवरपतञ्जलिप्रणीतम् । तत्र (१) भोजवृत्तिः, [२] भावा-
गणेशवृत्तिः, [३] नागोजीभट्टवृत्तिः, [४] मणिप्रभा, [५] योगचन्द्रिका,
[६] योगसुधाकराख्य टीका पट्टकसमेतम् । सटिप्पण । [योग० विभागे १] रु० ३—०
- ६४ रघुवंशमहाकाव्यम् । श्रीकालिदासविरचितम् । म० म० मल्लिनाथकृत
सत्तीविनीटीका तथा परीक्षोपयोगि सुभाष्यव्याख्या सहितः । १ से ४ सर्गः
मूल्यम् रु० १—४—० तथा १ से ५ सर्गः रु० १—८ तथा ६ से १० सर्गः रु० १—८
- ६५ योगदर्शनम् । पं० श्रीबलदेवमिश्रकृत योगसूत्रप्रदीपिकाख्यव्याख्यया सहितम् ।
सटिप्पण । [योग वि० २] रु० १—०
- ६६ काव्यमीमांसा । राजशेखरविरचिता । साहित्याचार्य पं० श्रीनारायणशास्त्रि
खिस्ते कृत काव्यमीमांसा—चन्द्रिका टीका सहित [१ से ५ अध्याय] प्रथमो-
भागः । [काव्यविभागे १३] रु० ०—८

- ८७ नागानन्दनाटकम् । श्रीहर्षदेवप्रणीतम् । काशीविश्वविद्यालयाध्यापकेन एम० ए० साहित्याचार्यं पण्डित श्री बलदेव उपाध्यायेन स्वप्रणीतया भावार्थदीपिकाख्याया व्याख्यया समलङ्कृत्य बृहत् भूमिका हिन्दीभाषानुवादादिभिः सनाथीकृत्य सम्पादितम् । [नाटक विभागे १] रू० १—४
- ८८ मेघदूतकाव्यम् । महाकवि श्रीकालीदास विरचितम् । मल्लिनाथकृत सज्जीविन्या, चारित्रवर्द्धनाचार्यं विरचित चारित्रवर्द्धिन्या तथा साहित्याचार्यं पं० श्री नारायणशास्त्री खिस्तेकृत भावप्रबोधिनीव्याख्या टिप्पण्या च सहितम् । [काव्य० १४] रू० ०—८
- ८९ जागदीशोक्त्यधिकरणम् । न्यायाचार्यश्रीशिवदत्तमिश्रविरचित गंगाख्यव्याख्या टिप्पणी सहितम् । (न्यायविभागे १२) रू० २—०
- ९० काव्यकल्पलतावृत्तिः । श्रीअमरचन्द्रयतिनिर्मिता अरिसिंहकृतसूत्रसहिता । (अलङ्कारविभागे ४) रू० १—४
- ९१ वैयाकरणसिद्धान्तचन्द्रिका । श्रीरामाश्रमप्रणीता । श्रीसदानन्दकृत-सुबोधिण्या, श्रीलोकेशकरकृत-तत्त्वदीपिकया व्याख्यया च सहिता । पं० श्रीनवकिशोरशास्त्रिणा निर्मितया चक्रधराख्य महत्या टिप्पण्या अव्ययार्थमालया लिङ्गानुशासनप्रक्रियया उणादिकोषेण च सहिता । (व्या० वि० ११) पूर्वाद्धम् । रू० २—८ उत्तरार्द्धम् । रू० २—८
- ९२ त्रिपुरारहस्यम् (महात्म्यखण्डम्) साङ्ख्ययोगशास्त्राचार्य श्रीमुकुन्दलाल शास्त्रिणा संशोधितम् । साहित्याचार्यं खिस्ते-इत्युपाख्य पं० श्रीनारायणशास्त्रिणा निबद्धाभ्यां भूमिकाऽध्यायानुक्रमणिकाभ्यां च सहितम् । (पुराणेतिहास वि० १) रू० ५—०
- ९३ आपस्तम्बधर्मसूत्रम् । श्रीमद्भरद्वाजमिश्र विरचितया उज्ज्वलाख्यया वृत्त्या संवलितम् । (कर्मकाण्डविभागे ७) रू० ४—०
- ९४ अवच्छेदकत्वनिरुक्तिः । श्रीजगदीशतर्कालङ्कारकृताः । न्यायाचार्य श्रीशिवदत्तमिश्रविरचित गंगाख्यव्याख्या टिप्पणी सहितः । (न्यायवि० १२) रू० १—४
- ९५ संस्कारदीपकः । गणेशपूजादिग्रहयागान्त-पूर्वाङ्ग-निरूपणात्मकः प्रथमो भागः । म० म० पण्डित श्रीनित्यानन्दपन्त पर्वतीयविरचितः । (कर्मकाण्ड वि० ८) रू० २—०
- ९६ वर्षकृत्यदीपकः । कालनिर्णयव्रतोद्यापनसहितः । म० म० पं० नित्यानन्दपन्त पर्वतीय विरचितः । (कर्मकाण्ड वि० ९) रू० ३—८
- ९७ श्रौतसूत्रम् । श्रीमन्महर्षि-लाट्यायनप्रणीतमग्निष्टोमान्तम् । (कर्म० वि० १०) रू० २—०
- ९८ नलचम्पूः अथवा दमयन्ताकथा । महाकविश्रीत्रिविक्रमभट्टविरचिता । विषमपद प्रकाशाख्यव्याख्यया सहिता । भावबोधिनी टिप्पणी सहिता । (का० वि० १०) रू० १—४
- ९९ श्रीब्रह्मसूत्रम् । श्रीभगवन्निम्बार्क महामुनीन्द्रविरचित वेदान्तपारिजात सौरभाख्यसूत्रवाक्यार्थेन श्रीश्रीनिवासाचार्यचरणप्रणीत श्रीवेदान्तकौस्तुभभाष्येन च सनाथीकृतम् । (श्रीनिम्बार्कभाष्यम्) (वेदान्त वि० १०) रू० ३—०
- १०० वाग्वल्लभः । सर्वथाऽपि नवीनोऽपूर्वः प्रौढः परमोपयोगितया नियतमुपादेयतमश्छन्दोनिबन्धः, श्रीमता देवज्ञाग्रेसरेणागममार्मिकेण कविपुङ्गवेन दुःख भञ्जनविदुषा विरचितः, तत्सूतेन बहुशास्त्रगारगेण कविचक्रवर्तिना महामहोपाध्यायेन देवीप्रसाद पण्डितप्रवरेण कृतया वरवर्णिन्या टीकयोपस्कृतः । (छन्दः शास्त्र वि० ४) रू०
- १०१ सिद्धान्तलक्षणम् । श्रीजगदीशतर्कालङ्कारकृतम् । न्यायाचार्य श्रीशिवदत्तमिश्रविरचित गंगाख्यव्याख्या टिप्पणी सहितम् । (न्याय विभागे) रू० १—८